

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 591

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΡΙΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Λιακάδες

Ούτε χιόνια στὰ βουνά
ούτε κρύο πουθενά !...
Καιρός γεμάτος θαλπωρή, γαλήνη και γλυκάδες,
μ' αυτές τις ουρανόπεμπτες και θαυμαστές λιακάδες !

Μά πήτε μου αγαπητοί είνε χειμών αυτός
ή μήπως έτρελλάθηκεν ο νέος ένιαυτός ;

Ήδίκως, έξ αιτίας του, καθένας χωριστά,
σπεύσαμεν κι' αγοράσαμεν πουλόβερ και παλτά
οί μὲν καταξοδεύσαντες τὸ λίγο παραδάκι μας
οί δέ.. ρευστοποιήσαντες τὸ δεύτερο... σασκκάκι μας,
διότι λησμονήσαμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
εἰς ὅλους μας εἶνε γνωστὸν
κι' εἶνε πολὺ—πολὺ σωστὸν :
πὼς ψεύδεται ἀνέκαθεν τό... Ἀστεροσκοπεῖον

Λιακάδες ! Ἀγαλίσαις και τέρψις και χαρὰ
γιὰ τὰ παγκάκια κάνουμε στὰ πάρκα μας οὐρά,
καθόμαστε, λιαζόμαστε,
καθόλου δὲν νοιαζόμαστε
δὲν δίνουμε οὔτε φράγκο
γιὰ κείνον τὸν Τσάγκ—Κάι—Σέκ ή ξοτώ και τὸν Φράγκο !

Ἀλήθεια εἶνε σκάνδαλον ὁ φεινὸς χειμῶνας
και φτυξτε τον αγαπητοί νά μην άβασκαθη,
καθένας μας τὸν επαινεί ὁμοῦ και κατὰ μόνας
κι' ἀπλώνει τὴν ἀρίδα του νά ζεστοκοπηθῇ.

Εἶνε νά χάση πιά κανεὶς και νοῦν και λογισμὸν
γιὰ τοῦ χειμῶνος μας αὐτὸν τόν... παραλογισμὸν
Ἡλιος λαμπρὸς ἀπ' τὴν αὐγή σκορπάει τίς καταχνιές
στέλνοντας παιγνιδίσματα φωτὸς μὲς στὰ τοπία
και καταντοῦν νά κάνουνε... ήλιοθεραπεία,
ὅλοι πού ξεσηκώνονται... γιὰ σκί και γιὰ χιονιές !

I. Αντ.—

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΧΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΘΕΝΑ
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ
ΑΡΙΘ. 16885
35282

Ιιζέμε...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΡΛΑΣ

Ένας καλός φίλος της «Εβδομάδας» και παλαιός της συνεργάτης, ένας καλός πρό παντός άνθρωπος, ο Ιάτρος Γιώργος Γουρλάς, έσθυσε ήρεμα και απαλά ένα πρωί της περασμένης εβδομάδας στον Έρυθρο Σταυρό, θύμα της άφροσύνας του στους φίλους του, στους δικούς του, στους μ' άλλα λόγια είχε αγαπήσει στον κόσμο αυτό. Νεώτατος ακόμη, είχε προστά του ολόανοιχτο το πεδίο της δράσεως και της προόδου και θάδιζε σ' αυτό συγκινηζοντας τα όνειρα και τις ελπίδες του με μια ζωή που έσφυζε και ξεχειλούσε στο γεροδεμένο εκείνο κορμί. "Αλλά όμως το έτοιμαζε η Κλωθώ, Έφθασαν μερικές εβδομάδες για να πέσει σ' έρείπια, άλλη εκείνη η όρμη, όλο εκείνο το σφρίγος και η δύναμις που τον έσπρωχναν προς τις μελλοντικές του εξορμήσεις.

Η αλάνθαστη λαϊκή σοφία συνηθίζει να λέγει ότι οι αληθινά καλοί άνθρωποι δεν ευτυχούν στον κόσμο αυτό. Είχε δίκιο και στον Γουρλά. Δεν πρόφτασε να ευτυχήσει και να χαρή, γιατί ήταν πολύ καλός.

Αιώνια η μνήμη του αλησμόνητου φίλου...

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

Η μετάβασις, λοιπόν, της Κρατικής μας Σκηνης εις Αίγιον, πραγματοποιείται. Έφθασεν ήδη εκεί ο διευθυντής του Βασιλικού Θεάτρου κ. Μπασιτιάς.

Με το ταξίδι αυτό της Κρατικής Σκηνης γίνεται μια καλή αρχή για να γνωρίσει και ο έξω των συνόρων ελληνισμός τας καλλιτεχνικάς μας προόδους και να αντιληφθούν και οι ξένοι ότι κάτι άλλαξε εις τον τόπον αυτόν, ό οποίος τόσο είχε παρεξηγηθή.

«ΗΡΩΕΣ»

Με τον ανώτερο τίτλον έκκλησιόφθην υπό της Έκδοτικής Έταιρίας Αρ. Γ. Ράλλη (Ευριπίδου 62) το καινούργιο βιβλίο του συνεργάτου μας και εκλεκτού διηγηματογράφου κ. Άλκη Κ. Τροσιάνη. Περιλαμβάνει μια μεγάλη νουβέλλια που έχει δώσει τον τίτλον στο βιβλίο και δύο διηγήματα που αποτελούν την συνέχεια και το συμπλήρωμά της.

Η «Εβδομάς» συνιστά άνεπιφύλακτα το βιβλίο του καλού της συνεργάτου στους αναγνώστες της.

Ποιήσεις

"Έρωσ και μάγια

Την είδησιν την έδιαβάσατε!

Μία ακόμη «μάγισσα» από αυτές που έχουν μεταβάλει εις επάγγελμα, την εκμετάλλουσιν των «άφελων» συνελήφθη και κατεδικάσθη επειδή πουλούσε μαγικά βότανα και έρωτικά φίλτρα.

Ο Πλημμελειοδίκης, είναι εν τάξει, η «μάγισσα» έστάλη ήδη εις το φρέσκο διά να φιλοσοφήσει επί της έγκοσμίας... κουταμάρας, αλλά... αλλά κανείς ως μὴν περιμένει ότι θα παταχθή το κακόν. Καθόλου!

Οι «άφελεις» που πλήρωσαν ένα μάτσο χιλιοδράχμων για να αποκτήσουν το «κοκκαλάκι της νυχτερίδας» ή τον «άφρο άπ' τα σαράντα κύματα» θα καταφύγουν άσφαλώς αύριον εις άλλην μὲν μάγισσαν, αλλά δια την ίδιαν αίστην.

Μά είναι, λοιπόν, αμετανόητοι και αδιόρθωτοι οι τάφελεις; "Α... μπά!

Είναι ό έρως στη μέση αγαπhtoί!

"Εχει βάλει την ούριτσα του και έδω αυτός ό μικρός διαολάκος που κάνει άνάστατο τό παν.

Τί θέλετε να κάνουν σάς παρακαλώ οι «άφελεις» που έχουν τραθει από τα πυρίνα βέλη του χαϊδεμένου γυνίκας της Αφροδίτης;

"Εγουν κάνει τό παν διά να τους προσέξη τό ειδωλον των λογισμών των:

"Επεχείρησαν τους πρώτους έρωτικούς των άκροβολισμούς κάτω από την υποβλητικότητα χρωματιστών λαμπρινών και λικνιστικής μουσικής, κατηνάλωσαν όλην την χρωματικήν κλίμακα των έρωτικών των άναστεναγμών έγραψαν πολυσέλιδα γράμματα, χρησιμοποίησαντες άντι μελάνης όλίγον αίμα άπ' τη βασιλική τη φλέβα» κατά συμβουλήν έμπείρου περί τά τοιαύτα γραψίδου, έκλαυσαν, έθρήνησαν εις αναφυλλήτα, εις γόους και εις... στίχους ακόμη, άλλ' άνευ άποτελέσματος.

Ο έρωτικός των πόνος τότε ξεχείλισε και η λυπη έσφράγισε τό πρόσωπό των. (Στίς γυναίκες ή έρωτική θλίψις υπογράφεται με μαβιούς γύρους, στά μάτια: στους άνδρες άφαιρεί κάθε διάθεση κοκεταρίας και τους άφίνει... άξόριστους).

—Μπα... τί έπαθες χρυσέ μου;

—Τίποτα καυμένο, άσε με, άπαντά ό έρωτόπληκτος με ύφος εσχάτης άπογνώσεως.

«Άσε με καυμένο» άπαντά και όμως άνογει την καρδιά του: τό και τό... Καί ή μάγισσα τη υποδείξει του φίλου παρεμβαίνει.

Αυτό είναι όλο!

Και τό κακό δέν γιατρεύεται με την κατάδωξιν των μαγισσών.

Οι Έλληνες χρειάζομεθα διαπαιδαγωγήσιν. Έχομεν ανάγκην... έρωτικού φροντιστηρίου. Είμαστε ό μόνος λαός στον κόσμο που ξοδεύει τόσον πολύτιμον χρόνον του πονών και υποφέρων στον έρωτα...

Καιρός, λοιπόν, να μιμηθώμεν την Αμερικην όπου ή έρωτική υπόθεσις διδάσκεται από τις Πανεπιστημιακές έδρες...

Άλλοιώς ή «μάγισσα» θα ζή και θ' άκριβοπληρώνεται για να ποτίξη τους «άφελεις» με «μανόγολα», «νύγια του λύκου», «νεκρόχωμα» και δέν ξέρω τί άλλες βρωμιές.

L'Αντ,

Ιιζέμε

ΕΛΕΥΣΕΤΑΙ ΗΜΑΡ.

Διαβάσαμε σέ βραδυό φύλλο: «Σικάνον 21.—Αγγέλλεται ότι ό γνωστός φυσιογολικός κ. Νόρθον Ουέλλς, έφευγε να ειδοσ βολίδος χάρις εις την όποιαν θα κατορθωθή μιαν ήμέραν να φθάση ό άνθρωπος εις την Σελήνην. Ο τολμηρός σοφός συνεχίζει τας δοκιμάς του».

Αυτό τό «μίαν ήμέραν» και τό παρακάτω έκείνο «ό-τολμηρός σοφός» μάς άρεσαν πολύ.

Τό ότι κάποτε θα κατορθωθή ό άνθρωπος να φθάση στο φεγγάρι, αυτό μπορεί να θεωρηθή από σήμερα βέβαιον. Πότε τώρα θα γίνη αυτό; Έδώ είναι τό μυστήριον. Φοινητάζομεθα ότι πρόκειται μάλλον περί λάθους του μεταφραστού. Έκτός αν ό γράψας την είδηση, ρε-πόρτερ θέλησε να κάμη χιούμορ, όποτε και έξηγειται τό συμπρομαρτυρούν, «ό τολμηρός σοφός».

«ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ»

Στην σειρά των άριστοτεχνικών που έχει δημοσιεύσει ως τώρα ή «Εβδομάς» πρέπει να συγκαταλεχθή και τό νέο μυθιστόρημα που άρχίζουν προσεχώς «Σέργιος Πανίν», έργο του μεγάλου, του μοναδικού εις τό είδος του Γάλλου μυθιστοριογράφου Γεωργίου Όνέ, του συγγραφέως του «Περιπλανώμενου Ιουδαίου» του «Αρχιιδιοσυργού» και τόσον άλλων μνημειωδών έργων. Προσφέρεται από την «Εβδομάδα» στους αναγνώστες της σάν μια αληθινή πνευματική πανδαισία, που δέν θα άφήση κανένα άνικανοποίητο.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΕΝΘΕΡΩΝ

Με την καταληπτικήν είδησιν μάς μεταδίδει ή γνωστή στήλη των «Νέων και περιεργων».

«Ιδούθη τελευταίως έν Αμερικη «Σύλλογος των πενθερών της Πολιτείας της Νέας Υόρκης» του όποίου σκοπός είναι να καταπολεμήσιν δι' όλων των μέσων, «τά χονδροειδή και προσβλητικά άστεία» που λέγονται εις βάρος των πενθερών. Τό θέμα της πενθερίας, παλαιόν όσον και ό κόσμος, αλλά πάντοτε επίκαιρον, θα άποφύγεται εις τό μέλλον από τας συζητήσεις των Αμερικανών».

Αν και ή είδησις δέν αναφέρει τά μέσα δια των όποιων θα επιδιώξη ό νεοϊδρυθείς σύλλογος τούς σκοπούς του, έν τούτοις καλόν είναι να λάβουν τά μέτρα των από τούδε οι άπανταξού της γής γαμβροί διότι είναι γνωστός ό τρόπος καθ' όν επιβάλλουν τας θελήσεις των αι... συμπαιθητικώταται πενθεραί. Άσπε: Γαμβροί όλου του κόσμου, γεηγορείτε!

ΟΤΑΝ νοίκιασε τό Ισόγειο στο σπίτι των Δοξαράδων ό Φρατζής, δέν είχε προσέξει και πολύ τη λεπτομέρεια πώς ή 'Ολυμπία, ή ύπηρέτριά τους, θα ήταν στη διάθεσή του για τις δουλειές του Ιατρού του.

Μια σκάλα μάς χωρίζει, κύριε Φρατζή, του είχε πει ό Δοξαράς. Η 'Ολυμπία θα μπορεί να σάς συγυρίσει τό Ιατρείο σας τις ώρες που θα λείπετε. Κι' έμεις πάλι, όσο νάσαι, θα τό έχουμε πάντα στο νού μας, ό-ταν δέν θα είσασε έδω. Να κρατή-σομε ένα πελάτι όσο να γυρίστε, να δώσουμε μια πληροφορία, ένα τηλεφώνημα, ό,τι μπορούμε, τέλος πάντων.

Απεφάσισε να κρατήσει τό διαμέρισμα ό Στάθης. Νέος γιατρός ήταν — μόλις είχε γυρίσει άπ' έξω, άρτι άφίχθεις έκ Γερμανίας, όπου κλπ. κλπ... — τό σπίτι ήταν πολύ κεντρικό — κάπου εκεί κοντά στο Κολωνάκι — και τό νοίκι λίγο άρ-μυρό — ή θέση, θάλεpis — μά όχι έξωφρενικό. Στο ζήτημα της 'Ολυμπίας δέν έδωσε και μεγάλη σημασία. Μια γυναίκα θα καθάριζε έτσι κι' έτσι τό Ιατρείο του. Αν θα τη λέγαν 'Ολυμπία ή κάπως άλλοιώς, τί τον ένοιαζε; Άλλως τε, την ώρα που έκλεινε ή συμφωνία, δέν έτυχε να είναι ή ίδια μπροστά.

Η μικρή έκανε την εμφάνισή της τη δεύτερη ήμέρα. Πάλευε ακόμα — από τό πρώι και κόντευε πιά μεση-μερι — με την τοποθέτησι των έπιπλων του, με την τακτοποίηση των βιβλίων του ό Φρατζής, όταν χτύπησε σιγανά και δειλά την πόρ-τα του Ιατρού του ή 'Ολυμπία. Τη στιγμή που έμπαινε, ό Στάθης έ-σπευσε να είναι σκυμένος και με γυρι-τυχε να είναι πλάτες προς την πόρτα, σμένες τις πλάτες να στυπώση ένα καθώς, πολεμούσε να στυπώση ένα κομμάτι έξω. Για αντίστυλι, στη θέση της βιβλιοθήκης του που πή-βαινε πέρα — δώθε. Καθώς γύρισε να δη ποιάς είναι, την πήρε τό μάτι του όρθη στο άνοιγμα της πόρτας. Κι' όρθη στο άνοιγμα της πόρτας, έτσι καθώς είχε γυρίσει άπόμεινε, έτοιμο, του λείει σε λ

Δε μπορούσε με κανένα τρόπο να

τό πιστέψη πώς έκείνο τό κοριτσάκι — ήταν δέν ήταν δέκα όχτώ χρονών — με τό άσπρο ρόδινο πρόσωπο, τά γλυκά γαλανά μάτια, τό καλοφτιασμένο κορμί, τούς άφλογους τρόπους, ήταν μια συνηθισμένη ύπηρέτρια, δέ μπορούσε...

Με έστειλε ό θεός να σάς ρωτήσω αν με θέλετε τίποτε.

Τού ειπε, Έλεγε τό Δοξαράς θεός. Στην πραγματικότητα, δέν ήταν. Την είχαν πάρει στο σπίτι από μικρό παιδί, μαρό σχεδόν — στους σεισμούς της Κορίνθου είχε χάσει και μάνα και πατέρα — και καθώς είχε μεγαλώσει μαζί με τάλλα τους παιδιά, έτσι, για να νοιώθη όσο μπο-ρούσε πιά λίγο την όρφανία του, τό είχαν άφίσει να τούς φωνάζη θεί-ους κι' αυτόν και τη γυναίκα του. Κι' αύτοι, πάλι, είν' αλή-αλήθεια, τό μεταχειρί-ζονταν τόσο λίγο για ή-υπηρέτρια. Καί τό ντύσι-μό του κι' οι τρόποι του κι' όλη του ή εμφάνισή τό μαρτυρούσε με τό πα-ραπάνω.

Ο Φρατζής τις μίλησε στην αρχή στον πληθυν-τικό. Όχι, δέν ήθελε τί-ποτα, για την ώρα του-λάχιστο, κόντευε πιά να τελειώση. Μά ή 'Ολυμ-πία φάνηκε πώς δέν τό πίστεψε. Τόν είχε δει μπαίνοντας να παλεύη σκυφτόν, άναψοκοκκινι-σμένον από τό σκόνη, στο να στηλώνη τη βι-βλιοθήκη του.

—Αφίστε να σάς βοη-θήσω του λείει.

Και στη στιγμή γονα-τίζει, του παίρνει από τό χέρι τό μικρό σφυρί που χτυπούσε για να εφαρμό-ση τό ξύλινο αντίστυλι στο βαρύ έπιπλο. Έτσι, πριν καλά-καλά ιδω-θούν ή γνωριστούν, εί-χαν βρεθεί τόσο κοντά ό ένας στον άλλον, σχε-δόν γονατιστοί κι' οι δύο τους. Τώρα έχει γίνει κα-τακόκκινο τό άσπρορόδι-νο προσωπάκι της μι-κρής.

—Έτοιμο, του λείει σε λ

θα, σὰ χρυσά — τυλιγμένα σε χον-
τρές πλεξούδες γύρω στο κεφάλι,
τὰ μανίκια του φουστάνιού της ἀνα-
σκηκωμένα ἴσαμε τὸς ἀγκῶνες, ξε-
σκεπάζουν δυὸ ἄσπρα, παχουλά χέ-
ρια, τὸ φουστάνι της, πάλι, ἴσαμε
τὰ γόνατα κοντὰ, ἀφίνει ἐσκεπὰ τὰ
καλοφτιαγμένα της πόδια, "Ἐνα
κορμί χυτὸ, ἕνα προσωπάκι κουκλί-
στικο καὶ δυὸ ματάκια γαλανὰ, σὰ
θάλασσα καὶ σὰν οὐρανός.

— Πίσω μου σ' ἔχω σατανά, ἀνα-
λογίζεται ὁ Φρατζῆς. Γὰ νὰ μὲ
πρελλάνης ἤρθες μεσημεριάτικα,
κοπέλλα μου...

Τὴ πρώτη, ὕστερα ἀπὸ πού εἴ-
ναι. Ἀπὸ τὴν Κόρινθο, τοῦ λέει,
Καθὼς τὸ εἶπε, τὸ προσωπάκι της
σκοτεινίωσε μὲ μιὰς. Ἀργότερα ἔ-
μαθε τὴν τραγωδία της ὁ γιατρός —
τὴν τραγωδία πού εἶχε σφραγίσει
τόσο θαθεῖα τὴν ψυχική της τὴν
ἀπλαστή ἀκόμα, ψυχὴ της.

— — —

Πὼς ἔγιναν ὕστερα ὅλα ὅσα ἔγι-
ναν, αὐτὸ ὁ Φρατζῆς δὲν μπορεῖ νὰ
τὸ ἀναμετρήσῃ, οὔτε καὶ νὰ τὸ πα-
ρακολουθήσῃ σὲ ὅλα τὰ στάδια πού
ἔχει ἡ ἐξέλιξή του.

— Οὐφ, ἀδερφέ, ξεσπάει μοναχός
που σὸ τέλος. Γιατί νὰ φταίω μόνο
ἐγώ κι' ὄχι κι' αὐτὴ; Μποροῦσε νὰ
μοῦ δώσῃ ἕνα μπάτσι καὶ νὰ φύγῃ
κι' οὔτε νὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι της
ἐδῶ μέσα, τὴν πρώτη φορά πού τὴν
ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε. Νὰ τὸ πῇ
καὶ στὰ ἀφεντικά της ἀκόμα μπο-
ροῦσε — στοὺς θεῖους της, καθὼς
τοὺς λέει, τοὺς Δοξαράδες. Αὐτῇ,
ὅμως, ὄχι μόνο δὲ μὲ μπάτσισε, ὄχι
δὲν ἔφυγε, μὰ σπαρτάρισε σὰ ψάρι
σὰν τὴν ἀγγιξά, πεταλούδιαν κι'
ἔσθυσαν γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια
της, λύθηκε ὁλότελα σὲς τὴν ἀγ-
καλιά μου...

Μέσα στὴν πρώτη ἑβδομάδα ἡ Ὀ-
λυμπία εἶχε γίνῃ φιλενάδα του.

— Ἄν δὲν ἦμιον ἐγώ, θὰ ἦταν ἔ-
νας ἄλλος, λέει γιὰ νὰ ἐξαφρώσῃ
τὴ συνειδήσή του ὁ Φρατζῆς.

Γιατί, ὅσο νάναι, αἰσθάνεται ἕνα
βάρος στὴν ψυχὴ, γιὰ ὅ,τι γίνεται
ἐκεῖ μέσα. Ἡ Ὀλυμπία ἔρχεται κά-
θε μέρα σὸ ἱατρεῖο του, τὸν ἀφίνει
νὰ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του,
νὰ τὴ χαϊδεύῃ καὶ νὰ τὴ φίλῃ, τοῦ
δίνεται σὰ γυναῖκα καὶ σὰν ἄπρα-
γο παιδί. Πρέπει νὰ τῆς ἔχει ξυ-
πνήσῃ αὐτὸς γιὰ πρώτη φορά, τίς
αἰσθησεις της — πού εἶναι μιὰ θά-
λασσα ἀπὸ γλυκὲς ὀρμές, πού φου-
σκῶνουν τὸ μικρὸ κοριτσίστικο στή-
θος της. Γιατί μαζί μὲ τὸ ἐνστικτο
τῆς ἔχουν ἀναστατώσει καὶ τὴν καρ-
διά τῆς μικρῆς τῆς Ὀλυμπίας. "Ο-
ταν θρίσκει μαζί του, ὁ Στάθης
τὴν πετυχαίνει πολλές φορές νὰ τὸν
κυττάξῃ καὶ νὰ ἔχῃ τόσο τρυφερό-
τητα στὶς θάλασσες καὶ τοὺς
οὐρανοὺς τῶν ἁμορφῶν ματιῶν της,
πού δὲν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι
μονάχα ὁ πόθος πού τὰ κάνουν νὰ
γελοῦν καὶ νὰ θορυβῶνουν τὴν ἴδια
στιγμὴ. "Οταν πάλι λείπει ἀπὸ τὸ
ἱατρεῖο του ὁ γιατρός, δὲν εἶναι ἐ-
κεί γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ πὼς κἀβαται
στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του,
πὼς χαϊδεύει τὰ χερούλια της πού
ἀκουμποῦν σὰν κάθεται τὰ δικά του
χέρια ἢ πὼς παίρνει καὶ σφίγγει
ἀπάνω σὸ στήθος της τὴ μικρὴ φω-
τογραφία του, πού βρίσκεται ὅλο

ΟΛΥΜΠΙΑ

τὸν καιρὸ ἀπάνω σὸ γραφεῖο του.
Θάθελε νὰ τὴ φίλησῃ κιόλας πολλές
φορές, μὰ φοβάται μὴ μείνουν ση-
μάδια ἀπὸ τὰ χεῖλη της ἀπάνω σὸ
χαρτί καὶ τὴν καταλάβουν.

Ὁ ἴδιος, ἔχει ἀκόμα καὶ τὸ φόβο
μήπως τοὺς πάρουν εἰδηση ἀπὸ πά-
νω τ' ἀφεντικά της μικρῆς. Τὸ δικό
του τὸ δωμάτιο, ἐκεῖ πού κοιμᾶται,
βλέπει στὰ μέσα τοῦ σπιτιοῦ, στὸν
κῆπο. Ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω, πέφτει ἡ
θεράντα τοῦ ἄλλου πατώματος. Τὸ
σπίτι εἶναι τραβηγμένο πὺρ μέσα
καὶ δίνει ὅλη τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ
μεσημβρίαν σὲ μιὰ τεράστια θεράν-
τα. Τὸ σπίτι δὲν εἶναι οὔτε ἕνας χρό-
νος πού ἔχει τελειώσει. Ἡ θεράντα
ἔχει μείνῃ τελευταία, δὲν ἔχει ἀ-
κόμα συμπληρωθεῖ. Τὸ πεζοῦλι της
εἶναι χαμηλὸ — τὸν ἄλλο μῆνα, μό-
λις καλοσυνέψῃ ὁ καιρὸς, θὰ
θάνῃ ὁ Δοξαράς νὰ τὸν συνήθισαν
ὡς μισὸ μέτρο (ἔτσι πού εἶναι τώ-
ρα, μπορεῖ καὶ νὰ πέσῃ κανέ-
νας...).

Δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ πού κάνει,
σίγουρα δὲν εἶναι Ἡ Ὀλυμπία εἴ-
ναι δέκα ὀκτὼ χρονῶν παιδί, αὐτὸς
περασμένα τὰ τριάντα. Τί τοῦ ἤρ-
θε νὰ μπλέξῃ μαζί της... "Οσο περ-
νάει ὁ καιρὸς, καταλαβαίνει πὼς
δὲν ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἕνα συνήθισμέ-
νο κορίτσι πού θέλει νὰ γλεντήσῃ
μαζί του. Μέρα μὲ τὴ μέρα διαδρά-
ζει στὰ μάτια της τὸ βιόλιό της μι-
κρῆς καρδιάς της, πού τὸ ἀνοίξε αὐ-
τὸς ὁ ἴδιος δίχως νὰ τὸ ξερεῖ καὶ
ἔξφυλλίζει τώρα, μέρα μὲ τὴ μέρα,
τὰ λεπτά, τ' ἀξεφύλλιστα φύλλα
της.

— "Ολὰ αὐτὰ πρέπει νὰ τελειώ-
σουν μιὰν ὥρα ἀρχήτερα...

Ἐκεῖ πάρει πιά τὴν ἀπόφασί του
ὁ Φρατζῆς. Βρίσκει χίλιες προφά-
σεις νὰ θρίσκει καὶ ἄλλοι σὸ ἱ-
ατρεῖο, ὅταν κατεβαίνει ἡ μικρὴ
γιὰ νὰ σιγυρίσῃ. Ἀφίνει ἐπίτηδες
ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα, θρίσκει συχνὰ
μιὰ ἀφορμὴ ν' ἀνεβῇ καὶ νὰ ζη-
τήσῃ κάτι ἀπὸ τὴν κυρία Δοξαρά,
τὴν ἀφίνει νὰ σιγυρίζῃ κι' αὐτὸς πε-
τάγεται κάπου, τάχα θιαστικός.

Ἡ Ὀλυμπία πού μὲ κόπο κρατᾶ
τὰ δάκρυά της σὰν εἶναι ἄλλοι
μπροστά, πνίγεται στὰ κλάματα σὰ
μένει μονάχη της. Τὸ καταλαβαίνει
κι' ἡ ἴδια πὼς εἶναι τρέλλα νὰ φαν-
τάζεται πὼς μπορεῖ νὰ... Ἐκεῖνος
εἶναι ἕνας γιατρός πού ἤρθε ἀπὸ τὴν
Εὐρώπη, πού... πού... ἕνα σωρὸ ψη-
λοῖ, πανύψηλοι τοῖχοι ὀρθώνονται
γύρω ἀπὸ τὴν μικρὴ, ἀσήμαντὴ ὀ-
παρξή της. Κι' αὐτῇ, αὐτῇ... Τώρα,
μπορεῖ καὶ θυμᾶται ὀλοζώντανα κά-
τι πού σχεδὸν τὸ εἶχε πιστέψῃ κι' ἡ
ἴδια μὲ τὸν καιρὸ... Πὼς εἶναι θεῖοι
τῆς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δοξαρά,
πὼς δὲν εἶναι ἡ ἴδια μιὰ ὑπηρετρία
σὲ κείνο τὸ σπίτι — πῆγε νὰ τὸ ξε-
χάσῃ πὼς ἔτσι ὀρφανὴ κι' ἀπροσά-
τευτὴ καθὼς εἶναι, πρέπει νὰ τοὺς
δουλεύῃ γιὰ νὰ θγάξῃ τὸ ψωμί της.
Μὰ, πάλι, τί νὰ πῇ; Δὲ μπορεῖ νὰ
συμμαζέψῃ τὸ μυαλό της, δὲ μπορεῖ
νὰ κοιμηθῇ. Χάνονται σιγὰ ἡ σιγὰ
τὰ ρόδινα χρώματα ἀπὸ τὰ μάγου-

λά της. Σκάθουν τὰ γαλάζια μάτια
της θάθειοι, μαυριθεροὶ γύροι. Νι-
ώθει μιὰν ἀλλόκοτὴ θοὴ στ' αὐτιά
της, ἕνα βάρος ἀβάσταχτο σὸ στή-
θος. Τὸν ἀγαπάει.

Ὁ Φρατζῆς πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ
καταφύγῃ πιά στὰ μέγαρα
μέσα.

— Πρέπει νὰ τὸ χωνέψῃ πὼς εἶμαι
ἕνας ἄντρας. Καὶ πὼς ὅ,τι ἔγινε ἀ-
ναμεταξύ μας, ἦταν ἕνα καπρίτσιο.
Αὐτὸ μὰς ἔλειπε νὰ πιάσουμε ἕρω-
τες καὶ μὲ τὴν Ὀυμπία.

Τὸ ἴδιο θρόνυ, κουβάρισε σὸ δω-
μάτιό του μιὰ γυναῖκα. Τὴν ἔφερε
τὴν ὥρα πού ἡ Ὀλυμπία ἦταν ἐκεῖ,
τὴν εἶδε πού μῆκε, πὼς κλείστηκαν
μαζί στὴν κάμαρά του. Τράβηξε
καὶ τίς κουρτίνες ἀπὸ τὸ παράθυρο.
"Ἔτσι, ἀπὸ τὴ θεράντα μποροῦσε νὰ
τὰ ἰδῇ κανένας ὅλα. Καὶ ἡ Ὀλυμπία
φαίνεται πὼς τὰ εἶδε ὅλα. Τὴν ἄλλη
γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά τοῦ γιατροῦ.
Ἐκεῖ σκύβει πολὺ, μὰ πέρα πολὺ
πάνω ἀπὸ τὸ πεζοῦλι της θεράντας.
Τὰ μάτια της πού εἶναι γαλάζια σὰ
θάλασσα καὶ σὰν οὐρανός, πρέπει
νὰ κλείνουν μεγάλη φουρτοῦνα στὶς
βολές, θερώνει τοὺς κόρες. Νοιώθει
πιὸ δυνατὴ ἀπ' ἄλλοτε τὴ θοὴ στ'
αὐτιά της, τὸ βάρος πού τὴν πλάκω-
νει σὸ στήθος εἶναι ἀβάσταχτο πιά
πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλή φορά.

— — —

— Πρέπει νὰ παραπάτησε ἀπὸ τὴ
θεράντα καὶ νὰ ἔπεσε, λέει ὁ Δοξα-
ράς.

— Μὰ σεῖς, πὼς ἔγινε καὶ δὲν ἀ-
κούσατε τίποτα; Ρωτάει τὸ Φρατζῆ
ἡ γυναῖκα του.

Πὼς δὲν ἀκούσε... Ἡ ἄλλη γυναῖ-
κα εἶχε μείνῃ ἀργὰ μαζί του. Σὰν
ἔφυγε, ὁ Στάθης τὴ συνώδεψε ὡς
τὴν πόρτα. Γυρίζοντας, ἀκούσε κά-
ποιο βογγητὸ ἀπὸ τὴν πόρτα. Λίγο
πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν κάμαρά του, θρῆ-
κε τὸ κορμί τῆς Ὀλυμπίας. Πέφτον-
τας εἶχε τσακίσει μιὰ γωνία ἀπὸ
λουλούδια — χτεῖς ἀκόμα τὰ εἶχε
ποτίσει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια.
Ἐκεῖ χτυπήσει ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα
πού τίς εἶχε ἀνοίξει τὸ μέτωπο ἀπὸ
τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη — ἔχει
πνίγει ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ μικρὸ χλωμὸ
προσωπάκι της.

Φώναξε ἀμέσως τοὺς Δοξαράδες
ὁ γιατρός. Τὴ σήκωσε ὁ ἴδιος
στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν βάλῃ
σὸ αὐτοκίνητο πού θὰ τὴν κουβα-
λοῦσε στὴν πιὸ κοντινὴ κλινικὴ. Τὸ
κεφάλι της δεμένο πρόχειρα μ' ἕνα
ἄσπρο πανί — γιὰ νὰ κρατήσουν ὁ-
σο μποροῦν τὸ αἷμα — ἀκουμπᾷ
πάνω στὰ γόνατα τοῦ γιατροῦ. Οἱ
πλεξούδες της ἔχουν ξελυθεῖ, μισὰ
χρυσῆς, μισὰ ματωμένες. Δὲ μπορεῖ
νὰ τὴ θλέπει, χώνει τὰ νύχια του
στὶς παλάμες τῶν χεριῶν του. Μὰ
πὼς ἔπεσε; Θάπρεπε νὰ ἔχῃ σκύψει
πολὺ ἀπὸ τὸ πεζοῦλι τῆς θεράντας.
Ἐκτὸς ἀν... Δὲ θέλει οὔτε νὰ τὸ σκε-
φτεῖ πὼς μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν τυχαῖο
τὸ πέσιμό της ἀπὸ τὴν θεράντα...

Δὲν ἔξερουν ἀκόμα ἂν δὲ ξήσῃ. Μὰ
ἐκείνη τὴν ὥρα, ἔχει σωστὲς ἀκόμη
τίς αἰσθησεις της ἡ Ὀλυμπία. Καὶ
πρέπει νὰ τὸ νιώθῃ πὼς εἶναι τὸ
χέρι τοῦ γιατροῦ πὺρ τὰ κρατᾷ
σφιχτὰ μέσ' σὸ δικό της. Κι' ἂς μὴν
ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ μάτια της τὰ γα-
λάζια.

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Τὸ Νέον Κράτος ὡς πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν σύστημα

Ἡ διάλεξις τοῦ ὑφυπουργοῦ Τύπου καὶ Του-
ρισμοῦ κ. Νικολοῦδης εἰς τὸν «Παρνασσόν»

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσού»
ὁ ἐπὶ τοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ὑφυ-
πουργὸς κ. Νικολοῦδης ἀνέβηκε τὸ ἑ-
σπέρας τῆς 9ης τρέχοντος ἐνῶπιον πο-
λυπληθεστάτου καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατη-
ρίου μεταξὺ τοῦ ὁποῖου διεκρίνετο ὁ
Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Με-
ταξᾶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ
ὑπουργοί, μὲ θέμα: «Τὸ ἐθνικὸν Κρά-
τος ὡς πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν σύ-
στημα».

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ
διάλεξις ἔχει ὡς ἐξῆς:

Α'.

ΕΙΝΕ προφανὲς ὅτι ἡ ἀνθρωπότης
διατρέχει μιὰν ἱστορικὴν περιόδον
κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς ἀνάγκης
τῆς ἀντιμετώπισεως τῶν ἐθνικῶν
οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημά-
των, τὰ ὁποῖα ἐκπληροῦνται ὁ παγ-
κόσμιος πόλεμος ἀναθεωροῦνται αἱ οἰ-
κονομικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαί, συμ-
φῶνως πρὸς τὰς ὁποίας ἐκυβερνήθη
καὶ ἔζησεν ὁ κόσμος ἀπὸ τῆς Γαλλι-
κῆς κυρίως Ἐπαναστάσεως καὶ ἐν-
τεύθεν.

Ἡ μάχη μεταξὺ τῶν φιλελευθέρων
πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἰδεῶν καὶ
τῶν ἰδεῶν τοῦ ολοκληρωτικοῦ κρά-
τους καὶ τῆς διευθυνόμενης οἰκονομί-
ας δὲν ἔληξεν ἀκόμη ἐντελώς. Ἀλλὰ
εἶναι κατάδηλον, ὅτι ἡ νίκη ἐγείρειν
ἤδη πρὸς τὸ μέρος τῶν τελευταίων.
Διότι ἀπὸ εἰκοσι περίπου ἐτῶν εἰς τὰς
χώρας ὅπου οἱ λαοὶ κυβερνοῦνται οὐχὶ
ἐπὶ τῇ θέσει τῆς ἀρχῆς τοῦ αἵματος,
ἀλλὰ ἐπὶ τῇ θέσει τῆς ἀρχῆς τοῦ συ-
νόλου, οὐχὶ μὲ ἐλευθέρων, ἀλλὰ διευ-
θυνομένην οἰκονομίαν ἐσημειώθησαν
ἀποτελέσματα ἐθνικῆς ἰσχύος καὶ κοι-
νωνικῆς εὐημερίας τοιαῦτα, ὥστε ἡ μά-
χη ἐκτὸς τοῦ πρακτικοῦ νὰ θεωρεῖται κρι-
θεῖσα καὶ ἐπὶ τοῦ θεωρητικοῦ πεδίου.

Ἐὰν ἐπιχειροῦμεν σήμερον νὰ ἐξηγή-
σωμεν πλατύτερον ποῖον εἶναι ἱστορικῶς
καὶ θεωρητικῶς τὸ ολοκληρωτικὸν κρά-
τος, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἀποκαλοῦμεν ἐθνι-
κόν, διότι μέσα εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐννοίαν
πλασιζοῦνται αὐστηρῶς καὶ ἀποκλειστι-
κῶς οἱ σκοποὶ του, τὸ πρᾶγμα ἐνὶ νῦν
ἐνισχυόμενον καὶ ἡμεῖς τὴν προσπαθίαν
τῆς κατανοήσεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θέ-
ματος, τὸ ὁποῖον συγκλίνει σήμερον
ἐπὶ συνειδήσεως. Δι' ἔργα μεγάλα καὶ ἱ-
στορικά ὡς τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου
ἔχεται καὶ γινώσκῃ ἐκτὸς τῆς πίστε-
ως. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας μεγάλης
ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐγγνώρισε
καὶ ἐπίστευσε καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρε-
σίαν τοῦ οὐεῖρου τὸν ὅλας του τὰς δυ-
νάμεις. Μόνον οὕτω ὑψόνονται τὰ ἱστο-
ρικὰ οἰκοδομήματα. Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη
νὰ ἀκούθῃ, νὰ σκεπτεται, νὰ γνωρίσῃ καὶ
τὸ ἔθνος ὁλοκλήρουν, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν
πίστιν καὶ τὴν θνητοσύνην πειθαρχίαν του
τὸν ἀκολουθεῖ εἰς τὸν μεγάλον δρόμον
τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ ἱστορία, κυρίως καὶ κύριοι, τῶν
πολιτευμάτων εἶναι παλαιὰ, παναρχαία,
ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος. Γῆν στιγμὴν κατὰ
τὴν ὁποίαν ἕνα ἱσχυρὸν ἄτομον, μέσα εἰς
μία ομάδα ἄλλων ἀτόμων, ἐπεβλήθη καὶ
ἐκυβέρνησε, συνεκροτεῖτο ἡ πρώτη πολι-
τεία ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἀρχηγόνος πατρίδα.
Ἐκτοτε ἡ ἀνθρωπότης ἔζησεν ἀλληλοδι-
αδόχως ὑπὸ δύο κυρίως μορφὰς πολιτευ-
μάτων, τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς δημοκρα-

τίας, ἀλλὰ καθὼς θὰ ἀποδείξωμεν δια-
μίας συντόμου ἱστορικῆς ἀναδρομῆς, τό-
σον ἡ ἀρχαία καὶ μεσαιωνικὴ Ἑλλάς, ὅ-
σον καὶ ἡ Εὐρώπη ἀργότερον ἐκυβερνή-
θησαν ὀλιγαρχικῶς κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐ-
κτὸς συντόμων χρονικῶν παρενθέσεων
κατὰ τὰς ὁποίας ἐκυβερνήθησαν δημοκρα-
τικῶς, ἀλλὰ διὰ νὰ παρακμάσουν νὰ ὑπο-
δουλωθῶν καὶ νὰ ἐπανέλθουν μόλις ἡδυ-
νήθησαν εἰς τὴν μορφήν τοῦ πολιτεύμα-
τος ἐκείνου, τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύουν οἱ
φυσικοὶ νόμοι, ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἀνάγκη
τῆς ρυθμικῆς λειτουργίας τῶν κοινο-
νικῶν.

Ὁ κ. Νικολοῦδης ὁμιλῶν

Ὑπὸ ἐὰν ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς ἀρ-
χαίους ἐλληνικοὺς χρόνους θὰ ἴδωμεν τὴν
βασιλείαν ὡς δεσπόζον πολιτεία μέχρι
τοῦ 9ου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ. Ἡ ἀρχὴ
τῆς γένεσιν μέσα εἰς τὰς πρώτους δέκα
βῆσι. Ὁ Βασιλεὺς ἱσθίος καὶ κατὰ κλη-
ρονομίαν ἀνώτατος ἀρχὼν εἶχεν ἐν καιρῷ
πολέμου τὴν ἀρχὴν τῶν στρατῶν καὶ
ἐξέτελλε ἐν καιρῷ εἰρήνης θρησκευτικὰ
καὶ διοικητικὰ καθήκοντα. Μεταξὺ τοῦ
9ου καὶ 8ου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ ἀνα-
φαίνονται αἱ ἀριστοκρατίαι. Οἱ ἀριστοί
ἀνδεικνύοντο μεταξὺ τῶν ἱσχυρῶν εὐ-
γενῶν γαιοκτημόνων, καθ' ἣν ἐποχὴ ἡ
Ἑλλάς ἦτο ἀκόμη χώρα γεωργικῇ. Ἀρ-
γότερον ἀπὸ τοῦ 8ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς
μὲ τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξιν τῆς ναυτιλί-
ας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας δη-
μιουργεῖται θαυμάσιον μιὰ νέα τάξις ἐμ-
πόρων καὶ εὐγενῶν. Μὲ αὐτοὺς οἱ ἀρι-
στοί μοιράζονται τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐ-
πειδὴ κυβερνοῦν πάντοτε οἱ ὀλίγοι, τὸ
νέον πολιτεία ὀνομάζεται «ὀλιγαρχικόν»
καὶ σὺν τῷ χρόνῳ γενικεύεται καθ' ἅπα-
σαν τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

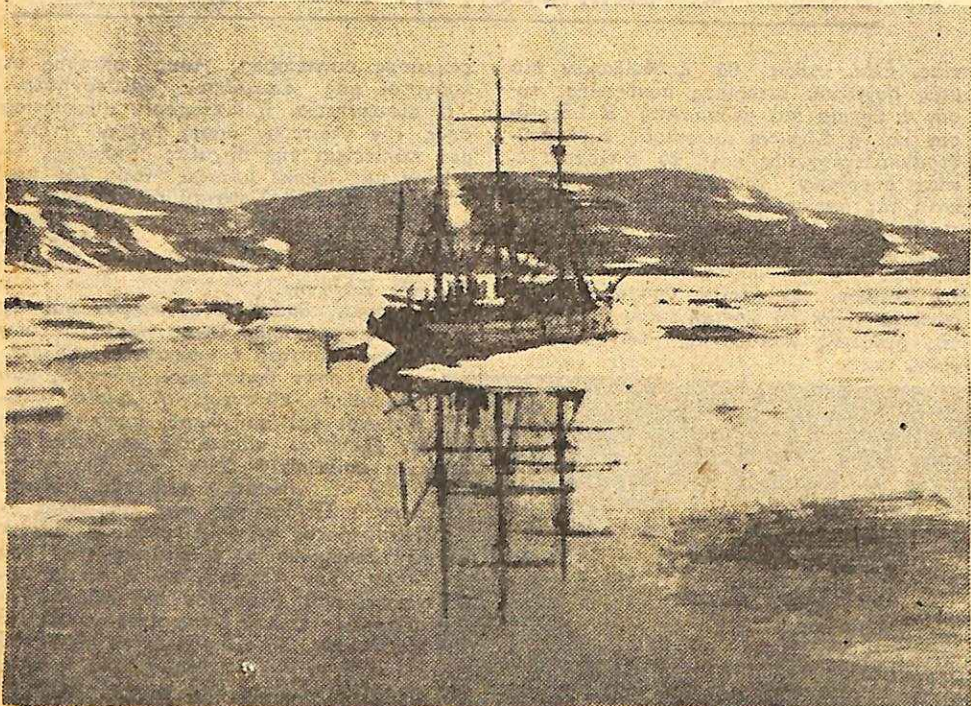
Ἀπὸ τὸν 7ον αἰῶνα ἀρχίζει νὰ ἀνα-
τέλλῃ ἡ περίοδος τοῦ «Δήμου» ἀλλὰ μὲ
τὴν ἀνατολὴν αὐτὴν σημειώνονται ἀμέσως
ἐρίδες, ταραχαὶ καὶ στάσεις. Πολλὰς
αἱ ἀρχαίαι μὲς πολιτεία κινδυνεύουν νὰ
καταποντισθῶν μέσα εἰς τὴν δίνην τῶν
ἀνομαλιῶν αὐτῶν. Ὅποτε ὁμοῦ ἐμφανί-
ζονται πολιταὶ ἱσχυροὶ καὶ συνεκροτε-
μένοι ἀναλαμβάνοντες ἐν σῶσιν τὴν κα-
τάστασιν. Πρόκειται περὶ τῶν πρώτων
κυβερνητῶν, ὁμοίους μὲ τοὺς μετέπειτα

ρωμαίους δικτατορας, τοὺς ὁποίους οἱ
πρόγονοί μας ἀπεκάλουν «αἰσυνήτας».
Ἡ αἰσυνήθεια, ἡ δικτατορία συμφῶνως
πρὸς τὸν νεώτερον ὅρον, ὑπῆρξε γνώρι-
μον πολιτεία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τὸ
ὁποῖον μὰς ἔδωκε μεταξὺ τοῦ 7ου καὶ
6ου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ ὀνομαστικὰς πο-
λιτικὰς καὶ νομοθετάς, ὅπως ὁ Σόλων
τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Πιπτακὸς τῆς Μιτυλή-
νης, ὁ Ζάλευκος τῶν Λοκρῶν, ὁ Χαρών-
δας τῆς Κατάνης.

Πολίτευμα, ὅμως συνθηθεστέον καὶ τῆς
αἰσυνήτειας ὑπῆρξε ἰδίως κατὰ τὸν 6ον
αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ ἡ «τυραννίς». Οἱ «τύ-
ραννοι» ἦσαν δραστήριοι, εὐφρεῖς καὶ
μορφωμένοι εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι στη-
ρίζοντο ἐπὶ τοῦ λαοῦ κατελάμβανον
τὴν ἐξουσίαν, κάμνοντες συνήθως με-
γάλα κοινωνικὰ ἔργα καὶ ὑποστηρί-
ζοντες τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνες,
ὅπως ὁ Περικλῆς τῆς Κορίνθου, ὁ
Πεισίστρατος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ἰέρων
τῶν Συρακοῦσων, ὁ Πολυκράτης τῆς
Σάμου. Τὴν «Τυραννίδα» ἡ ὁποία κυ-
ριαρχεῖ καθ' ὅλον τὸν 6ον αἰῶνα, δι-
αδέχεται, ἄλλου ἐνωρίτερον, ἄλλου
βραδύτερον, ἡ «Δημοκρατία» ἀπὸ τοῦ
6ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Ἀλλὰ ἡ «Δη-
μοκρατία» ἔζησεν ὀλίγον καὶ ἤκμασεν
ὀλιγότερον. Μόλις ἐπρόλαβε νὰ φωτί-
σῃ μὲ μιὰν πρόσκαιρον λάμψιν τὰς
Ἀθήνας κατὰ τὸν λεγόμενον «χρυσόν
αἰῶνα» τοῦ Περικλέους, ὁ ὁποῖος, ἐν-
τούτοις, ὅπως καὶ ἄλλοτε εἴπομεν ὑ-
πῆρξε ἕνας πραγματικὸς δικτάτωρ μέ-
τα εἰς ἕνα ἀπλοῦν σχῆμα δημοκρατι-

κόν. Καὶ μόλις τριάντα ἔτη διετηρήθη
τὸ ὄνομασθῆν «ἐλληνικὸν θαῦμα». Μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἀρχίζει ἀ-
μέσως ἡ κρίσις τῶν Ἀθηνῶν ἐσωτερικῶς
καὶ ἐξωτερικῶς. Ἡ Δημοκρατία ἐξελί-
σσεται ταχέως εἰς ὀλιγαρχικὸν καθεστὸς,
αἱ πολιτεία παραδίδονται εἰς τὸ ἔλεος
τῶν δημαγωγῶν καὶ οὕτως ἡ Ἑλλάς κα-
τὰ τὰ τέλη τοῦ 5ου αἰῶνος ὀδηγεῖται εἰς
τὴν συμφορὰν τοῦ πελοποννησιακοῦ πο-
λέμου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐσήμανε τὴν ἀρχὴν
τῆς παρακμῆς τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ κό-
σμου. Εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν διαφό-
ρων δημοκρατικῶν πολιτευμάτων τοῦ ἐ-
πομένου 4ου αἰῶνος καταφαίνονται ὅλα
τὰ συμπτώματα τῆς παρακμῆς αὐτῆς, ἡ
ὁποία εἶχε μεγάλην διαρκείαν, διότι με-
γάλη ἦτο καὶ ἡ ἀντοχὴ τοῦ ἀρχαίου κό-
σμου. Μὲ τὸν Φίλιππον ὁμοῦ τὸν Μάκε-
δόνα, ὁ ἐλληνισμὸς συσσωματωθεῖται, ὡς
γνωστὸν, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος
γύρω ἀπὸ τὸ ἱσχυρὸν μακεδονικὸν βασι-
λεῖον καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μεγάλου
Ἀλεξ

Ο άνθρωπος που παίζει μέ τον θάνατο καί δεν χάνει ποτέ!

Σεμινώντας από το κατάρωμα ενός μικρού πλοιαρίου ο Κράιηγκ αφήνεται να γλυστρήσει στα άγνωστα βάθη της πολυμής θαλάσσης.

ΕΛΕΤΕ να κατεβήτε 150 μ. κάτω απ' το Νότιο Πόλο;
— "Ο... καίη, αποκρίθηκε ο Τζών Κράιηγκ.

—Θα κινδυνεύσετε.
—"Ο... καίη! Πάω τότε άμέσως.
Για να δεχθώ ο Τζών Κράιηγκ να συνεργασθώ μαζί σου ή να σε βοηθήσω, πρέπει να του δώσης την ευκαιρία να διατρέξη κάποιο κίνδυνο.
—Κράιηγκ, θα τολμήσης να βάλης δυναμίτιδα σε έξηντα μέτρων βάθος, στη φωλιά των πολυπόδων που δεν μας αφήνουν να ψαρέψουμε;
—"Ο... καίη!

—Και ο Τζών Κράιηγκ έσωσε τη ζωή εκατοντάδων χαβανέζων, ψαράδων.

— Τζών, θάπρεπε να γκρεμίσετε την εύλινη αυτή βίλλα... Είναι για κάποιο φίλμ.

—"Ο... καίη!

—Τζών Κράιηγκ, πρέπει να σταθίτε στο μέρος απ' όπου θα περάσει ο σιδηρόδρομος, ακριβώς, σε τρόπο που να πετάξει τη σκέπη του αυτοκινήτου σας... Πόσα θέλετε; "Ο... καίη... Μοι δίνετε 8, τι θέλετε...

—Τζών Κράιηγκ, θα γυρίσουμε ένα φίλμ. Πρέπει να κάψετε το αεροπλάνο σας στον αέρα. "Υστερα θα τηδήσετε με το άλεξιπτωτο και θα πέσετε στη λίμνη. Θα κολυμπήσετε ως την άκτ, αφού προηγουμένως,

απαλλαγείτε απ' το άλεξιπτωτό σας. "Αμα θα φτάσετε στην άκτ, θα αντιληφθήτε ότι χάσατε το πορτοφόλι σας με τη φωτογραφία της μητέρας σας. "Η λίμνη είναι πολύ βαθιά. Θα χρειασθώ να κατεβήτε σ' της σας μέσα. "Η λίμνη είναι πολύ δύσκολη γιατί ο πυθμής της λίμνης είναι άνωμαλος. Θα χρειασθώ έξ άλλου να τοποθετήσετε ο ίδιος το κινηματογραφικό μηχανήμα που θα φιλιμάρη τις έρευνές σας. Πόσα;
—Μ' άρέσει ή δουλειά. "Ο... καίη! Σε δέκα λεπτά είμαι στη διάθεσή σας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΟΡΩΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Την ώρα των αναζητήσεων στο πυθμένα της λίμνης, ο Τζών Κράιηγκ έσπασε ένα λουρί του σκαφάνδρου του. Και άμέσως ένας δημοσιογράφος που ήταν παρών τηλεγράφησε στην έφημερίδα του.

"Ο Τζών Κράιηγκ έπνιγχε στον πυθμένα της λίμνης της "Αγίας Τριάδος.

"Αλλά ο άνθρωπος που δεν φοβάται τίποτα στον κόσμο δεν άπελπίστηκε. "Απογοησμένος απ' τη γήινη αντίλα κατέφυγε στο έπικουρικό αναπνευστικό του μηχανήμα και παρακολουθώντας τον μακρύ σωλήνα αερισμού που ανέβαινε ψηλά, έκοψε την παροχή του άερος για να μη πνιγί μέσ' στο σκάφανδρό του. "Υστερα έσκέφτηκε.

Δυο τρόποι ύπηρχαν για να ξεμπλέξη: να πετάξει γρήγορα το σκάφανδρο από πάνω του για να ανέβει με τα ίδια του τα μέσα στην επιφάνεια ή να περπατήσει κάμποσο στον πυθμένα της λίμνης ώσπου να συναντήσει κανένα ανηφορικό μέρος, από το οποίο να φθάσει στην άκτ.

"Ο Κράιηγκ δεν άγνοούσε πως θα χρειαζόταν να περάσουν ώρες για να τον βρουν άλλοι βουτηχτές και να τον ανεβάσουν επάνω. "Έξερε επίσης πως το όξυγόνο που είχε δεν του έφθανε παρά το πολύ για μισή ώρα. "Εδιάλεξε, λοιπόν, τη δεύτερη μέθοδο. Και ενώ όλος ο κόσμος τον νόμιζε πνιγμένο, τον είδαν ξάφνου να παρουσιάζεται στην άπέναντι όχθη, σ' ένα μισο μιλλίου απόσταση από εκεί που ήταν πρίν.

—"Ημουν στο πυθμένα, είπε. Και οι δυο τρόποι είχαν την ίδια πιθανότητα έπιτυχίας... "Έκαμα, λοιπόν, ότι συνηθίζω να κάνω σε τέτοιες περιστάσεις. "Επαιξα κορώνα ή γράμματα...

— Είχατε κανένα δολλάριο στη τσέπη του σκαφάνδρου σας;
—"Όχι... πήρα ένα κοχύλι... "Επείσε με τη πλάτη... Και γύρισε με τα πόδια.

Σε λίγο καιρό, ο Κράιηγκ, αποκλεισμένος στη σκεπή ενός σπιτιού που καιγόταν, έπρεπε να πέσει σε μία δεξαμενή. "Αλλά ο καπνός ήταν τόσο πυκνός που δεν μπορούσε να διακρίνει από ποιά μεριά βρισκόταν το νερό. "Εβγαλε, λοιπόν, απ' τη τσέπη του ένα δολλάριο και το κύταξε.

—Κορώνα!
Και ο άτρώμητος Κράιηγκ έρριγχε δεξιά και έπεσε, χωρίς να πάθη τίποτα, στη δεξαμενή. "Αν είχε τηδήσει απ' το άριστερό μέρος θάχε γίνει κοιμιάτι.

Για δεκάτη πέμπτη φορά είχε παίξει τη ζωή του κορώνα ή γράμματα και... είχε κερδίσει.

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΚΙΝΔΥΝΟΣ»

Μήπως υπάρχει καμιά επικίνδυνη περιπέτεια, κανένα δύσκολο πείραμα να γίνει; "Αμέσως όλοι σ' τις "Ηνωμένες Πολιτείες, από τον Ρούσβελτ μέχρι το τελευταίο βοηθό-σκηνοθέτου, όλοι σκέφτονται τον Κράιηγκ.

Πάνε λίγοι μήνες, ή Α. Ε. Ναίβυ, θέλησε να πληροφορηθώ τον βαθμόν της εισχωρήσεως ενός έκρηκτικού στο σκάφος των υποβρυχίων της. "Επρόκειτο, δηλ., να ανοιχθώ μια ύπόνομος σε όλγων μέτρων απόσταση από ένα υποβρύχιο, που έχρησιμευε για τα πειράματα. "Αμέσως ύστερα απ' το πείραμα, θάπρεπε να φωτογραφηθώ ή όπη που προκάλεσε ή έκρηξη.

"Όλος ο κόσμος, δμόφωνα, υπέδειξε τον Κράιηγκ. Μόνον αυτός

έμπορούσε να ανολάβη αυτή την επικίνδυνη δουλειά.

Μήπως πρόκειται να τηδήσει κάποιος σε μια γέφυρα που καίγεται, να γκρεμισθώ ένα σπίτι από ένα αεροπλάνο, να συλληφθώ μια φωλιά καρχαριών για το «άκβαριουμ» του "Αμστερνταμ;... "Ο Κράιηγκ... Πάντα ο Κράιηγκ!...

Ο «ΨΑΡΕΜΠΟΡΟΣ»

"Ο περιεργός αυτός άνθρωπος έχει προσφέρει το κόσμου τις ύπηρεσίες στο ναυτικό και στον κινηματογράφο. Αυτός τροφοδοτεί τα περισσότερα μεγάλα «έχθυοτροφεία» των ζωολογικών κήπων όλου του κόσμου.

Πολλές φορές έλαβε μέρος σε υποβρύχια έξερευνήσεις που απέφεραν τεράστια κέρδη. Ειδικά δε τώρα τελευταία, έκουβάλησε ζωντανά ένα σωρό οκταπόδια του είδους των πολυπόδων των "Αντιλλών που κανείς ως στα 1930 δεν είχε κατορθώσει να τα διατηρήσει ζωντανά και τα οποία είναι έξαιρετικά χρήσιμα στους έρευνητές της ζωολογίας.

"Εκτός αυτών, ο Κράιηγκ έχει ανεβάσει απ' τον πυθμένα της θαλάσσης, είδη ψαριών πουσαν άγνωστα στον κόσμο ως τότε. Και ακριβώς, χάρις σε κάτι τέτοιες έπιτυχίες του οφείλεται ο τίτλος του «ψαρεμπόρου» που του αποδίδουν.

Δεν δέχεται ποτέ άμοιβή για τις εργασίες που αναλαμβάνει και που έχουν καθαρά έπιστημονικόν χαρακτήρα. Παρ' όλο που είναι φτωγός, δεν πειράζει ποτέ ούτε ένα δολλάριο, απ' τα χρηματικά βραβεία που του άπονέμουν τα διάφορα Πανεπιστήμια. Είναι αλήθεια όμως ότι ο Κράιηγκ, έπειδη είναι πάντα «νοικισμένος» έχει ελάχιστα άτομικά έξοδα. "Αν του χρειασθώ κανένα έροπλάνο, όδες οι κινηματογραφικές εταιρείες τσακίζουνται ποιά να τον πρωτοεξυπηρετήσουν. "Επιθυμεί μήπως ένα αυτοκίνητο; "Έχει πάντα στη διάθεσή του καμιά είκοσαριά που του τα έχουν προσφέρει διάφοροι

οίκοι για να τον ευχαριστήσουν για τις ύπηρεσίες του.

ΚΑΘΟΔΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

"Αλλά την πιο επικίνδυνη περιπέτεια της ζωής του ο Κράιηγκ θα την ζήσει σε λίγο στον Νότιο Πόλο με την άποστολή Ουίλκινς "Ελσγουόρθ.

"Ο Σέρ Χέρμπερτ Ουίλκινς είχε σκοπό να πραγματοποιήσει μερικές καταδύσεις άναγνωρίσεως του έδάφους με το «Ναυτίλος II». "Αλλά άναγκάστηκε να παραιτηθώ αυτού του σχεδίου λόγω των τεραστίων έξόδων που θα άπητούντο.

Στο διάστημα μιας συσκέψεως στην "Αργεντινή, αποφασίστηκε να γίνει έκκλησις στο ταλέντο του Κράιηγκ, του μόνου ίκανού να εξασφαλίσουν την πλήρη έπιτυχία των υποβρυχίων έπιστημονικών άναζητήσεων.

"Ο Λίνκολν "Ελσγουόρθ, που γνωρίζεται προσωπικά με τον ίκανότερο βουτηχτή του κόσμου, απ' τον καιρό των αναζητήσεων στις άκτες των Μπερμουόντ, του έγνώρισε την πρόταση των άρχηγών της άποστολής, προσθέτοντας στο τέλος αυτά τα λόγια:

— Κράιηγκ, θα διακινδυνεύσεις τη ζωή σου και δεν θα σου δώσουμε παρά έκατό δολλάρια. "Αν έπιτύχης, όμως, θα γλυτώσης την έπιστήμη από έκατό χρόνων άναζητήσεων.

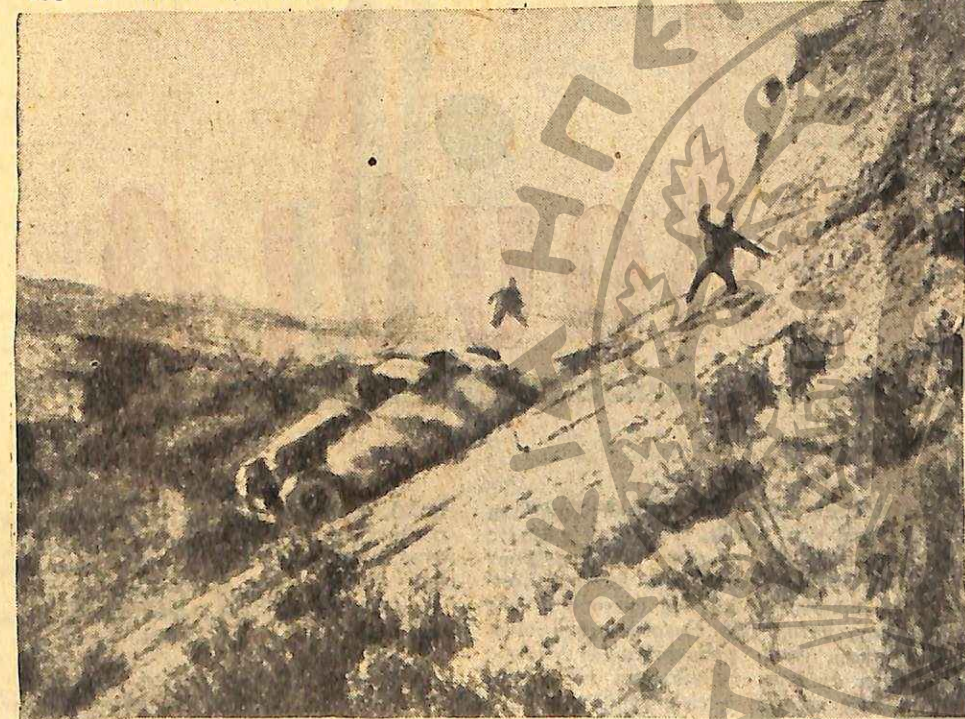
"Η άπάντησις του Κράιηγκ, ήταν λακωνική.

—"Ο... καίη!...

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΩΝ

Πραγματικά, παρ' όλα που ή άποστολή "Ελσγουόρθ Ουίλκινς έχει ως κύριο σκοπό την πραγματοποίησιν ενός τριπλού έναερίου συνδέσμου ανάμεσα στη Νότιο "Αφρική, την Νότιο "Αμερική και την "Αυστραλία, με σταθμό τον Νότιο Πόλο, έχει όμως και κάποιον έπιστημονικό καθαρά σκοπόν.

"Ο Νότιος Πόλος, κανείς δεν τό ά

"Αδύνατο να σκηνοθετηθώ αυτοκίνητο δυστύχημα, χωρίς να λάβω μέρος σ' αυτό ο Κράιηγκ.

"Εξυπνα 50"

Μαργαρώ, σήμερα θάχουμε στο τραπέζι την μητέρα της κυρίας, θα μάς μαγειρέψει λοιπόν, ψάρι.

— Τί ψάρι, κύριε;
— Κανένα που νάχη πολλά κόκαλα...

— — —

— "Αναξίμανδρε! Συντηρείς κι άλλες γυναίκες έξω από μένα;...

— Βεβαίωτατα.

— Πώς; "Ομολογείς λοιπόν;

— Γιατί όχι; Την κομίστρα σου έπαι παραδείγματι, την καπελλού σου, την μανικουρίστα σου!...

— — —

Στο ραντεβού:

— Καλός είναι ο έρως, λέγει ο μπαμπάς, αλλά χρειάζεται και πορτοφόλι...

— Ναί αγάπη μου, αλλά πώς θάκουν γες τότε τους χτύπους της καρδιάς μου αν είχα κι εγώ πορτοφόλι;

— — —

"Εκείνος.— "Έχεις τόσο ώραία δάχτυλα, κι όμως δεν τα χρησιμοποιείς σε τίποτε!...

"Εκείνη.— "Έτσι λές; Πάνε με σ' ένα κοσμηματοπωλείο και θά ιδής αν έξρω να τα χρησιμοποιήσω.

— — —

γνοεί αυτό, μάς είναι τελείως άγνωστος. Οι άποστολές Μπέρντ, και "Ελσγουόρθ δεν απέφεραν παρά μερικές χαρτογραφικές προσθέσεις. Το ενδιαφέρον του Νότιου Πόλου ανθίσταται στα ύπο την επιφάνειαν πλούτη των θαλασσών που τον περιβάλλουν και που δεν τα ύποπτουόμεθα καν, είπε ο ναύαρχος Μπέρντ.

Το ράδιον και τα ραδιοενεργητικά παράγωγά του βρίσκονται, πιστεύουν, σε πολύ μεγάλες ποσότητες, στις μεταλλικές φλέβες του βράχου που σχηματίζει τον Νότιον Πόλον. "Εκτός του πλήθους των ραδιοενεργητικών σωμάτων και που ή αξία τους είναι άνυπολόγιστη, δημιουργείται σε μερικά απλά όντα αυτής της ζώνης, έσωτερικές μεταβολές με άμεσον σχέση με την μετατροπή της ύλης.

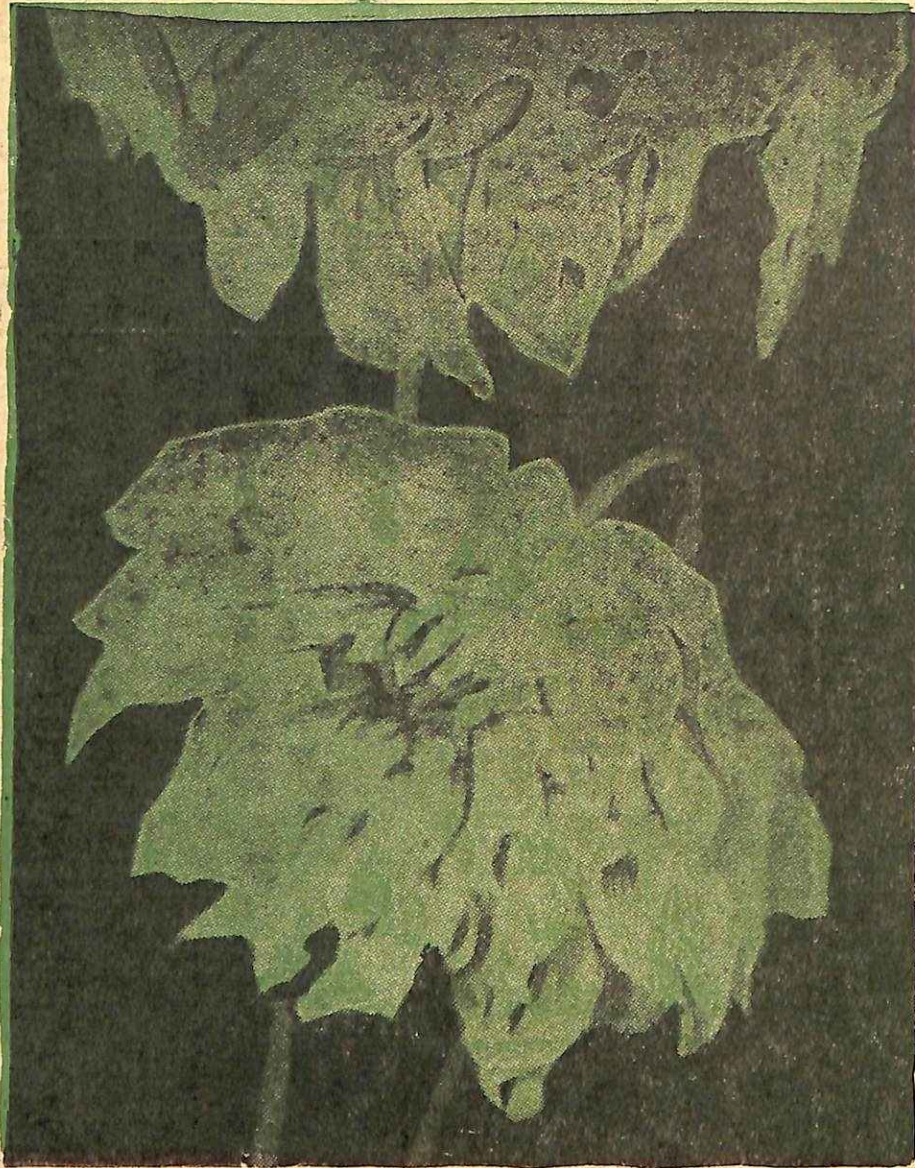
Ούτω, μικρά φυτά, περιέχοντα ιώδιο, την μεταμορφώνουν, βυθισμένα σε ώρισμένο βάθος του Νότιου Πόλου, σε κασίτερον.

Κατεβαίνοντας σε βάθος έκατόν πενήντα μέτρων κατά πλάτος του όρμου του Σάρκο, ο Κράιηγκ, θα μπόρεση να συγκεντρώσει στοιχεία φυτικά ή ζωτικά (σε αυτό το βάθος δεν υφίσταται πιά) που θα άποφύγουν εις τους σοφούς του κόσμου ενός αιώνος τας άναζητήσεις.

"Ο Κράιηγκ θα έχη στη διάθεσή του ένα άληθινό υποβρύχιο εργαστήριο που θα περιλαμβάνη τρεις φωτογραφικές μηχανές και δώδεκα μηχανήματα μετρήσεως.

Ξέρει πολύ καλά, ότι εκτελώντας το έργο αυτό σε περιοχές που είναι τελείως άγνωστες, σε τέτοιον βάθος, διακινδυνεύει την ύπαρξή του.

"Αλλά τί!... "Ο κίνδυνος είναι το ταλέντο του... "Η μάλλον, όχι... ή ζωή του!...

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Χρύσα και η Φανή Μαργιτέ είναι δυο αδελφές που εργάζονται μαζί στο μπαλέτο του καλοκαιρινού θεάτρου «Κοσμοκόν». Εκεί, η Χρύσα, η μεγαλύτερη, γνωρίζεται με τον δημοσιογράφο Χρυσάνη και γίνεται φιλενάδα του, ενώ η Φανή συνδέεται με ένα τρυφερότατο αίσθημα, με τον πιανίστα της ορχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, όμως, ο Χρυσάνης θαρρείται την Χρύσα και θέλει να κάνει έρωσμένη του την Φανή. Για να το επιτύχει αυτό, μεταχειρίζεται όλα τα μέσα. Η Χρύσα όμως, είναι πάντα εκεί, έτοιμη να υπερασπιστεί την αδελφή της, να την συμβουλευθεί. Τελικά, ο Χρυσάνης άλλαξε τακτική. Υποκρινόμενος τον ανιδιοτελή και ειλικρινή φίλο προτείνει της Φανής να την παρουσιάσει σύντομα πρωταγωνίστρια της όπερέτας. Η Φανή δεν άκουσε την αδελφή της και αφήνεται να παρουσιαστεί από το όραίο όραμα. Ο Χρυσάνης την σηκώνει σε μια 'Ιταλίδα δασκάλα του τραγουδιού ή οποια αποκαλύπτει ένα πλούσιο φωνή στην Φανή και αναλαμβάνει να την ωμομάση. Εν τώ μεταξύ ο αδελφός της, ο Χρυσάνης, παίρνει την Φανή και πάει να φάνε στα 'Ολύμπια. Η Φανή είναι τώρα πολύ απελπισμένη. Είχε μάθει από την Μαίρη ότι ο Λεωνίδας, ο αγαπημένος της που βρισκόταν με τον θίασο του Λάδη στη Θεσσαλονίκη, είχε ξελογιασθεί με την συμπεριφορά του θιάσου την Βαλμή. Ένα γράμμα, όμως, που έρχεται από τον Λεωνίδα, από την Θεσσαλονίκη διαφεύγει αυτόν τον ισχυρισμό. Ο Λεωνίδας της γράφει με μεγάλη θέρη και της αναγγέλλει ότι έγραψε μια όπερέτα την οποία θα ανέβασε στη Θεσσαλονίκη. Το γράμμα αυτό αναστατώνει την Φανή, την αλλάζει τελείως. Αρχίζει πια να μην την ευχαριστεί ή συντροφιά του Χρυσάνη και ένα θράδυ χαλνεί απότομα την περσία του και γυρίζει σπίτι της. Εκεί γράφει ένα μεγάλο γράμμα στον Λεωνίδα και γαρνιμένη κατόπι, πέφτει να κοιμηθεί. Ξύπνησε από ένα δυνατό χτύπημα του κουδουνιού και πετάχτηκε από το κρεβάτι της. Ήταν ο Χρυσάνης. Είχε κάτι σοβαρό να της πη. Και πραγματικά, της προτείνει να την κάνει γυναίκα του. Η Φανή φαίνεται να αμφιβάλλει.

Λουλούδι

Με την αδελφή σου δεν είχαμε ποτέ αισθηματικό δεσμό... Γι' αυτό, η παντρειά μου μαζί σου δε θα της φέρη παρά ευχαρίστηση, γιατί θα

δυ, μετά το θέατρο, ο Χρυσάνης παίρνει την Φανή και πάει να φάνε στα 'Ολύμπια. Η Φανή είναι τώρα πολύ απελπισμένη. Είχε μάθει από την Μαίρη ότι ο Λεωνίδας, ο αγαπημένος της που βρισκόταν με τον θίασο του Λάδη στη Θεσσαλονίκη, είχε ξελογιασθεί με την συμπεριφορά του θιάσου την Βαλμή. Ένα γράμμα, όμως, που έρχεται από τον Λεωνίδα, από την Θεσσαλονίκη διαφεύγει αυτόν τον ισχυρισμό. Ο Λεωνίδας της γράφει με μεγάλη θέρη και της αναγγέλλει ότι έγραψε μια όπερέτα την οποία θα ανέβασε στη Θεσσαλονίκη. Το γράμμα αυτό αναστατώνει την Φανή, την αλλάζει τελείως. Αρχίζει πια να μην την ευχαριστεί ή συντροφιά του Χρυσάνη και ένα θράδυ χαλνεί απότομα την περσία του και γυρίζει σπίτι της. Εκεί γράφει ένα μεγάλο γράμμα στον Λεωνίδα και γαρνιμένη κατόπι, πέφτει να κοιμηθεί. Ξύπνησε από ένα δυνατό χτύπημα του κουδουνιού και πετάχτηκε από το κρεβάτι της. Ήταν ο Χρυσάνης. Είχε κάτι σοβαρό να της πη. Και πραγματικά, της προτείνει να την κάνει γυναίκα του. Η Φανή φαίνεται να αμφιβάλλει.

18ον

ΜΑ ύστερα, καταλαβαίνοντας πως έπρεπε κάπως να δικαιολογήσει αυτήν την απόλυτη άρνησή της, πρόσθεσε: — «Όχι αβρίο, δηλαδή... Ούτε μεθαύριο βέβαια... Ούτε όσο ο Χρυσάνης περνάει την κρίση της άρρώστειάς της... Κάτι τέτοιο, δεν ξέρω πως θα τ'όπαρνε... Και μπορεί να της έκανε κακό, ίσως ακόμα και να τη σκότωνε...»

Ένα ειρωνικό χαμόγελο άνοιξε με σκληρότητα τα χείλη του δημοσιογράφου:

— Λες να μη με θέλη για γαμπρό της;...

— Δεν ήθελα να πω αυτό... του εξήγησε η Φανή. Άλλα μ' αγαπάει

πολύ, και μια τέτοια συγκίνηση θα μπορούσε να χειροτερέψει την κατάσταση της... Ύστερα, μην ξεχνάτε πως είχατε κάτι, άλλοτε, μαζί της... — Λες να ζήλεψη; γέλασε ο Χρυσάνης.

— Ξέρω και γώ... — Αυτά είν' άνοησιες, Φανή... Με την αδελφή σου δεν είχαμε ποτέ αισθηματικό δεσμό... Γι' αυτό, η παντρειά μου μαζί σου δε θα της φέρη παρά ευχαρίστηση, γιατί θα

δη έναν, κάπως υπολογισμό, προσαρτά τη δίπλα σου... Ξανάμεινε σιωπηλή η Φανή. Σ' όλη αυτά τα έντελως λογικά, δεν εύρισκε τί ν' αποκρίθη. Ο Χρυσάνης ένοιωσε πως, εκτός από όσα του είχε πει, υπάρχανε κι άλλες, βαθύτερες και σπουδαιότερες αιτίες που έμποδίζανε την ένωσή τους.

— Φανή, μίλησέ μου... της είπε. Άν είναι και κάτι άλλο που μου το κρύβεις, πέσου το... Δεν θα θυμώσω, κι ούτε έχω δικαίωμα να θυμώσω... Μόνο που θα σ' άφισω ήσυχη, και δε θα σε ξαναενοχλήσω ποτέ...

Το ύφος του ήταν εγκάρδιο, κι η Φανή παρασύρθηκε:

— Ναι, είνε και κάτι άλλο, πιο σοβαρό ακόμα... του είπε. Κάτι που με κάνει να μη μπορώ να δεχτώ την πρότασή σας, μ' όλο που, σας όρκίζομαι, με τιμώ...

— Κι αυτό το κάτι:

— Νάτο...

Με μια γρήγορη κίνηση, η Φανή έβγαλε απ' το στήθος της, όπου το είχε κρυμμένο το γράμμα που της είχε στείλει ο Λεωνίδας.

— Διαβάστε το... πρόσθεσε.

Με κινήσεις άγριες, σά να δίσταζε, ο δημοσιογράφος έβγαλε το διπλωμένο στα τέσσερα χαρτί απ' το φάκελλο. Όσο προχωρούσε στο διάβασμα, τόσο το πρόσωπό του ξπαίρνε μιάν έκφραση, σγεδόν άγρια. Όταν έφτασε στην υπογραφή, τσαλάκωσε απότομα το γράμμα μέσα στη χούφτα του.

— Μή! το φώναξε η Φανή, ενώ χυμούσε να το το πάρη.

— Ωστε έτσι, λοιπόν;... φώναξε κείνος. Σ' αγαπάει πάντα, κι' ελπίζει πως θα σε ξαναβρή, για να συνενώσετε το ειδύλλιό σας;...

— Δώστε μου το γράμμα!...

— Και δε λογαριάζει πως στο διάστημα αυτό δημιουργήθηκαν για σένα νέες υποχρεώσεις, νέοι δεσμοί, νέες σχέσεις;...

— Δώστε μου το γράμμα!...

Ο Χρυσάνης σηκώθηκε, και τα

μάτια του πετάσανε φωτιές.

— Όχι, το γράμμα δε θα στο δώσω!... της φώναξε. Θα το σκίσω κομματάκια... κομματάκια, όπως κομματάκια... κομματάκια και σέναν ύστερα...

Πραγματικά, με κινήσεις θυμωμένες, άγριες, έβαλε, ο δημοσιογράφος, έσκισε σε μικρά-μικρά κομματάκια το γράμμα του Λεωνίδα. Η Φανή νόμισε πως της είχε σκίσει την ίδια την καρδιά της. Υποχώρησε

δύο βήματα, και το πέταξε κατάμουτρα την άποστροφή της σε θυμωμένα λόγια:

— Πολύ καλά, το γράμμα που το σκίσατε... Κι' έμένα ακόμα μπορείτε να με σκίσετε, αν δεν προφτάσω ν' ανοίξω το παράθυρο και ν' αγγέψω βοήθεια απ' τους διαβάτες... Τον έρωτά μου όμως δε μπορείτε να τον σκοτώσετε, γιατί είναι τόσο βαθιά ριζωμένος μέσ' στην καρδιά μου, που για να τον ξεριζώσετε, πρέπει να ξεριζώσετε και την καρδιά μου την ίδια...

— Τόσο πολύ τον αγαπάς, λοιπόν; — Όσο δεν αγαπήσα, κι' ούτε θ' αγαπήσω ποτέ άλλον στη ζωή μου... Όταν έφυγε μακριά μου, ένοιωσα την ψυχή μου μουνδιασμένη, τη ζωή μου τελειωμένη... Τότε ξεπεταχτήκατε και σεις μέσ' στη μέση, για να εκμεταλλευτήτε την ψυχολογική μου κατάσταση και να κερδίσετε την συμπάθειά μου... Κερδίσατε όμως την άνοχη μου μονάχα... Και τώρα που ξαναβρίσκω την αγάπη μου, κερδίζετε αυτό που σας αξίζει: την περιφρόνησή μου, το μίσος μου, την αντιπάθειά μου... Έσείς είσατε που διώξατε το Λεωνίδα μακριά απ' την Αθήνα, με τον άγνωστον αυτόν Νικολαΐδη που ριζάτε ανάμεσά μας... Βλέπετε όμως, δεν καταφέρατε ούτε μένα να διώξετε απ' την καρδιά του, ούτε κείνον απ' τη δική μου... Και τώρα, που ξέρουμε ότι αγαπιόμαστε κι' ότι κανείς πια δεν είναι ικανός να μας χωρίση, σας λέμε: Φύγετε! Δεν έχετε καμιά θέση ανάμεσά μας!... Φύγετε, για να κάνετε την πρώτη ευγενικά και τίμια πράξη της ζωής σας!...

Ολ' αυτά, τάπε χωρίς ν' ανασάνη η Φανή, κι' ύστερα σταμάτησε, λαχανιασμένη κι' απ' την προσπάθεια, κι' απ' την ταραχή. Ο Χρυσάνης την κύτταζε αποσβολωμένος. Το ξέσπασμα αυτό δεν το περίμενε. Είχε συνηθίσει να θεωρή τη μπαλαρίνα σαν ένα πλάσμα χωρίς μεγάλη θέληση και χωρίς τόλμη, ανίκανο ν' αντισταθί πολύ και να παλέψη. Η άπροσδόκητη αυτή άμυνα του προξενούσε κατάπληξη.

— Ωστε, πραγματικά, θές να φύγω;

— Είναι η μόνη μου ελπίδα...

Τι είναι, Φανή;... τη ρώτησε. Το χρώμα της Χρύσας είχε κάπως ξαναγυρίσει στα μάγουλά της. Η γονατισμένη αντίδραση του οργανισμού της ξαναδυναμώνει.

— Τίποτα... της αποκρίθηκε η αδελφή της, καταπνινώντας ένα δάκρυ.

— Πώς τίποτα;... Τι τρέχει;... Μιλά...

Άργά η γρήγορα, δεν έπρεπε να της το πη, μια και θάφευγε:

— Νά, ξέρεις, πρέπει να φύγης... — Νά φύγω;

— Ναι... Νά φύγης απ' το Σανατόριο...

— Α, κατάλαβα... Ο Χρυσάνης έπαψε να πληρώνη...

Με σκυμμένα τα μάτια, η Φανή γενεψε «ναί». Σά να ζωντανέψει απότομα, η Χρύσα πετάχτηκε απ' το κρεβάτι.

— Αυτό που μου λες, είπε ζωηρά, βγάζει από πάνω μου ένα μεγάλο

Ένας αναστεναγμός, απερίγραπτης άνακουφίσεως βγήκε μέσ' από τα χείλη της Φανής. Η καύμενός της νόμιζε πως ένα φοβερό βάρος έφυγε από πάνω απ' την καρδιά της.

— Θα φύγω... συνέχισε ο Χρυσάνης, κι' η φωνή του τώρα έκλεινε μια φοβερή άπειλή. Άλλά, μαζί με μένα, θα φύγουνε και πολλά άλλα πράγματα...

Ένα ρίγος πέρασε άστραπιαία πάνω απ' τη ραχοκοκκαλιά της θειοτρινούλας.

— Τι θέλετε να πητε; τον έρωτησε με φοβερό χτυποκάρδι.

— Α, τίποτα συγκεκριμένο... Μόνο ότι, η δεκαμερία του Σανατορίου είναι πληρωμένη... Όταν θα χρειαστή να πληρώσει τη δεύτερη, φρόντισε να βρής λεφτά, γιατί, έννοε, από μένα δε μπορείς πια να περιμένης τίποτα απόλυτως... Και, πιθανότατα, δε θα βρής λεφτά, εκτός αν πάρης κανένα τσέκ απ' τη Θεσσαλονίκη...

Στην τελευταία αυτή φράση, η φωνή του Χρυσάνη είχε μια σκληρότατη ειρωνία. Ο δημοσιογράφος έκανε δυο βήματα προς την πόρτα.

— Κρίμα... συνέχισε σά να μονολογούσε. Και θα πήγαινε τόσο καλά η καύμενη η Χρύσα εκεί μέσα. Ενώ αν την πετάξουνε, ο θάνατός της είναι σίγουρος...

Δεύτερο ρίγος πάγωσε την καρδιά της Φανής. Ο Χρυσάνης κάθησε ένα-δυο λεφτά ακόμα, σά να περιμένε μια λέξη δική της, ή τουλάχιστον ένα κίνημα, ούτ' η λέξη όμως ήρθε, ούτε το κίνημα, κι' ο δημοσιογράφος, σηκώνοντας, τους ώμους βγήκε χτυπώντας την πόρτα.

Τότε η Φανή, σά να μην την κρατούσε πια τίποτα, έπεσε άψυχη πάνω στο κρεβάτι, κρύβοντας με τα χέρια το πρόσωπό της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον

Και, πραγματικά, όπως ήταν άλλωστε και φυσικό, δεν πληρώθηκε η άλλη δεκαμερία στο Σανατόριο. Ο Παυλίδης κάλεσε τη Φανή, και με το ξερό ύφος του, της έδηλωσε πως «αρχή του ιδρύματος, είναι να μη δέχεται ασθενείς που δεν πληρώνουν τα νοσήλια τους...», κ.λ.π., κ.λ.π., κ.λ.π. Η Φανή τον άκουσε με σκυμμένο κεφάλι, κι' ύστερα μπήκε στο δωμάτιο της Χρύσας. Η άρρωστη την κύτταζε με το έρευνητικό της βλέμμα, πούερε πάντα να εξιχνιάζει τις πιο σκοτεινές γωνιές της καρδιάς της.

— Τι είναι, Φανή;... τη ρώτησε. Το χρώμα της Χρύσας είχε κάπως ξαναγυρίσει στα μάγουλά της. Η γονατισμένη αντίδραση του οργανισμού της ξαναδυναμώνει.

— Τίποτα... της αποκρίθηκε η αδελφή της, καταπνινώντας ένα δάκρυ.

— Πώς τίποτα;... Τι τρέχει;... Μιλά...

Άργά η γρήγορα, δεν έπρεπε να της το πη, μια και θάφευγε:

— Νά, ξέρεις, πρέπει να φύγης... — Νά φύγω;

— Ναι... Νά φύγης απ' το Σανατόριο...

— Α, κατάλαβα... Ο Χρυσάνης έπαψε να πληρώνη...

Με σκυμμένα τα μάτια, η Φανή γενεψε «ναί». Σά να ζωντανέψει απότομα, η Χρύσα πετάχτηκε απ' το κρεβάτι.

— Αυτό που μου λες, είπε ζωηρά, βγάζει από πάνω μου ένα μεγάλο

Ένας αναστεναγμός, απερίγραπτης άνακουφίσεως βγήκε μέσ' από τα χείλη της Φανής. Η καύμενός της νόμιζε πως ένα φοβερό βάρος έφυγε από πάνω απ' την καρδιά της.

— Θα φύγω... συνέχισε ο Χρυσάνης, κι' η φωνή του τώρα έκλεινε μια φοβερή άπειλή. Άλλά, μαζί με μένα, θα φύγουνε και πολλά άλλα πράγματα...

Ένα ρίγος πέρασε άστραπιαία πάνω απ' τη ραχοκοκκαλιά της θειοτρινούλας.

— Τι θέλετε να πητε; τον έρωτησε με φοβερό χτυποκάρδι.

— Α, τίποτα συγκεκριμένο... Μόνο ότι, η δεκαμερία του Σανατορίου είναι πληρωμένη... Όταν θα χρειαστή να πληρώσει τη δεύτερη, φρόντισε να βρής λεφτά, γιατί, έννοε, από μένα δε μπορείς πια να περιμένης τίποτα απόλυτως... Και, πιθανότατα, δε θα βρής λεφτά, εκτός αν πάρης κανένα τσέκ απ' τη Θεσσαλονίκη...

Στην τελευταία αυτή φράση, η φωνή του Χρυσάνη είχε μια σκληρότατη ειρωνία. Ο δημοσιογράφος έκανε δυο βήματα προς την πόρτα.

— Κρίμα... συνέχισε σά να μονολογούσε. Και θα πήγαινε τόσο καλά η καύμενη η Χρύσα εκεί μέσα. Ενώ αν την πετάξουνε, ο θάνατός της είναι σίγουρος...

Δεύτερο ρίγος πάγωσε την καρδιά της Φανής. Ο Χρυσάνης κάθησε ένα-δυο λεφτά ακόμα, σά να περιμένε μια λέξη δική της, ή τουλάχιστον ένα κίνημα, ούτ' η λέξη όμως ήρθε, ούτε το κίνημα, κι' ο δημοσιογράφος, σηκώνοντας, τους ώμους βγήκε χτυπώντας την πόρτα.

Τότε η Φανή, σά να μην την κρατούσε πια τίποτα, έπεσε άψυχη πάνω στο κρεβάτι, κρύβοντας με τα χέρια το πρόσωπό της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον

Και, πραγματικά, όπως ήταν άλλωστε και φυσικό, δεν πληρώθηκε η άλλη δεκαμερία στο Σανατόριο. Ο Παυλίδης κάλεσε τη Φανή, και με το ξερό ύφος του, της έδηλωσε πως «αρχή του ιδρύματος, είναι να μη δέχεται ασθενείς που δεν πληρώνουν τα νοσήλια τους...», κ.λ.π., κ.λ.π., κ.λ.π. Η Φανή τον άκουσε με σκυμμένο κεφάλι, κι' ύστερα μπήκε στο δωμάτιο της Χρύσας. Η άρρωστη την κύτταζε με το έρευνητικό της βλέμμα, πούερε πάντα να εξιχνιάζει τις πιο σκοτεινές γωνιές της καρδιάς της.

— Τι είναι, Φανή;... τη ρώτησε. Το χρώμα της Χρύσας είχε κάπως ξαναγυρίσει στα μάγουλά της. Η γονατισμένη αντίδραση του οργανισμού της ξαναδυναμώνει.

— Τίποτα... της αποκρίθηκε η αδελφή της, καταπνινώντας ένα δάκρυ.

— Πώς τίποτα;... Τι τρέχει;... Μιλά...

Άργά η γρήγορα, δεν έπρεπε να της το πη, μια και θάφευγε:

— Νά, ξέρεις, πρέπει να φύγης... — Νά φύγω;

— Ναι... Νά φύγης απ' το Σανατόριο...

— Α, κατάλαβα... Ο Χρυσάνης έπαψε να πληρώνη...

Με σκυμμένα τα μάτια, η Φανή γενεψε «ναί». Σά να ζωντανέψει απότομα, η Χρύσα πετάχτηκε απ' το κρεβάτι.

— Αυτό που μου λες, είπε ζωηρά, βγάζει από πάνω μου ένα μεγάλο

βάρσες... Τώρα είμαι σίγουρη πώς η άρρώστεια μου δε σου κόστισε τίποτε ανεπανόρθωτο... Άλλοιώς, ο Χρυσάνης θα πλήρωνε ακόμα... Έλα, πάμε αδερφούλα μου... Η ιδέα αυτή μου κάνει περισσότερο καλό, από σαράντα Σανατόρια...

Έκανε να περπατήσει, μα ήτανε ακόμα φοβερά εξαντλημένη, και τα πόδια της δεν την κρατούσαν. Θάπεφτε, αλλά την κράτησε η Φανή στην άγκαλιά της.

— Σύγασε, Χρύσα... της ψιθύρισε. — Όχι, να φύγωμε άμέσως! Επέμεινε η άρρωστη με μάτια που λάμπανε. Βοήθησέ με να ντυθώ... Δεν έχω πια τίποτε... Είμαι καλά... Τη βοήθησε πραγματικά η Φανή

Ξάπλωσαν την άρρωστη, στο κρεβάτι της...

να ντυθώ, κι' ύστερα βγήκανε απ' το δωμάτιο. Στην πόρτα περίμενε η αδελφή που περιποιότανε τη Χρύσα. Η Φανή της έβαλε στο χέρι ένα πενηντάρι.

Ευχαριστώ... Έκανε η νοσοκόμα, με κάποια συγκίνηση στη φωνή της. Καί, περαστικά σας...

— Πώς θα βρούμε ένα αυτοκίνητο; τη ρώτησε η Φανή.

— Θα στείλωμε τον πορτιέρη να φέρη... Καλήστε λίγο...

— Γρήγορα σε παρακαλώ... της είπε η Χρύσα.

— Όταν, σε λίγη ώρα, οι δυο αδερφές βγήκαν απ' το Σανατόριο, η Χρύσα ήταν αίσιόδοξη, σχεδόν χαρούμενη:

— Καί γώ νόμιζα, αδελφούλα, πως δε θα βγαίνα παρά πεθαμένη από δω μέσα... Να που βγαίνα ζωντανή... Ο Θεός είναι μεγάλος...

Μέσ' στο αυτοκίνητο όμως της ήρθε ζαλάδα. Κιτρίνισε, κι' έγειρε το κεφάλι της άπάνω στον ώμο της Φανής.

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

— Χρύσα μου! Άδελφούλα μου! φώναξε αυτή άναστατωμένη. Τί έχεις;... Μίλα μου...

Η άρρωστη στήριξε τα μεγάλα της μάτια στα μάτια της αδερφής της.

— Δεν είναι τίποτε... ψιθύρισε. Μιά περαστική ζαλάδα... Μη φοβάσαι...

Σά φτάσανε μπροστά στο σπίτι τους, ο σωφέρ απ' τη μιά μεριά, κι' η Φανή απ' την άλλη, την κατεβάσανε σγεδόν στα χέρια. Την ανέβασαν στις σκάλες, και την ξαπλώσανε στο κρεβάτι. Η Φανή πλήρωσε το σωφέρ με τα τελευταία λεφτά απ' τη δεκαήμερία του θεάτρου, που είχε πάρει εδω και

Κυρία μου, είσθε ζηλιάρα;

Σκεφθήτε καλά προτού απαντήσετε στο παραπάνω ερώτημα. Δεν είναι τόσο εύκολο να βρήτε ότι ζηλεύετε τον άνδρα σας, όσο το νομίζετε. Για να σας βοηθήσουμε να το βρήτε, θα σας υποβάλουμε τας κατωτέρω ερωτήσεις. "Αν απαντήσετε 11 φορές «ναί» σημαίνει ότι ο συζυγικός βίος είναι μία κόλαση για σας. "Αν απαντήσετε 5 φορές «ναί» ή ζηλία σας είναι κανονική. "Αν απαντήσετε κάτω από 4 φορές «ναί», δεν ζηλεύετε διόλου τον άνδρα σας και επομένως...δεν τον αγαπάτε:

Σκαλίζετε τις τσέπες του;

Ανοίγετε, δήθεν κατά λάθος, κανένα γράμμα του;

Ανησυχείτε όταν μιλά στους φίλους του για μιαν άλλη που είχε γνωρίσει πριν από σας;

Δυσπιστείτε προς στίς παιδικές του φίλες;

Κυττάζετε καχύποπτα όλες τις γυναίκες τις οποίες αυτός βρίσκει ωραίες;

Τηλεφωνείτε στο γραφείο του με μιαν οιαδήποτε πρόσφαση για να μάθετε αν είναι εκεί;

Αν σας πούν ότι έχει βγή έξω, τον ρωτάτε το βράδυ με τρόπο, που ήταν;

Λέτε για μιαν γυναίκα, την οποία αυτός βρίσκει ενδιαφέρουσα: «ναί ωραία είναι αλλά ανόητη...».

Στο εστιατόριο, τον υποχρεώνεται να αλλάξει θέση, γιατί έτυχε να καθήση απέναντί του μιαν ωραία γυναίκα;

Προτιμάτε να σχετίζεσθε με άσχημες μάλλον γυναίκες;

Αν άργηση το βράδυ να επιστρέψει σπίτι, λέτε άμέσως «με άπατά» αντί να ανησυχήσετε μήπως του συνέβη κανένα δυστύχημα;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ο άνθρωπος έχει ένα σωσίβιο στην τρικυμία της ζωής του: την αὐταπάτη.

— Η καρδιά σπάνια αισθάνεται, δι, τι εκφράζει το στόμα. Όταν το στόμα λέγει «Ναί» η καρδιά λέγει «Ίσως!».

— Οι γιατροί έχουν το εδύχημα ότι τις μὲν έπιτυχίες των τις φωτίζει ο ήλιος, τὰ δὲ σφάλματά τους τὰ σκεπάζει η γῆ.

— Όλοι είμαστε δούλοι τῶν νόμων για να μπορούμε να ζούμε ελεύθεροι.

— Είναι αδύνατο να διαδεχθῇ η φιλία τὸν έρωτα. Τὸ αντίθετο συμβαίνει συχνά.

— Η άσχημία τοῦ σώματος δὲν μπορεί ποτέ ν' άσχημίση μιὰ ὁμορφὴ ψυχή.

— Κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη ἑνὸς ἰδανικοῦ για ν' αναστηλώσῃ τὴν ἄλλειψη τῆς πραγματικότητος.

— Η μεγαλοφυΐα χωρίζεται ἀπὸ τὴν τρέλλα μ' ἓνα λεπτότατο διάφραγμα.

— Έκεῖνος ποὺ ἀλλάζει συχνὰ φίλους είναι ἀνάξιος τῆς φιλίας.

Τὸ αἶψιμο τοῦ δικαστηρίου

Η ΜΥΙΓΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Η περίεργη αυτή ιστορία συνέβη σ' ένα γαλακτοπωλείον της οδού 'Αθηνῶν. Είναι δὲ περίεργη κατὰ τοῦτο:

Ἀνθρώπος ἕνας τὴν προσκάλεσε. Οὐτε παρέαν εἶχε. Οὐτε μὲ κανένα διεφώνησε. Οὐτε μὲ γκαρσόνι ἐτσάκωθηκε. Ἀλλὰ ἐκεῖ καθὼς καθόταν ἐτινάχτηκε ἐπάνω, ἐδάρεσε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ πιάτο, τὸ ἔκανε κομμάτια. Ἐτινάχτηκαν στὸν ἀέρα ποτῆρια καὶ πιάτα. Ἐβγιναν κομμάτια.

— Ζημιὰ, κανένα πενηντάρι...

— Δοιπόν;

— Δὲν ἤθελε νὰ τὰ πληρώσῃ!

— Γιατί;

— Ἐξέρω γώ; Εἶχε ἀποφάσι. Μοῦ εἶπε, γκαρσόν, φέρε μου ἓνα ποτῆρι νερό, τὸ ἤπιε, ὕστερα ἔφαγε τσιγαράκι, τὸ ντουμάνισε. Ἐν τῇδε ἔλα. Ὅπου ἐκεῖ ποὺ καθόταν ἔτσι τὸν βλέπω καὶ κάνει σὰν δαιμονισμένος. Σμπαράλλια ὅλα!

Ὁ πελάτης ποὺ τὰ ἔκανε σμπαράλλια ὅλα, εἶναι ἐκεῖ. Παχουλός, μὲ σέρκους, προγούλια, μὲ μουστάκια ποὺ κατεβαίνουν πρὸς τὰ κάτω. Ἀνθρώπος ποὺ ὡς χαρακτήρ κατ' ἀρχὴν φαίνεται ἥρεμος καὶ γαλήνιος. Ἀλλὰ τρέμει ἄκομα καὶ κουνὴ πολυσημάντως τὸ κεφάλι του. Παρεμβαίνει, λοιπόν, στὴν κατάθεση τοῦ γκαρσονιῶ:

— Σμπαράλλια, ἔ;

— Σμπαράλλια, κύριε; Ψέμματα;

— Ἐεροκαταπίνει. Τρέμει. Κοκκινίζει ἄκομα περισσότερο καὶ βάζει ἄγρια φωνή:

— Κι' οἱ μυῖγες;

— Πῶς εἶπατε;

— Κι' ἡ μυῖγα, βρέ;

Ἐπεμβαίνει μὲ καλωσύνη ὁ πρόεδρος:

— Βρήκατε μυῖγα μέσα στὸ πιάτο σας;

— Ἀμπα.

— Τότε λοιπόν;

— Είναι ἀνάγκη, δηλαδή, νὰ εἶναι μέσα στὸ πιάτο ἡ μυῖγα για νὰ σ' ἐνοχλή;

Ἰσα - ἴσα ποὺ μέσα στὸ πιάτο, κομμάτια

νὰ γίνῃ, τὴν πιάνει, τὴν πετᾷ, πᾶσι στὸ διάλογο. Ἀλλὰ ἔτσι εἶναι ἔξω ἀπ' τὸ πιάτο!... Μ' ἐνοήσατε;

— Όχι.

Νευριάζει:

— Ε, τί νὰ σὰς κάνω!

Τί νὰ τοῦ κάνῃ; Ἀφοῦ δὲν καταλα-

βαίνει! Ἐξέρτε, κύριε, τί παναπὴ νὰ σὰς ἐνοχλῇ μυῖγα; Παναγία, βόθθα! Ὑπάρ-

χουν περὶ τὰ ἀναιδέστερα, ἐπιμονώτερα, ἀ-

ἐκνευριστικώτερα, ἐνοχλητικώτερα, ἀ-

δέστερα; Μπα, οὐτε συζητήσις. Τὴν

μυῖγα τὴν ὅπισσε ὁ Θεὸς μὲ θράσος ἀκα-

ταμάχητον, ἔτσι ποὺ εἶναι ἔτοιμη νὰ πέ-

σει ἀνδρείως, ἀρκεῖ νὰ τὰ καταφέρῃ νὰ

καθίσῃ ἐπάνω στὴ μύτη σου. Τὴν διώ-

χνεις ἀπ' ἐκεῖ. Ἐτσι; Δὲν θὰ φοβηθῇ,

δὲν θὰ συνετισθῇ, δὲν θὰ σπεύσῃ νὰ ἀπο-

μακρυνθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, νὰ πάῃ νὰ

κάτῃ σ' ἓνα μέρος ἀσφαλές. Όχι. Θὰ

κατῇ νὰ καθίσῃ στὸ αὐτί σου. Θὰ τὴν

χυρίσῃ νὰ καθίσῃ στὸ αὐτί σου. Θὰ τὴν

διώξῃ ἀπὸ κεῖ; Θὰ κάνῃ ἓνα βολ - πλανέ, θὰ φέρῃ βόλτα τὸ κεφάλι σου καὶ τσουπ!... θὰ κάτῃ στὸν σέρκο σου.

Εἶναι γνωστὸς οἱ συνήθειες τῆς μυῖγας καὶ δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ τις ἐπαναλάβωμε, ἂν δὲν συνέβαινε τὸ πρωτοφανὲς γεγονός νὰ παρακολουθῇ τὸν δυστυχῇ ἱε-ρωα τῆς παρούσης ιστορίας, μιὰ μυῖγα, ἡ τολμηροτέρα, ἡ ἐνοχλητικώτερα, ἡ ἀηδε-

— Ἀπὸ τὸ Σύνταγμα μὲ πήρε ἀπὸ πίσω.

στέρα, ἡ ἐξοργιστικώτερα, ἡ ἐπιμονωτέ-ρα, ἀπὸ δυὸ ὥρων.

— Θὰ τὸ πιστέψετε;

— Για λόγους.

— Ἀπὸ τὸ Σύνταγμα μ' ἐπῆρε ἀπὸ

πίσω.

— Μπα;

— Μὰ τὸ Θεό, σοῦ λέω, κ. δικαστά.

Κατεβαίνω ἀπ' τὸ τράμ, κολλᾷς στὸ χέρι

μου. Κάνω ἔτσι τὴν διώχνω. Φεύγει, ἔ;

Καὶ ποὺ πάει, περικαλῶ; Στὸ μέτωπό

μου. Κάνω ἔτσι καὶ τὴ διώχνω. Φεύγει,

ἔ; Καὶ ποὺ πάει, περικαλῶ; Στὴ μύτη

πόδισε ως τόσο την Νίνα να συγκεντρώσει στο πρόσωπό της ό,τι πιο ωραίο είχε να παρουσιάσει ή μεγάλη φυλή της κλασικής όμορφιάς από την οποία καταγόταν. Σε ηλικία δεκατεσσάρων ήταν ένας Σουηδός ζωγράφος την πήρε για μοντέλλο και ή προσωπογραφία της βρίσκεται σήμερα στην πινακοθήκη του Γκαίτεμποργκ. Τα ωραία της άσπρα δόντια και το ζωρό της πρόσωπο την είχαν κάνει περιζήτητη για ρεκλάμες καλλυντικών σε τρόπο ώστε πολύ πριν παρουσιασθή στην όθνη ήταν κιάλας πασίγνωστη στο Αμερικανικό Κοινό.

Δεν ήξερε να προσποιηθεί ή Μπάμπς. Δειχνόταν τέτοια που ήταν. Το πρώτο της φιλμ, ένα κοινότατο φιλμ, χωρίς μεγάλες σκηνοθεσίες χωρίς πολυδάπανες τουαλέτες, φτιαγμένο μόνον από τίποτα και με το τίποτα, ήταν αληθινό χρυσάφι για την έταιρία που το γύρισε. Το δεύτερο έρριξε όλα τα ρεκόρ επιτυχίας της εποχής του. Το τρίτο ξεχρέωσε την χρεωκοπημένη έταιρία «Στάρ Φιλμ» και έδωσε στην Μπάμπς μια από τις πιο ωραίες θίλλες του Χόλλυγουντ, ένα από τα πιο πολυτελή αυτοκίνητα και ένα από τα πιο καλοπληρωμένα συμβόλαια.

Φυσικά, ύστερ' από όλα αυτά έπρεπε να πάει να ραφτεί και στον Κέλλυ. Και πήγε.

Συνηθισμένος να συζητά με τις πελάτισσές του για τα σχέδια, τα χρώματα, τις ιδέες τους κ.λ., ο μάγος της μόδας θέλησε να μάθει και τις αντιλήψεις της Μπάμπς. Θέλω ένα φόρεμα ρόζ για την σκηνή του χορού, του είπε αυτή.

Ο Κέλλυ έτοιμάσθηκε να διαμαρτυρηθή. Αδύνατον. Τόσο πρόστυχο χρώμα σε έναν επίσημο χορό; Η Μπάμπς δεν είχε σκοπό να στενοχωρηθή περισσότερο. Της ήταν αδιάφορο τί χρώμα και τί σχέδιο θα φορούσε. Μασσούλουσε σκολάτες την ώρα που ο Κέλλυ ίδρωνε για να την πείσει ότι το ρόζ φόρεμα ήταν κάτι το αδύνατο και όταν του είπε ότι της ήταν εντελώς αδιάφορο αν γινόταν ή ρόζ τουαλέττα, κατάσπρη ανόσανε με άνακούφιση.

Η Μπάμπς έφυγε χωρίς να ένδιαφερθή περισσότερο για τις λεπτομέρειες του φορέματος και ο Κέλλυ έσπευσε να κλείσει συμβόλαιο με την έταιρία «Στάρ-Φιλμ» ζητώντας μια εξαιρετική αμοιβή για τις τουαλέτες της έπειδή, καθώς έλεγε ήταν ή πιο δύσκολη πελάτισσα.

Και ήταν στ' αλήθεια δύσκολη αν και υποχωρούσε στο τέλος

Η ίδια δεν σκοτιζόταν για τίποτα. Την έντυνε από κεφαλής μέχρι ποδιών. Της έδινε τα σχέδια για τα έσώρουχά της, για τα παπούτσια της, για τα καπέλλα της, για τα κοσμήματά της. Ήταν σάνμια σωστή κούκλα που στέκεται ήσυχη και άπαθης να την ντύσουν όπως θέλουν. Ούτε και αυτό βοηθούσε όμως στην άποψη εμφάνισής της. Είχε φοβερή μανία με τα σκυλιά, και δεν το είχε σε τίποτα να σηκώνει στα χέρια της ένα βρωμερό λασπωμένο μανδρόσκυλο, τη στιγμή που φορούσε την πιο ωραία της τουαλέττα.

Χωρία από την εξωφρενική αυτή αφέλεια ήταν και λαίμαργη. Απελπιστικά λαίμαργη. Της δοκίμαζε ένα φόρεμα με την συμφωνία να το ξαναδοκιμάσει λίγες μέρες αργό-

— Μεγάλωσα με ψωμοτύρι. Αφήστε με να εύχαριστήσω σήμερα με γλυκά.

Και ή δυσφήμιση προχωρούσε. Το άπλοϊκό κορίτσι του λαού που είχε γεννηθεί και είχε ζήσει τα παιδικά του χρόνια κάτω από τον γελαστό ήλιο της Ιταλίας δεν φανταζόταν ποτέ πόση δύναμη έχει ή κακία. Ζούσε άνιδεο, ευτυχισμένο και την ευτυχία του ήρθε να την συμπληρώσει ο έρωσ. Αγάπησε κάποιον «ζέν - πρεμιέ» που χρησιμοποίησε τα λεπτά της και την δημοτικότητα της για να λανσαρισθή και που μόλις το κατάφερε την εγκατέλειψε για να φιγουράρει σε λίγο ως άρραβωνιαστικός κάποιος από τις πιο άσπονδες συναγωνίστριές της.

Από τότε άρχισε να γελάει λιγώτερο ή Μπάμπς.

Το συμβόλαιό της με την «Στάρ-Φιλμ» πλησίαζε προς το τέλος του. Ο Κέλλυ έτοιμάζε τις τουαλέτες της για το τελευταίο φιλμ που θα γύριζε με το συμβόλαιο αυτό.

Μια μέρα που ήρθε ή Μπάμπς για πρόβα ο Κέλλυ την έρριξε πολύ παχειά.

— Είναι αδύνατον να παρουσιασθώ έτσι στο φιλμ της είπε.

— Πρέπει, του απήντησε ή Μπάμπς με ένα ύφος μελαγχολικό που πρώτη του φορά αντίκριζε ο Κέλλυ, πρόκειται να γίνω μητέρα...

Έπρεπε να διασθούν. Μετά τον πέμπτο μήνα θα ήταν πια άργα. Και έβρισκόταν στον τέταρτο.

Ο Κέλλυ ξενύχτυσε. Έβαλε όλα του τα δυνατά για να κρύψει τις κάπως υπερβολικές της διαστάσεις και τα κατάφερε.

Την έπεσκέφθη όμως μια μέρα ο διευθυντής της.

— Η κοινή γνώμη... — άρχισε να της λέει.

Η Μπάμπς κατάλαβε. Είχε δώσει, είχε περάσει πια ή μογιά της.

Κάποια μέρα ήρθε ή Μπάμπς κι έπεσκέφθη τον Κέλλυ, ο οποίος όμως δεν την δέχθηκε επειδή προδίδε ή διάδοχός της, ή Σούλβια Μέλμπουργκ.

Και ή Μπάμπς έφυγε. Την ίδια μέρα ο Κέλλυ έρραψε το νεκρικό της φόρεμα...

— Όλο πένθιμα χρώματα μου προτείνετε σήμερα, του είπε το ίδιο βράδυ ή Σούλβια Μέλμπουργκ. Τι έχετε πάθει;

— Δεν ξέρω απήντησε ο Κέλλυ. Και για να δικαιολογηθή (άραγε;) της έρραψε μια ρόζ τουαλέττα.

ΣΟΥΖΑΝ ΣΑΝΤΑΛ

Περαστικές

Γυναίκες, που σας είδα σ' ένα τραίνο τη στιγμή που έκινούσε γι' άλλα μέρη, γυναίκες, που σας είδα σ' άλλου χέρι με γέλιο σε μπαλκόνια, να κοιτάτε στο κενό, μ' ένα βλέμμα ξεχασμένο ή από ένα πλοίο σαλπασμένο μ' ένα μονηλι άργο να χαιρετάει να ξέρετε με πόση νοσταλγία στα δειλινά τα βροχικά και κρύα σας ξαναφέρνω στην ανάμνησή μου, ώς ένας που έπεράσατε μίαν ώρα από τη ζωή μου μέσα και που τώρα στα έένα έχετε πάρει την ψυχή μου,

Κ. Ουράνης

ΒΙΒΕΡΕ ΠΕΡΙΚΟΛΟΖΑΜΕΝΤΕ

(Μέσα σ' ένα σαλόνι χειμωνιάτικο, με σμιχτές κουρτίνες και βαρειά χαλιά, Έκείνος κι Έκείνη έχουν στήσει έναν καναπέ φοβερό. Αφορμή οποιαδήποτε Έκείνης ή φωνή κόβεται απ' τις παρεμβολές των λυγμών, Έκείνου τρέμει απ' το θυμό).

ΕΚΕΙΝΟΣ. Δηλαδή, Τό συμπέρασμα θγαίνει μόνο του απ' όλ' αυτά, δεν υποφέρεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ. Και σ' υποφέρεσαι!

Αισθηματικός διάλογος του κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΕΚΕΙΝΟΣ. Τί θα κερδίσω με την αυθάδεια; ΕΚΕΙΝΗ. Ότι κερδίσεις και εσύ με την προστυχιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ. Ξέρεις ότι ή ύπομονή έχει και τ' όριά της...

ΕΚΕΙΝΗ. Όχι μόνο για σένα...

(Έκείνος αισθάνεται επιτακτική την ανάγκη να χυμύξει άπάνω της, με διαθέσεις όχι απολύτως τρυφερές. Συγκρατείται όμως και προτιμάει να το ρίξει στις βόλτες, που τις θεωρεί κατευναστικές των νεύρων, περισσότερο από τα βρωμιούχα, ή θάλαριάνα και το γκαρντενάλ. Στη δεκάτη πέμπτη βόλτα, έχει κάπως ήρεμησει. Στην είκοστή τετάρτη, έρίσκει πώς είναι έντελώς σε θέση να συνεχίσει τη συζήτησή του μ' εκείνη σε ήρεμο τόνο. Κάθεται, λοιπόν, δίπλα της, κι άκουμπάει το μάγουλό του στο δικό της, άγκαλιάζοντάς την συγχρόνως από πίσω).

ΕΚΕΙΝΟΣ. Τό ξέρεις ότι κινδυνεύω σοβαρά να σε θαραθώ;

ΕΚΕΙΝΗ. Λες να υπάρχει μόνο για σένα αυτός ο κίνδυνος;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Όχι... Ας μη συνεχίσουμε τον καυγά... Δεν θέλω να σε θυμώσω... Πιστέψέ με, στο λέω σοβαρά...

ΕΚΕΙΝΗ. (Κάπως ανήσυχη). Ότι άρχισες να με θαραίσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Μά βέβαια... Είναι φυσικό... Όλοι αυτοί οι συνεχείς καυγάδες άρχισαν να με κουράζουν... Καταλαβαίνεις ότι, κάθε καυγάς είχε κι από ένα χτύπημα στην αγάπη μας... Είνε λογικό, κάποιο απ' τα χτυπήματα αυτά να είναι ή χαριστική βολή...

ΕΚΕΙΝΗ. Σοβαρά μιλάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Κάτι περισσότερο από σοβαρά...

ΕΚΕΙΝΗ. Και δηλ. Τώρα δέ μ' αγαπάς...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Δεν θέλω να πω έντελώς αυτό... Κινδυνεύω όμως να μ' αγαπάς ύστερ' από λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ. Είσαι βέβαιος;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Έννοείς να παιδιάριζης και στις πιο σοχαρές στιγμές...

ΕΚΕΙΝΗ. (Κρεμίζεται στο λαιμό του χαδιάρικά). Είναι γιατί δεν πιστεύω ποτέ πως μπορείς να πάψεις ν' αγαπάς τη μικρή σου την αγαπούλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Έγώ όμως, άρχισα πολύ να το φοβάμαι...

ΕΚΕΙΝΗ. (Σφίγγεται πιο πολύ επάνω του). Είσαι ένας λατρευτός παληάνθρωπος...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Άκουσέ με προσεχτι-

τρο. Τό ένα φέρνει τὸ ἄλλο, τὸ θέατρο φέρνει τὴν γνωριμία με ἡθοποιούς, οἱ γνωριμίες τῶν κοριτσιῶν καταλήγουν σὲ ἐρωτικὰ αἰσθήματα, λοιπὸν ἡ Ρίτα δὲν ἀργεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸν γυνὴ τῆς κ. Κυβέλης, τὸν κ. Ἀλέκο Μυράτ, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὸν παντρευθῇ.

Ὁ γάμος αὐτὸς συνήντησε τὴν πατρικὴ ἀντίδραση. Ὁ κ. Ταρσοῦλης δὲν ἠθέλη νὰ συγγενεῖται με σπὶτι καλλιτεχνῶν γιατί ἐτρέφε ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἐδουλοῦται ἐπὶ τὴν εὐκαιρία νὰ βῇ στὸ θέατρο. Κάθε ἄλλο δὲ παρὰ ἀδικαιοσύνη ἦσαν οἱ φόβοι του. Ἡ Ρίτα εἶχε δεῖξαι ἀπὸ μικρὴ ἓνα πάθος ἀσυγκράτητο γιὰ τὴ σκηνή. Τὸ πρῶτο καὶ μεγαλειότερο θεατρικὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ γίνῃ ἡθοποιός.

Θηρίο ο. κ. Ταρσοῦλης. Θεατρίνα τὸ παιδί του. Γῆ κ' οὐρανὸ θὰ κινούσε γιὰ νὰ ἀποφύγῃ αὐτό... τὸ ρεζιλέμα. Καὶ τὸ πάθος τῆς Ρίτας ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ κείνα ποὺ δαμάζονται εὐκόλως. Μὲ χίλιες δυὸ μικροκαταγρηγὰς τὰ κατάρρενε νὰ τὸ σκάβῃ ἀπ' τὸ σπῆτι της καὶ νὰ πηγαίῃ σὲ διάφορα ὠδεῖα ὅπου παρακολουθοῦσε μαθήματα ἀπαγγελίας. Σὲ μιὰ παράσταση τῆς «Μήδειας» εἶπαι καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιά τῆς τραγικῆς παιδοκτονίας.

Σ' ἓνα δραματικὸ ἔργο τοῦ κ. Μιλτιάδη Λιδωρίκη, τὸ «Γράμμα» ποὺ δόθηκε στὸ «Βασιλικὸ θέατρο» ἐκτάκτως ἔλαβε ἐπίσης μέρος, σ' ἓνα παιδικὸ ρόλο καὶ ἔκαμε τέτοια ἐντύπωση ὥστε νὰ ἀσχοληθοῦν με τὴν μικροσκοπικὴ καλλιτεχνίδα καὶ οἱ ἐφημερίδες.

Ὁ ἀνεγκνὸς πατέρας ὅμως ἀγρυπνοῦσε. Ὅταν εἶδε ὅτι τὰ πράγματα εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν ἐπικίνδυνον δρόμο καὶ ἡ κορούλα του τραβοῦσε με ἄλλα ταχὺ πρὸς τὸ παλκοσέβικο τὴν ἔκλεισε στίς καλὲς τῆς θῆναι κ' ἀργότερα στὴν ἀνάλογη σχολὴ τῆς Ρώμης. Ὅταν ὅμως κάποτε ἐπέστρεψε στὴν Ἀθήνα τὸ πάθος γιὰ τὸ θέατρο ἐφοίντωσε γιὰ δευτέρη φορά. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἦλθε κ' ὁ ἔρωτας νὰ μιλήσῃ με τὴν σειρά του στὴν καρδιά τῆς Ρίτας. Ὁ πατέρας ὅμως ἀρνιόταν νὰ ἐπιτρέψῃ γάμο με τὸν γυνὴ τῆς κ. Κυβέλης. Καὶ δὲν ὑποχώρησε παρὰ ὅταν ὁ κ. Ἀλέκος Μυράτ ἔδωσε τὴν υπόσχεση ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐπέτρεπε στὴ σύζυγό του νὰ βῇ στὸ θέατρο. Ὑπόσχεση δέβια ποὺ δὲν ἐκράτησε. Γιὰ λίγο καρὸ μετὰ τὸν ὕμναιον ἡ Ρίτα τὸν εἶχε καταφέρει νὰ ἀθετήσῃ τὸ λόγο του.

— Τὸν ἄντρα της προσθέτει ἡ κ. Μυράτ, τὸν καταφέρει μιὰ γυναῖκα πολὺ εὐκολώτερα παρὰ τὸν πατέρα της.

Εἰς ΑΘΑΝΕΙΑΝ

Πάντως θέλοντας ἡ Ρίτα καὶ μὴ θέλοντας ὁ πατέρας της, βγήκε ἡ πρώτη στὸ θέατρο. Καὶ ἡ σοβαρὴ ἐμφάνισή της ἔγινε στὸ «Δαϊκὸ» τοῦ Παγκρατίου με τὸν θίασο Ρώτα. Ἐπείχε τότε στὴν «Ανάσταση» τοῦ Τολστόϊ, τὸ «Μελετάκι» τοῦ κ. Χόρν, τὸ «Κουρέλι» τοῦ Νικοντέμ. Στὸ μεταξὺ ἀνέκει καὶ στὸ θίασο τῆς πεθεράς της, τῆς κ. Κυβέλης, ποὺ εἶπαι τότε στὰ «Διονύσια». Ἀνήκει, τρόπος τοῦ λέγειν δηλαδὴ. Δὲν τὴν χρησιμοποιοῦσαν παρὰ στὴ χάση καὶ στὴ φέξη καὶ τότε γιὰ νὰ κάμῃ κάποια δευτέρη ὑπηρεσία. Δὲν τῆς εἶχαν ἐμπιστοσύνη, παρεγνώριζαν τὸ ταλέντο της, παρέβλεπαν τὴς ικανότητές της, τὴν εἶχαν κερῆσει διαρκῶς εἰς ἄγνοιαν. Ἡ Ρίτα δὲν ἤξερε τὴ σοφὴ συμβουλὴ τοῦ Γέρου τοῦ Μωρηά:

«Ὅταν δὲν φαίνεται τὸ δίκιο σου σὲ κούρα νὰ φιλᾷ γιὰ νὰ τὸ θῇ ὅλος ὁ κόσμος» καὶ προτιμοῦσε νὰ μὲν ἔτσι παραγνωρισμένη, στὸ περιθώριο.

Ἡ ἐποχὴ ἐκείνῃ ἦταν ἀπ' εἰς καὶ τραγικῆς ζωῆς τῆς συναπθῆς καλλιτεχνίδος. Ἀπ' τὴν μιὰ ὁ αἰσχυρὸς πόθος δὲ βῇ, νὰ φανῇ, νὰ παίξῃ ἐπὶ τέλους. Ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ ἀδιαφορία τῶν γύρω

της συνέτριβε τὴν καλλιτεχνικὴ δρμὴ της. Κάποτε ὅμως ἡ τύχη χαμογέλασε καὶ γι' αὐτήν.

Ἦταν νὰ παίξουν τὶς «Τρεῖς ἀδελφές» τοῦ Τσέχοφ. Στὸ ἔργο εἶχαν ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ θιάσου, ἀνάμεσα σ' αὐτὲς κ' ἡ μεγαλειότερη κόρη τῆς Κυβέλης, ἡ Μιράντα. Σαφνικὰ ὅμως ἡ Μιράντα ἀρρώστησε. Καταστροφή, ἀναμνηστικὴ στὸ θίασο. Ποιὰ θὰ τὴν ἀντικαθιστοῦσε.

Ἀπὸ σκέψῃ καὶ σκέψῃ κατέληξαν στὴν κ. Ρίτα, πρῶτα ὅμως ποὺ ἐσήμαινε γιὰ ὅλους ἐξησφαλίσμενη τὴν παταγώδη ἀποτυχία. Τῆς ἐνεπιστεῖθησαν τὸ ρόλο σὲ στιγμὴ ἀπογνώσεως.

— Τί μπορούσε νὰ σοῦ κάμῃ αὐτὸ τὸ ντροπαλό, κοριτσάκι, ἔλεγε ἡ Κυβέλη. Αὐτὸ μοιάζει σὰν τ' ἀνάνια ποὺ ἄλλο δὲν ξέρουν παρὰ νὰ τρώνε ἡσυχὰ χορταράκι μέσα στὸ λειβάδι.

Ἡ κ. Ρίτα ἀγωνιοῦσε. Λίγο τὸ ἔχε: Νὰ εἶναι βέβαιον γιὰ τὴν ἀποτυχία

Ἡ κ. Ρίτα με τὴν κορούλα της, μωρό.

σας ὅλοι, ἀπὸ τὴν Κυβέλη ὡς τὸν τελευταῖο κομπάρσο καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ πρέπει νάχετε τὸ κουράγιο νὰ βῆτε καὶ νὰ δοκιμασθῆτε σ' ἓνα ρόλο πρώτης γραμμῆς.

— Νόμιζα πὼς τοὺς κατέστρεψα, λέγει ἡ κ. Μυράτ. Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι θὰ γινόμουν αἰτία συμφορᾶς γιὰ τὸ θίασο. Ἐτοί ποὺ ἐπανελάμβαναν ὅλοι ὅτι θὰ ἀπετόγγαζαν, εἶχα πάθει κ' ἐγὼ νάχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ μου. Ἐτρεμα καὶ ἀγωνιοῦσα.

Ἐν τούτοις εἶπαι περίφημα. Κράτησε τὸν ρόλο της σὰν ἡθοποιὸς με πείρα καὶ τὸν ἀπέδωσε με τόση ψυχὴ ὥστε ἡ ὑποδοχὴ τοῦ κοινοῦ νὰ εἶναι ὁλόθερμη. Οἱ συνάδελφοί της ἐβλεπαν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους. Ἡ Ρίτα ἦταν αὐτή:

Ἡ Κυβέλη συγκινημένη τὴν πήρε στὸ τέλος στὸ καμαρίνι της καὶ τῆς ζήτησε συγγνώμη.

— Νὰ με συγχωρῆς παιδί μου ἀλλὰ δὲν ἔξεραε τί μπορεῖς νὰ κάμῃς. Καὶ νὰ σιέ-αίμαι πὼς τόσο καιρὸ σὲ εἶχαμε παραπατημένη.

Τὴν ἐπομένη οἱ ἐφημερίδες βοῦξαν. Ἐπαινοὶ ἐπὶ ἐπαινοῖν. Εἶπε πετῶγει! Ἀπὸ κει καὶ πέρα τὸ στάδιό της ἀπῆλθε μᾶλλον ἀπρόσποκτο. Μετὰ τὰ Διονύσια πῆγε ποιοδεῖα στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Σαϊνταί, ἔπειτα προσελήφθη στὸ «Ἐθνικὸ θέατρο», ἐδημιούργησε θαυμασίους ρόλους στὸν «Φινγκάρ» τὸ «Φανάρ» τὸν «Ἀνθρωπο τοῦ διαβόλου» τὸ «Βασιλικὸ» τὸν «Πιέρ Γκόντ». Κατόπιν πῆγε στὸ θίασο τῆς κ. Μωρηά Κοτοπούλη, στὸν ὁποῖον ὑστερὰ ἀπ' τὴν ἴδια τὴν κ. Μωρηά κρατᾷ τὴν πρώτη γυναῖκα θέση.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε ὅτι πρὸς ἐπὶ ἐπείχε καὶ σὲ δυὸ κινηματογραφικὰ ταινίες, τὰ «Παλᾶκια κερὰ» καὶ τὸ «Λαγρινία» οἱ ὁποῖες ὅμως ὅπως ὅλα τὰ ἐλληνικὰ φιλμ ἀπέτυχαν, γιὰ λόγους πάντως ἀνεξάρτητους με τὴν κ. Μυράτ.

Οἱ κριτικοὶ προκειμένου νὰ χαρακτηρίσουν τὴν καλλιτεχνίδα λένε πὼς ἡ κ. Ρίτα Μυράτ εἶναι μιὰ πρώτης τάξεως «ἐν-ξενί». Ὁ ὅρος αὐτὸς εἶναι διεθνὴς καὶ γνωστὸς ἀν ἤθελε ὅμως κανεὶς νὰ τὸν ἐρμηνεύσῃ στὴ γλώσσα μας θὰ ἔλεγε ὅτι «ἐν-ξενί» λέγεται ὁ ἡθοποιὸς ποὺ τὸ παίξιμό του εἶναι ἓνα τόσο ἀθωότητος, ἀγνότητος καὶ ἀφελείας—στὴν καλὴ σημασία τῆς λέξεως. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι μόνο αὐτὸ ἡ κ. Μυράτ. Ἀντιθέτως ἀπέδειξε στὰ τελευταῖα χρόνια με ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες της ὅτι μπορεῖ νὰ σταθῇ θαυμάσια καὶ ὡς κατεργασμένη. Ποῦς δὲν τὴν θυμάται στὴν «Κάντινα» τοῦ Μπερνάρ Σά; Γενικὰ εἶναι ἓνα ταλέντο κ' ἓνα ἀπόκρημα τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου. Ἡ ἐμφάνισή της στὴ σκηνὴ σκορπεῖ πάντα αὐτὴ τὴν τόσο σπάνια πνοὴ δροσιάς καὶ νεότητος, χάριτος καὶ κομψότητος. Τρισαχαρακτικὴ στὸ φυσικὸ, παρουσιάζεται στὸ παλκοσέβικο σὰν μιὰ ὁμορφιά ποὺ σχεδὸν δὲν ἔχει τὸ ταίρι της γιὰ τὸ ἀθηναϊκὸ θέατρο.

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ της δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἐντυπωσιακόν. Ἀγαπᾷ τὰ λουλούδια, ἐλάχιστα τὰ βιβλία καὶ πολλὰ τὸ βολάν. Σωφάρεῖ πράγματι ὅσο λίγες κυρίες. Ὁδηγεῖ μάλιστα καὶ μοτοσυκλέτα ποὺ ἄλλοτε ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς λίγες ἀδυναμίες της. Εἶναι ἀνυπόμονη, κάπως νευρική, ὁ πόδεμα εὐσυνείδητης καλλιτεχνίδος στὴ δουλειά της, λίγο ἀκατάστατη στὸ σπῆτι της, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι καὶ νοικοκυρά. Τῆς ἀρέσουν πάρα πολὺ τὰ ταξίδια ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ στερεῖται ἐξ αἰτίας τῆς ἐργασίας της. Τὶς λίγες ὥρες ποὺ τῆς μένουν ἐλεύθερες προτιμᾷ νὰ τίς δῇ στὸν ὕπνο. Ὅθ ἤθελε νὰ εἶναι ζωγράφος, ἡ ποιήτρια, με τὰλέντο ὅμως. γιὰ τὸ ἐπάγγελμά της τὴν τρομάζει, τὴν φοβίζει δηλαδὴ τὸ μέλλον.

— Γιὰ νὰ σταθῇ στὸ θέατρο πρέπει νὰ παλεῖται διαρκῶς με χίλια δυὸ πράγματα. Δὲν βρίσκει καμμία σταθερότητα. Καθῆμερινῶς δίνει ἐξετάσεις καὶ πρέπει πάντα νὰ παίρνει καλοὺς βαθμούς. Αὐτοὶ δὲ ποὺ σὲ βαθμολογοῦν εἶναι ἓνα πλήθος ὁλόκληρο, ἀπ' τοὺς θεατὰς καὶ τοὺς κριτικούς καὶ ἀπ' τοὺς συναδέλφους σου ὡς τὸν ἑαυτὸ σου τὸν ἴδιο.

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΚΥΒΕΛΙΤΣΑ

Ἀφήσαμε τελευταῖα τὴν μεγαλειότερη ἀδυναμία τῆς κ. Μυράτ. Τὸ κοριτσάκι της, τὴν μικρὴ Κυβελίτσα ποὺ ἀκούει στὸ ὄνομα τῆς γιαγιάς του καὶ με τὴ σειρά του λατρεῖ τὸ θέατρο. Τόσο πολὺ μάλιστα ὥστε ὅταν ἄκουε ἦταν δυὸ χρονῶν ἡ μεγαλειότερη ἀπόλαυσή του ἦταν νὰ τὸ καθίσουν σ' ἓνα φωτεῖο τῆς πλατείας καὶ ἀπὸ κει νὰ παρακολουθῇ τὶς πράξεις τοῦ θιάσου. Τώρα ποὺ εἶναι μεγάλο διοργανώνει θεατρικὰ παραστάσεις στὸ γκαράζ τοῦ σπιτιοῦ του, τὶς ὁποῖες παρακολουθοῦν τὰ πεισιρίκια τῆς γειτονίας ἀντὶ πεντηκονταλέπτου εἰσιτηρίου, προκαταβολοῦμένου παρακαλῶ. Καὶ συγχρόνως ἀπειλεῖ ὅτι θὰ γίνῃ ἡθοποιός.

Μόνο ποὺ τὸ ἀκούει ἡ κ. Μυράτ τρέμει. «Ὅχι, τὴν Κυβελίτσα της θὰ τὴν ἀποακρύνῃ ὁποιοδήποτε ἀπ' τὸ θέατρο. Ὅθ τῆς δώσῃ ἓνα θετικότερο ἐπάγγελμα, μιὰ δουλειὰ με τὴν ὁποία νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ φτωγικότερα ἢ ὡς ἀλλὰ πρὸ ἐλεύθερα. Χωρὶς καθημερινὸς ἀγῶνας, χωρὶς κολακείες, χωρὶς ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν πρῶτο τυγόντα, χωρὶς ἀγωνία γιὰ τὴν αὔριο, χωρὶς ἀνησυχία γιὰ τὰ γούστα τῆς Α. Ε. τοῦ ἀθηναίου θεατοῦ καὶ τὶς μετρίες τῆς Α. Ε. τῆς νεοελληνικῆς κριτικῆς.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Τὸ ραδιόφωνο

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Ἡ Μονὶκ ἄκουσε στὸ διάδρομο μιὰ πόρτα νὰ κλείνῃ διακριτικά. «Πῶ! Πῶ! Θεέ μου, ἐσκέφθηκε νευρικὰ ὁ γείτονας γύρισε. Ἄλλοιμον σ' αὐτάκια μου, τί ἔχουν νὰ πάθουν με τὸ ραδιόφωνο».

Ὁ Κύριλλος Μπερικὴ ἦταν ἓνας μεγάλος λάτρης τῆς μουσικῆς. Μόλις κλεινόταν στὸ δωμάτιό του, ἀρχίζε νὰ παίρνῃ τὸν ἓνα ὑστερὰ ἀπ' τὸν ἄλλο, ἔλους τοὺς σταθμούς, ὥσπου νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλο τὸ πρόγραμμά. Ἡ Μονὶκ, πουρχόταν συνήθως πῶμα ἀπ' τὸ γραφεῖο της, ἐκνευρίαζε πολλὰς φορές μ' αὐτὴ τὴ μουσικομανία.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅποτε ἀπὸ ὅκτω ὥρῳ ἀκόμω πᾶνω στὴ γραφομηχανή, ἡ Μονὶκ εἶχε γυρίσει κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ μιὰ ὥρα πρῶτῃτερα ἀπ' τὸν θόρυβο τῶν δρόμων καὶ νὰ ξεκουραστοῦν τὰ νεῦρα της. Ἀλλὰ δυστυχῶς... δὲν πρόφτασε νὰ ξεπλώσῃ στὸ ντινάνι γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της, ὅταν ἀκούει τὸν γείτονα νὰ της νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ ραδιόφωνό του.

— Ἀ... ὄχι... ὄχι... ἐφώναζε ἔξω φρενῶν... Εἶναι ἀπελπιστικόν... Νάμαι καταδικασμένη σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο ὡς τὰ μεσάνυχτα...

Γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ, βάλθηκε νὰ σιγοτραγουδᾷ. Καὶ ἡ προσπάθειά της αὐτὴ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ μεγαλῶνῃ τὴν ἀπελπίσιν της... Τὰ μηνίγγια της χτυποῦσαν δυνατὰ ἀπ' τὸν ἐκνευρισμὸ της, ὥσπου σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀνίκανη πιά νὰ συγκρατηθῇ, πετάχτηκε ψηλὰ καὶ βγήκε στὸ διάδρομο γιὰ νὰ χτυπήσῃ στὴν πόρτα τοῦ γείτονα τῆς.

Τῆς ἀνοίξε ὁ Κύριλλος, ἀτάραχος καὶ σοβαρός. Ἡ Μονὶκ τοῦ πέταξε κατὰμουτρα:

— Κύριε, σταματήστε ἁμέσως αὐτὴ τὴ μουσική!

Ἐκπληκτὸς ἀπ' τὸν αὐστηρὸ τόνο τῆς γειτονίσσας της, ὁ Κύριλλος εἶπε εἰρωνικά:

— Πρέπει νὰ σὰς ὑπενθυμίσω, δεσποινίς, ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη παρὰ ἑπτὰ ἡ ὥρα, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ κάνω σπῆτι μου ὅ,τι θέλω ὡς τὰ μεσάνυχτα.

— Ναι, ξέρω, ὁ νόμος ὑποστηρίζει τοὺς ἐγωιστὰς καὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ δηλητηριάσουν τὴν ἀνάπαυσή των ἄλλων. Ὁ θόρυβος ὅμως αὐτὸς μὲ εἶναι ἀνυπόφορος... Ἡ τὸ κλείνετε τὸ ραδιόφωνο ἢ...

— Ἡ... τί; ἐρώτησε ὁ Κύριλλος, κυττώντας τὴ νέα κατὰματα.

— Ἡ ὅθ τὸ κλείσω ἐγὼ ἡ ἴδια... ἐφώναζε ἡ νέα ἔξω φρενῶν.

Καὶ ἔκανε λίγα βήματα πρὸς τὸ μηχανήμα γιὰ νὰ κλείσῃ καὶ ντροπιασμένη γι' αὐτὴν αἰσῶς συνήλθε καὶ ντροπιασμένη δειλὰ ὡτῆς τὴν πρᾶξι. Ἐμυροδύρισε δειλὰ ὡτῆς τὴν πρᾶξι. Ἐμυροδύρισε δειλὰ ὡτῆς τὴν πρᾶξι.

— Συγχωρήστε με. Ἐγὼ ἔβην πονοκέφαλο... Ἐμπήκα σὲν τρελλὴ πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Κύριλλος ἀποκρίθηκε ψυχρὰ, ἀλλὰ εὐγενικά:

— Ἀποῦμαι ποὺ σὰς κούρασα, μιὰ καὶ εἶστε ἐδῶθε... Δεσποινίς, πιστέψτε με,

στὸ μέλλον θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλῶ!

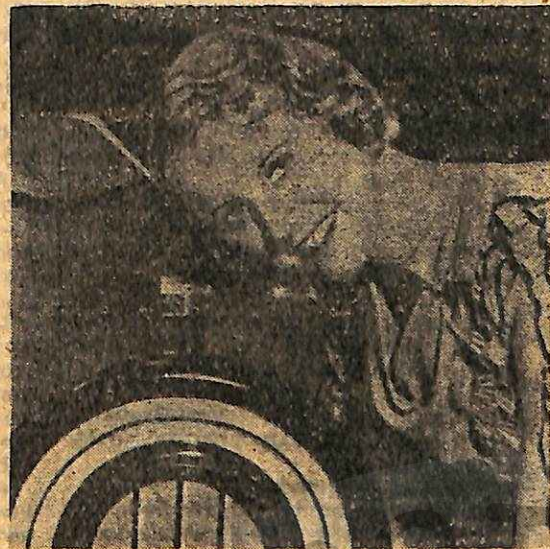
Καὶ ὑποκλίθηκε. Ἡ Μονὶκ προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Δὲν βρίσκω τί μ' ἐπίασε... Ὁθῆλα νὰ σὰς πῶ... νὰ ἐξηγήσω...

Τὴν διέκοψε ψυχρὰ:

— Ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην ποὺ σὰς διέκοψα τὴν ἀνάπαυσή σας... Καὶ ἡ Μονὶκ, ἀφοπλισμένη, δὲν βρήκε τίποτα ἄλλο νὰ κάνῃ ἀπ' τὸ νὰ ὑποκλιθῇ καὶ νὰ φύγῃ.

Μόλις μπήκε στὸ δωμάτιό της, πήρε μιὰ ἀσπρίνη καὶ ξάπλωσε. Ἡ συναίσθησις τῆς γκάφας ποῦς κάνει, τὴν ἐστενωχῶ-

Κάποιο βράδυ τὸ δωμάτιό της πλημμύρισε ἀπὸ τοὺς ἦχους ἑνὸς κονσέρτου.

Ῥοῦσε τώρα πολὺ.

Ἐπὶ τέλους ἀποκοιμήθηκε.

— — —

Τὶς ἐπόμενες μέρες δὲν ἀκούστηκε ὅτε γιὰ ἓνα λεπτὸ τὸ ραδιόφωνο. Ἡ Μονὶκ σκεπτόταν:

«Ἐ... ὄχι δὲ καὶ τόση ὑπερβολή... Δὲν εἶμαι ἀρρωστη πιά... Ὅθ μπορούσε νὰ παίρνῃ πότε - πότε κανένα σταθμό».

Κι' ἓνα βράδυ (ποῦς ἔρεῖ; νὰ τὴν προκαλέσει τᾶχα ἡ Μονὶκ αὐτὴ τὴ σύμπτωση;) συναντήθηκαν στὴν ἐξώπορτα. Ζωηρὰ ἡ Μονὶκ προχώρησε καὶ σπάθηξε μπρὸς τὸν νέο:

— Ὁθῆλα... Εἰρέστε... Νά! Μπορεῖτε θαυμάσια... ὅποτε θέλετε νάκουε μουσική...

Μιλοῦσε κομπιαστά, κυττώντας τὸν δειλὰ. Αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε ψυχρὰ, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ καν:

— Εἶστε ευγενικά ποὺ μοῦ δίνετε αὐτὴ τὴν ἄδεια, δεσποινίς, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὸ μάθημα ποὺ μοῦ δώσατε: πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ θυσιάζῃ μιὰ εὐχαρίστησή του γιὰ τὴν ἡσυχία των ἄλλων...

Καὶ ἀφ' οὗ τῆς χαιρέτησε, ἐδῆκε βιαστικὰ ἔξω.

τοῦ Κλώντ Ζαν

Ἡ Μονὶκ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη. Ὅστε τῆς κρατοῦσε κακία ἀκόμα γιὰ τὴν ἀπεριστοφία της; Σήκωσε τοὺς ὤμους της με ἀδιαφορία.

«Πῶ! ξέρεις, σκοτίστικα... Στὸ κάτω δὲν ἔκανα καὶ κανένα ἔγκλημα... Ἐνα ἐξοπισμὸ των νεύρων, ἀπολύστατα... Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, δὲν κατάρθωνα νὰ βρῇ τὴν ψυχική της ἰσορροπία ποὺ τὴν κατεῖχε, ἔτσι, κατὶ σὰν τύψις.

Καὶ ξάφνου τῆς Μονὶκ τῆς ἤρθε μιὰ ἰδέα.

«Ὅθ καταφύγω, σκέφθηκε, στὴν ἀμοιόπαθητικὴν γιὰ νὰ τὸν γιαιτρέψω αὐτὸν τὸν πεισματάρη».

Ἀρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἀπὸ κατὰ-στῆμα σὲ κατὰστῆμα, νὰ συμβουλεύεται τὸν ἓνα κατὰλογο ραδιοφῶνων ὕστερὰ ἀπ' τὸν ἄλλον καὶ ἐπὶ τέλους κάποιον βράδυ τὸ δωμάτιό της πλημμύρισε ἀπ' τοὺς ἦχους ἑνὸς κονσέρτου.

«Νὰ δοῦμε ἂν δὲν ὅθ ὑποχωρήσῃ καὶ τώρα...» ἐσκέφτηκε καὶ τέντωσε τ' αὐτί.

Ἀλλὰ δὲν ἔκουσε τίποτα. Ἡ Μονὶκ δὲν ἀπογοητεύθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν σταμάτησε θαρραλέα στὴ σκάλα:

— Μήπως σὰς ἐνοχλεῖ τὸ ραδιόφωνό μου;

Ἐκεῖνος ἐστάθηκε, διστακτικός, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί νὰ κάνῃ. Τὴν κύτταξε. Τοῦ χαμογέλουσε τόσο χαριτωμένα...

— Καθόλου... μὰ καθόλου, σὰς βεβαίω, καὶ ἡ φωνή του ἦταν ταραχμένη.

Καὶ ἐπειδὴ τὴν εἶδε νὰ στέκῃ ἀκίνητη, προσμένοντας καὶ κατὶ ἄλλο ἔως, ἀκόμη, ἐπρόσθεσε:

— Ἀγαπάτε τὴ μουσική;

— Τὴν λατρεύω... ἀποκρίθηκε ἡ Μονὶκ με εὐλαβία. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ μοῦ κρατᾷ περίφημη συντροφιά. Σκέφτομαι... ὅτι... σὰς...

— Ναι, οἱ βραδυὰς μοῦ φαίνονται συχνὰ ἀτελείωτες, μουρμούρισε ὁ Κύριλλος, ἀκούσιὰ του σχεδόν.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι μόνη, ὡμολόγησε ἡ Μονὶκ.

Κοιτάχτηκαν με συμπάθεια. Καὶ ὅποτε, σὰν νὰ τοὺς ἔκανε καὶ αὐτῶν ἐντύπωση ἡ ἀπότομη οικειότης τους, χαιρετίστηκαν καὶ χώρισαν.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τὸ ραδιόφωνο τοῦ Κυρίλλου ξαναῤῥισε νὰ λειτουργῇ. Ὁ νέος ἔπαψε πιά νὰ ἀποφεύγῃ τὴν Μονὶκ. Ἀπὸ συναντιῶν στὴ σκάλα ἡ ἄλλοῦ, χαμογέλουσε ἐγκάρδια ὁ ἓνας στὸν ἄλλον.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος έλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπεια των οποίων είναι να θγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφύρι. Κλεισμένος σε ημεγάλη σάλα του άρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα ξάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μία στιγμή μία φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Συμφωνώ δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο ονόματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του υπό το όρον να δεχθί να παντρευτεί μίαν ώρασιότινη κόρη πτωχήν αλλά μελλοντική κληρονόμος 300 εκατομμυρίων από τα όποια θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου βρίσκεται η ανύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ, τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Και μία νύχτα απαγάγει τη νέα και την φυλακίζει.

Ο Βαλεντίνο, με δυο φίλους του, τον Αύγουστο, και τον Άνοιχτομάτη τίθενται εις κατάδιξίν του. Ο Βαλεντίνο ανακαλύπτει τον Γκουγιάν στο άντρον του αλλά αλγυμολογείται κάτω από μία καταπακτή. Έν τω μεταξύ η Γαβριέλλα μετά την αναχώρησι του μαρκησιού αποφασίζει να δεσπεύσει και το κατορθώνει ηττώντας κατά τύχη στο σπρίτ του Μουράτ που την υποδέχεται με ένθουσιασμό αν και δεν τη γνωρίζει. Η θείσι του Βαλεντίνου είναι απελπιστική. Ο Αύγουστος όμως και ο Άνοιχτομάτης κατορθώνουν να ανακαλύψουν τη φυλακή του Βαλεντίνου και με διάφορα κόλπα να την απαγάγουν μισοαναίσθητον. Έν τω μεταξύ η Γαβριέλλα περνά τις μέρες της στο μέγαρο του Μουράτ ο οποίος της μιλά κάποτε για το μυστικό των 300 εκατομμυρίων. Αντιλαμβάνεται ότι ο Μουράτ έλασκει επάνω της μία παράξενη γοητεία. Μία μέρα στον κήπο την πιάνει από το μπράτσο: «Γαβριέλλα της λέει θέλω να σου πω κάτι... Γιατί όμως με κιντάρει έτσι με τρόπο...».

9ον

ΑΟΧΙ... Κάνετε λάθος... Τι θα είχα να φοβηθώ από σας;... Έσείς, ίσα-ίσα που με σώσατε και με προστατεύσατε... — Ναι, Γαβριέλλα, και είμαι έτοιμος και την ζωή μου ακόμη να προσφέρω για σένα... — Την ζωή σας...

— Σ' αγαπώ, Γαβριέλλα... Δεν το έμάντευσες ακόμη αυτό; Σ' αγαπώ από την ημέρα που σε πρωτόειδα... από την στιγμή που σε πρωτοαντίκρισα... Σ' αγαπώ, Γαβριέλλα, θαθεία και αληθινά... Και συ Γαβριέλλα, μ' αγαπάς;

Η Γαβριέλλα είχε τραθήξει τώρα το μπράτσο της, κι έτρεμε από την ταραχή της.

Ήταν τρομερά χλωμή. — Σας παρακαλώ, ψιθύρισε, μη με ρωτάτε... Τι θα μπορούσα να σας πω; Τι θα μπορούσα ν' απαντήσω σ' αυτή σας την ερώτηση;...

— Είναι τόσο δύσκολο ν' απαντήσης, λοιπόν, Γαβριέλλα; Συμβουλεύσου την καρδιά σου, μήπως σου είμαι αντιπαθητικός; Μήπως έχω αυτή τη δυστυχία;

— Α, όχι! απήντησε αυτή με ζωηρότητα. Θάπρεπε να είμαι τρομερά άχάριστη εάν δεν ένοιωθα άπειρη ευγνωμοσύνη για σας.

— Γιατί μου αναφέρεis την ευγνωμοσύνη, Γαβριέλλα, είπε ο Μουράτ με ύφος λυπημένο, όταν εγώ σου μιλάω για έρωτα;

Η Γαβριέλλα έσιώπησε. Κρατούσε το κεφάλι χαμηλωμένο. Μία τρομερή πάλη γινόταν στην καρδιά της.

Υπέφερε τρομερά. — Από το βάθος του κήπου έφθαναν οι γλυκές φωνές των κοριτσιών που τραγουδούσαν.

— — —

Η Γαβριέλλα θέλησε ν' αλλάξει κουθένα.

Εσήκωσε το κεφάλι και προσπαθώντας να χαμογελάσει είπε:

— Τι κρίμα που δεν μπορώ να καταλάβω... τι τραγουδάνε τα κορίτσια... Είναι τόσο γλυκό και τόσο λυπητερό αυτό το τραγούδι.

— Θέλεις να το μεταφράσω;

— Ναι... — Άκουσε, λοιπόν! «Η ζωή είναι μία καταιγίδα... Ανάπαυση δεν μπορεί κανείς να βρή ποτέ... Είναι σαν μία θύελλα από λουλούδια... η από νυχφάδες χιονιού...»

«Και η λουλουδένια θύελλα — εξακολουθούσε ο Μουράτ — είναι τα νεύατα... Τα νεύατα που φεύγουν... που πετάν και χάνονται για πάντα...»

Η νέα είχε θυισθεί σε όνειροπολήσεις.

Ο Μουράτ την έλησισε.

— Γαβριέλλα, της είπε με σιγαλή φωνή, το συλλογίσθηκα πολύ πριν σου πω πως σ' αγαπώ... Όσο λίγο και αν με ξέρης, έλπιζω ωστόσο πως δεν θ' αμφισβήσης για την ελικρίνειά μου... Οποσδήποτε θέλω να στα πω όλα.

«Σ' αγαπάω, Γαβριέλλα μου χωρίς κανένα υπολογισμό. Δεν σκέ-

φθηκα ποτέ ότι είσαι ή ότι σε λίγο θα γίνης θαύπλουτη... Και μία λέξη μου και μόνο θα σε πείση γι' αυτό».

— Μην αποτελειώσετε τη σκέψη σας... Ποτέ δεν φαντάσθηκα...

— Πώς θα ήμουν ένα τέτοιο ταπεινό υποκείμενο, έ; Ναι, δεν μπορούσες να φαντασθής τέτοιο πράγμα. Έν τούτοις, πρέπει να σου πω και κάτι άλλο. Και φτωχή σαν ήσουν, θα σ' αγαπούσα εξ ίσου... γιατί είμαι κι' εγώ πλούσιος. Πολύ πλούσιος... όσο πλούσια είσαι εσύ!...

— Σας παρακαλώ... Σας ικετεύω... Μην αναφέρετε πιά αυτό το ζήτημα... Ο Μουράτ έσώπασε.

Φοβήθηκε μήπως, επιμένοντας σ' αυτό το θέμα την έθιγε.

Με μία χαριτωμένη κίνηση το χεριού, έδειξε στο βάθος του κήπου.

— Τα κορίτσια εξακολουθούν να τραγουδούν και δεν τα καταλαβαίνω...

— Άκουσε, λοιπόν. — Τώρα λένε: «Ω, τα γεροντάματα, τα μαύρα χρόνια... Στοιβάχονται σαν τα χιόνια... Λιώνουν και εξαφανίζονται όπως αυτά... Λουλούδια και χιόνια, νεύατα και γεροντάματα, αντίο, αντίο... όλοι σβύνουν μέσα στην καταιγίδα...»

«Η ζωή είναι μία καταιγίδα. Δεν μπορεί να βρή ανάπαυση κανείς ποτέ...».

— — —

Η μουσική έσταμάτησε. Οι φωνές έπαυσαν ν' ακούγονται. Ακολούθησε μία μεγάλη σιωπή.

Η Φατμά και η Φερεντιέ, που είχαν χαθεί πριν από λίγο, ξαναφανήκαν. Έπλησιασαν με δέματα άργα.

— Γαβριέλλα, είπε ο Μουράτ πεφτοντας εξαφνικά στα γόνατα σου προτείνω να γίνης γυναίκα μου σύμφωνα με τους νόμους του τόπου σου... Σου προσφέρω την ζωή μου, τον έρωτά μου, όλο μου το είναι... Γαβριέλλα, Γαβριέλλα, δεν μ' αγαπάς, λοιπόν;

— Δεν είπα αυτό. Δεν ξέρω αν σ' αγαπώ... απήντησε αυτή με μεγάλη ταραχή. Δεν ξέρω... δεν ξέρω!...

Αυτός όμως έκουνοσε το κεφάλι του με θλίψη.

— Γαβριέλλα, γιατί δεν μ' αγαπάς;

Αυτή έφερε τα χέρια στο μέτωπό της.

— Έκαίγε.

— Αφίστε με... Δεν μπορώ να σας πω τίποτα... τίποτα... δεν βλέπετε πόσο υποφέρω;...

Και φεύγοντας από κοντά του, έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της Φατμά και της Φερεντιέ, τις οποίες άρχισε να φιλή κλαίγοντας.

Οι δυο αδερφές, συγκινημένες κι'

μιάς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

αυτές, προσπάθησαν να την παρηγορήσουν.

Την έσυραν μαζί τους, στο βάθος των διαμερισμάτων τους.

Και ο Μουράτ, όρθιος στη μέση του κήπου, παρηκολούθησε τη Γαβριέλλα μ' ένα βλέμμα θλιμμένο έως ότου χάθηκε.

— — —

Η Φερεντιέ έπηρε μία κασετίνα από πολύτιμο ξύλο, την άνοιξε, κι' έβγαλε από μέσα μαργαριτάρια, άλλες πολύτιμες πέτρες, χρυσάφια...

«Άρχισε να στολίζει μ' αυτά τη νέα».

Συγχρόνως, γειμίζοντας την φιλιό κάθε τόσο, την ρωτούσε:

— Τι έχεις; Γιατί είσαι έτσι θλιμμένη; Μπορείς να μιλήσης ελεύθερα σε μας... Η αδελφή μου κι' εγώ, έχουμε ήδη μαντεύσει το μυστικό του αδερφού μας... Προηγουμένως, φύγαμε από τον κήπο γιατί καταλάβαμε πως θα σου λεγε ότι σ' αγαπά.

«Η αγάπη του, λοιπόν, σε πρόσβαλε, Γαβριέλλα; Κι' εμείς που επιζάμε ότι η αγάπη του θα σε γέμιζε χαρά».

— Και είχατε δίκιο... Ο αδερφός σας Φερεντιέ, είναι άξιος της πιο μεγάλης αγάπης... Είναι καλός, είναι ευγενικός...

— Και είναι πολύ ωραίος, είπε η Φατμά.

— Ναι, είπεν η Γαβριέλλα με αλγυμιά. Είναι πολύ ωραίος.

— Και όμως δεν τον αγαπάς άφου κλαίς....

— Δεν ξέρω αν τον αγαπώ... — Γιατί να μην ανταποκριθής στον έρωτά του, Γαβριέλλα; Θα ήμεθα τόσο ευτυχισμένες αν ήθελες να γίνης αδερφή μας... Σ' αγαπούμε σαν να σε έέραμε από χρόνια... Από σέναν εξαργτάται να μη χωρισθούμε ποτέ...

«Τί ευτυχισμένες που θα είμαστε... Ο αδερφός μας θα κύτταζε να προλαμβάνη την παραμικρή σου επιθυμία. Είναι τόσο καλός...»

«Δεν θα σε χώριζε από τον πατέρα σου που θα έμενε μαζί μας. Θα μάς ακολουθούσε σ' όλη την ζωή μας... Θα ήμασταν πάντα μαζί... Και πολύ γρήγορα τα λουλούδια... και πολύ γρήγορα η πατρίδα μας θα γινόταν και δική σου πατρίδα...»

«Δεν θα εγκαταλείπαμε, φυσικά, το Παρίσι. Κάθε χρόνο, οι φίλοι σου θα σε ξανάβλεπαν».

«Ολ' αυτά δεν σε συγκινούν λοιπόν; Δεν σε συγκινεί το ότι συνήπης δυο κοπέλλες που σ' αγαπών σαν αν να ήσουν αδερφή τους;...»

Η Γαβριέλλα τους έσφιξε το χέρι

— Όχι! είπε. Δεν θα σας ξεχάσω ποτέ... ποτέ...

— Νά... είπεν η Φατμά. Μπορεί να χωριστούμε καμιά μέρα... Κράτησε, λοιπόν, όλ, αυτά γι' ανάμνησι...

Συγχρόνως έχωσε το χέρι της μέσα στην κασετίνα και έβγαλε διάφορα πολύτιμα πετράδια και χρυσάφια — κολλίε, θραχιόλια, καρφίτσες — με τα όποια έστόλισε τη φίλη της.

Κατόπιν έβγαλε έναν καθρέφτη και τον έτοποθέτησε εμπρός της.

— Για κύτταξε, Γαβριέλλα, τί ωραία που είσαι! Πιο ωραία από την Φερεντιέ, πιο ωραία κι' από τη Φατμά!

Ποιά γυναίκα δεν συγκινείται όταν ακούη να της λέν πως είναι ωραία;

Η Γαβριέλλα χαμογέλασε.

Οι δυο αλγυμιοπούλες, τότε την αγκάλιασαν και ψιθύρισαν σ' αυτή τις

— Αγάπησε τον Μουράτ... αγάπησε τον, αν μας αγαπάς και αν θέλεις να είμαστε ευτυχισμένες.

— — —

Η Γαβριέλλα τις άφισε.

Ήταν άργα πιά. Βαθεία σιωπή επικρατούσε στο μέγαρο. Κανένα ίχνος θήμάτων δεν ακουγόταν, κανένας αναστεναγμός.

Η νέα εγγύστησε σιωπηλά επάνω στο παχύ χαλί για να πάη στο δωμάτιό της.

Περπατούσε με δέμα κλονιζόμενο. Ήταν σαν μεθυσμένη. Μέσα σ' αυτή της έδούριζε ακόμα η γλυκειά μουσική που είχε ακούσει προηγουμένως και θαρούσε πως ακουγε μία μουσική φωνή να της ψιθυρίζει:

— Αγάπησε τον! Αγάπησε τον!

«Εξαφνα σταμάτησε τρομαγμένη».

Της είχε φα...

— Γαβριέλλα, φώναξε ο Μουράτ, πεφτοντας εξαφνικά στα γόνατα, σου προτείνω να γίνης γυναίκα μου.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

κύσει να ψιθυρίζουν δίπλα της μέσα σ' έναν αναστεναγμό, το όνομά της.

— Γαβριέλλα!...
— Καί νά... Μιά κραυγή τρόμου βγήκε από τὰ στήθη της.

“Ενας άνθρωπος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε διακρίνει βγήκε ἀπὸ τὴ σκιά καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της. Μόλις τὸν ἀνεγνώρισε, ἠσύχασε ἀμέσως.

“Ήταν ὁ Μουράτ.
— Γαβριέλλα... ἀκούσθηκε πῶς μεθυστική τώρα ἡ γλυκεῖα φωνή του, πὲς μου, Γαβριέλλα ἀν μ' ἀγαπᾷς...

“Ἡ Γαβριέλλα δὲν μποροῦσε πλέον νὰ συγκρατηθῇ.

“Ατσαχτά, σὰν τρελλή, μὴ ξέροντας πλέον τί ἔλεγε, ἀνοίξε τὴν καρδιά της!

— “Ε, λοιπὸν ναί! Σ' ἀγαπᾷ. “Αφισέ με ὅμως... Σὲ ἱκετεύω... “Εχω ἀνάγκη νὰ ἀναπαυθῶ... “Εχω ἀνάγκη νὰ συγκεντρώσω τὶς σκέψεις μου...

“Ναί, σὲ ἀγαπᾷ, ἀφισέ με ὅμως γιὰ τὸ Θεό... Τὸ κεφάλι μου εἶναι φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετό. Νά... “Αγγίζει τὸ μέτωπό μου... “Αγγίζει τὰ χέρια μου... Τὸ μέτωπό μου καὶ τὰ χέρια μου καίνε... “Οχι, μὴ μ' ἐγγιζῆς... Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ δωμάτιό μου.

“Αὔριο... ναί, αὔριο, θὰ κουβεντιάσουμε καλλίτερα... Θὰ εἶμαι πῶς ἤρεμη. Αὔριο!

Τὴν ἀφίσε νὰ φύγῃ.
Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ βλέμμα του δὲν ἦταν λυπημένο.

“Απεναντίας μάλιστα, ἔλαμπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Καὶ τὴν ἐκύτταζε, καθὼς ἀπομακρυνόταν, μὲ ἀνέκφραστη τρυφερότητα.

— — —

“Όταν μπήκε στὸ δωμάτιό της, ἡ Γαβριέλλα διευθύνθηκε στὸ κρεβάτι της ὅπου καὶ σωριάστηκε, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὸ μαξιλάρι.

“Ενοίωθε, πραγματικά, ρίγη σ' ὅλο της τὸ κορμί. Δὲν ἔκλεινε πιά... Κι' ὅμως ἀναστενάζε βαθεῖα, μὲς στοὺς ἀναστεναγμούς της ἓνα ὀνομα σιγοψιθύριζε ὀλοένα:

— Βαλεντίνο... Δυστυχισμένε μου Βαλεντίνο...

Δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Οὔτε πλάγιασε καν.

Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχα, φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετό, ὄνειρευόταν...

Οἱ παραμικρὲς ἀναμνήσεις τῆς νεανικῆς της ζωῆς, τῶν παιδικῶν της χρόνων, ξαναπερνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό της.

Συλλογιζόταν τὸν Βαλεντίνο!

“Όταν ἀρχίζε νὰ χαράζῃ, σηκώθηκε, ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ ἀνέπνευσε τὸν πρωινὸ ἀέρα.

“Ενοίωσε πὼς αὐτὸ της ἔκανε καλὸ.

Διευθύνθηκε κατόπιν σ' ἓνα μικρὸ ἐπιπλο γραφεῖο πὺθ ἔρισκόταν κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ χωρὶς νὰ καθῆται, ἔ-

γραψε μερικὲς λέξεις:

«Συγχωρεσέ με. Πρὶν σὲ γνωρίσω εἶχα ἀγαπήσει κάποιον ἄλλον. Σ' ἐγκαταλείπω, γιὰ νὰ παραμείνω πιστὴ σὲ τὴν ἀγάπη μου».

Εσφράγισε τὸ γράμμα, ἔγραψε στὸ φάκελλο τὴν διεύθυνση τοῦ Μουράτ καὶ τὸ ἀφίσε πάνω τὸ γραφεῖο.

Κατόπιν χτενίσθηκε μπρὸς στὸν καθρέφτη, ἔσπασε λίγο τὸ φόρεμά της καὶ ἔφυγε...

Μερικοὶ ἀγούροξυπνημένοι ὑπηρέτες, ἐπλανῶντο σιωπηλά μέσα στὸ μέγαρο.

“Ἡ Γαβριέλλα κατέθηκε καὶ διέταξε νὰ τῆς ἀνοίξουν τὴν πόρτα πὺθ ἔβγαине στὸν δρόμο.

Τὴν ὑπῆκουσαν. Καὶ ὅταν ἐβρέθηκε ξαφνικά μέσα σ' αὐτὸ τὸ Παρίσι ὅπου ἤξευρε ὅτι τόσο κίνδυνο τὴν ἐπαπειλοῦσαν, ἡ νέα φοβήθηκε...

“Αρχισε νὰ τρέμῃ τόσο δυνατά, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ στηριχθῇ σὲ τὴν καγκελένια πόρτα γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Διαισθανόταν ὅτι κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μουράτ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀποτελεσματικά.

Καὶ ἡ ἀπειλητικὴ μορφή τοῦ Νορβέρτου, ἐμφανίσθηκε μπροστά της.

“Ήταν τόσοσ ὁ τρόμος πὺθ τὴν κατέλαβε, ὥστε λησμονώντας πὺθ ἔρισκόταν, ψιθύρισε μὲ ὕφος χαμένο:

— Μουράτ... Μουράτ... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

“Εκαμε μερικὰ θήματα πρὸς τὴν πόρτα.

“Οχι ὅμως. Δὲν μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ. Θὰ τὴν ἐκυρίευαν οἱ ἱδιοὶ δισταγμοί, τὰ ἴδια ψυχικὰ μαρτύρια.

“Οπισθοχώρησε ἐντρομή.

Καὶ σκεπάζοντας μὲ τὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της ἐτρέπη σὲ φυγή...

“Ο ἥλιος εἶχε ἀνατελῆ πιά καλὰ. Ψυχὴ δὲν φαίνονταν στὸν δρόμο.

“Εξαφνα, τρεῖς σκιὲς ἐπρόβαλλαν. Τρεῖς σκιὲς πὺθ προχωροῦσαν μὲ θήματα μεγάλα.

“Ο ἓνας ἀπ' αὐτοὺς φαινόταν σὰν νὰ ἦταν ἄρρωστος. Τὸν ἔσερναν κυριολεκτικῶς, οἱ σύντροφοί του.

Σταμάτησαν μπρὸς τὴν καγκελένια πόρτα καὶ χτύπησαν μὲ δύναμη.

Κανένας δὲν ἐμφανίσθηκε. Ξαναχτύπησαν.

“Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ φάνηκε ὁ “Αρμένης. “Αρχισαν παζαρέματα. “Ο “Αρμένης δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ κανένα νὰ μῇ μέσα: ὁ κύριός του, ὅπως εἶπε, ἀναπαύονταν.

“Ενας ἀπὸ τοὺς τρεῖς παραδόξους ἐπισκέπτας τότε, εἶπε:

— Πήγαине νὰ πῆς στὸν ἀφεντικό σου νὰ μᾶς δεχθῇ. Καὶ πὲς του ἀκόμη ὅτι εἴμαστε φίλοι τῆς δίδος Γαβριέλλας Μπερτερά.

“Υστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Οἱ τρεῖς μυστηριώδεις ἄνθρωποι μπήκαν. “Ήταν ὁ Αὐγουστός, ὁ “Ανοιχτομάτης καὶ ὁ Βαλεντίνο.

“Όταν ὁ “Ανοιχτομάτης καὶ ὁ Αὐγουστός ἔβγαλαν τὸν Βαλεντίνο μισοπεθαμένο ἀπὸ τὴν καταπακτὴ, τὸν ὠδήγησαν σ' ἓνα ἐρημικὸ σπῆτι, στὸ σπῆτι τοῦ Αὐγουστός. “Εκεῖ ἡ γυναῖκα τοῦ κλόνουν τὸν περιποήθηκε σὰν νάταν παιδί της.

“Επὶ τρεῖς-τέσσερις μέρες, ὁ Βα-

λεντίνο εἶχε μείνει ἀναίσθητος καὶ ὁ γιατρός πὺθ τὸν ἐπισκεπτόταν ταχτικά εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται.

“Ἡ θαυμασία κράσις ὅμως τοῦ νέου τὸν ἔσωσε.

“Όταν μπόρεσε νὰ «συμμαζέψῃ τὶς σκέψεις του» νὰ θυμηθῇ, νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ περπατήσῃ, ἡ σκέψις του πέταξε ἀμέσως σὲ τὴν Γαβριέλλα.

— Τὴν ξανάδατε; ἐρώτησε τὸν Αὐγουστό. Ξαναγύρισε στὸ σπῆτι τῆς «δόξο Γερμανίας»;

“Ο κλόνουν ἐκίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά εἶχε μῇ ὁ “Ανοιχτομάτης.

— Δὲν ἔχουμε νέα γιὰ τὴν κοπέλλα... “Εξ ἄλλου προσπάθησα νὰ φέρω στὰ νερά μας τὸν Συμεὼν καὶ τὸν Σιλπερίκ ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.

“Τέλος, ἐπεχείρησα νὰ μῇ μέσα στὸ καπελεῖο ὅπου σὲ κρατοῦσαν ἐγκάθειρκο. “Εκεῖ εἶδα τὸν Γκουγιάν καὶ τὴν Μπικαρώ.

Διὰ μέσου τοῦ Γκουγιάν εἶχαμε σκοπὸ νὰ φθάσουμε ὡς τὴν Γαβριέλλα.

— Γνωρίζω πὺθ εἶναι ἡ Γαβριέλλα, εἶπεν ὁ Βαλεντίνο μὲ ἀσθενικὴ φωνή.

— “Ε; Πῶς; ἀνέκραξαν οἱ ἄλλοι. Γιατί δὲν ἔλεγε τίποτα, λοιπὸν, ὡς τώρα;

— Μήπως μποροῦσα ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου νὰ πῶ τίποτα ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή;

— Πράγματι. Τώρα ὅμως;...

— Τώρα... “Ακουσε τί ἔγινε τώρα...

“Μοῦ φάνηκε πὺθ ἀνεγνώρισα τὸν Γκουγιάν ἓνα θρόδο σὲ τὴν ὁδὸν Λαφαγιέ... “Εξ ἀπὸ μιά τάξερνα...

Τὸν πῆρα τὸ ἱκτόπιν σὰ σάμουν ἀστυνομικὸς... Τὸν εἶδα νὰ μπαῖνῃ στὸ «Μασσαλιώτικο Κανόνι» καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὺθ κατὶ θάκουγα, πὺθ κατὶ θὰ μάθαινα χῶθηκα σὲ τὴν καταπακτὴ τοῦ ὑπογείου.

— Καλὴ ἦταν ἡ σκέψις σου, λίγο ἔλειψε ὅμως νὰ σοῦ στοιχίσῃ ἀκριθά!

— Ναί, ἡ σκέψις μου ἦταν καλὴ. Πρῶτα-πρῶτα, ἐπέισθηκα πὺθ εἶχα νὰ κάμω πράγματι μὲ τὸν Γκουγιάν γιὰ τὴν φοροῦσε τὰ γάντια του... καὶ δίπλα του εἶδα τὴν Μπικαρώ. “Αντὶλαξον μερικὰ λόγια... “Ο Γκουγιάν μιλοῦσε γιὰ μιά κοπέλλα πὺθ τὴν εἶχαν ἀπαγάγει...

— Γιὰ τὴν Γαβριέλλα!

— Σ' αὐτὴν κι' ἐμένα ἐπῆγε ὁ νοῦς μου. “Εντούτοις, οὔτε ὁ ἄνδρας, οὔτε ἡ γυναῖκα δὲν ἀνέφεραν τ' ὀνομά της.

— “Ισως νὰ μὴ τὸ ἤξεραν.

— Τὴν ἀποκαλοῦσαν «ἡ μικρὴ μὲ τὰ ἑκατομμύρια...». Γιατί, ἀραγε;

— Αὐτὸ εἶναι περίεργο, πράγματι, εἶπεν ὁ Αὐγουστός.

— “Εμένα δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου περίεργο, ἐπενέθη ὁ “Ανοιχτομάτης. Τὴν Γαβριέλλα δὲν τὴν ἀπῆγαγον, βέβαια, γιὰ τὰ ὠραία της τὰ μάτια μόνο! “Εξακολούθησε, Βαλεντίνο...

— “Ἡ μικρὴ μὲ τὰ ἑκατομμύρια», ἔλεγε ὁ ἄνδρας ὠδηγῆθῃ σ' ἓνα σπῆτι στὸ Πασό, σὲ τὴν λεωφόρο τοῦ Δάσους τῆς Βουλῶνης, πίσω ἀπὸ τὸ μέγαρο ὅπου μένει ὁ Μουράτ.

— Καλὰ. Κατόπιν;

— Κατόπιν... δὲν ἀκουσα τίποτ' ἄλλο! “Ο Γκουγιάν καὶ ἡ Μπικαρώ

θὰ συνέχιζαν τὴν συζήτησί τους, δ-ταν ἀντελήφθησαν πὺθ κάποιοι τοὺς ἀκούει... “Ο Γκουγιάν βγήκε ἔξω...

Δὲν ὑποφισχόμουν τίποτε. Αὐτὸς ὅμως ἔκλεισε τὴν καταπακτὴ, κι' ἔβαλε μερικὲς χονδρὲς πέτρες ἀπὸ πάνω. Χωρὶς τὴν ἐπέμβασί σας, θὰ πέθαιναν.

— “Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι φθάσαμε ἐγκαίρως... καὶ χωρὶς τὴν περίφημη γροθιά τοῦ Αὐγουστός, ἡ Γαβριέλλα φτωχὴ μου Βαλεντίνε, θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ τὸ πένθος σου αὐτὴ τὴ στιγμή...

— “Ἡ γροθιά μου, δὲν ἦταν τίποτα! εἶπεν ὁ Αὐγουστός. “Εσύ, “Ανοιχτομάτη, εἶχες πρῶτος τὴν ἰδέα αὐτῆς τῆς πάλης.

“Εὐχαριστήσε τον, Βαλεντίνε. “Ο ταχυδακτυλουργὸς σὲ ἔσωσε!

— Καθόλου, Αὐγουστός... Χωρὶς τὴ γροθιά σου, ἐπιμένω πὺθ...

“Ο Βαλεντίνος ἐπῆρε τὰ χέρια τους καὶ τὰ ἔσφιξε μέσα στὰ δικά του.

— Σὰς ξέρω καλὰ καὶ τοὺς δυὸ σας, εἶπε μὲ συγκίνηση. Ξέρω πὺθ εἰσάστε ὅχι μόνο καλοὶ ἀλλὰ καὶ γενναῖοι. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ τόσο...

— — —

“Ο Αὐγουστός κι' ὁ “Ανοιχτομάτης κυτταχθῆκαν σιωπηλά, εὐτυχισμένοι γιὰ τὰ λόγια πὺθ τοὺς εἶχε πῇ ὁ φίλος τους.

— “Ας μὴ χάνουμε καιρό, εἶπεν ὁ “Ανοιχτομάτης. “Ας τραβήξουμε γιὰ τὸ Δάσος τῆς Βουλῶνης... “Εκεῖ θά-ποῦμε!

“Ο Βαλεντίνος δὲν εἶχε ἀναλάβει ἀκόμη τίς δυνάμεις του.

“Ἡ ἔλπις ὅμως ὅτι θὰ ξανάβλεπε τὴν Γαβριέλλα, τὸν ἔκανε νὰ λησμονῇ τὴν κατάστασή του.

Ξεκίνησαν... “Ήταν θρόδο... Περίμεναν νὰ νυχτώσῃ γιὰ νὰ εἶναι πῇ ἐλεύθεροι σὲ τὶς κινήσεις τους — καὶ κυρίως γιὰ ν' ἀποφύγουν καμμιὰ δυσάρεστη συνάντηση.

“Ο Αὐγουστός μὲ τίς οικονομίες του, εἶχε ἀγοράσει τρία γερά μαχαίρια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν ὀπλισθεῖ, κι' ἂν ἀκόμα κανένας ἀπὸ μᾶς τύχῃ ν' ἀπομονωθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δὲν θὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸ του μὸ νάχο.

“Όταν βρεθῆκαν σὲ τὴν λεωφόρο τοῦ Δάσους τῆς Βουλῶνης, ἀρχισαν νὰ ρωτοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά γιὰ νὰ μάθουν πὺθ ἔρισκόταν τὸ μέγαρο τοῦ Μουράτ.

— “Εκτύπησαν, μάλιστα, σὲ τίς πόρτες πολλῶν μεγαλοπρεπῶν μεγάρων καὶ ρώτησαν σχετικὰ τοὺς θυρωροὺς.

Τέλος, ὅστερ' ἀπὸ περιπλανήσεις ἀρκετῆς ὥρας, ἔρθηκαν κάποιον πὺθ μπόρεσε νὰ τοὺς πληροφορήσῃ.

— Τὸ μέγαρο τοῦ Μουράτ, τοὺς εἶπε αὐτός. Γιὰ σταθῆτε, τὸ ξέρω... “Εκεῖ πὺθ μένει ἓνας Τοῦρκος, δὲν εἶν' ἔτσι! Λένε πὺθ τὸ σπῆτι του, μέσα, εἶναι πολυτελέστατο. Κατηφορίστε τὴ λεωφόρο. Στὸν τέταρτο δρόμο, δεξιὰ, θὰ δεῖτε ἓναν ἀπέραντο κῆπο, καὶ στὸ βάθος μιά θύλα. “Εκεῖ εἶναι.

“Εκεῖ ἦταν, πράγματι...

“Ο Βαλεντίνος ἔτρεμε τόσο πολὺ, ὅταν ἐφθασαν, ὥστε ὁ “Ανοιχτομάτης ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ὑποδ-σάσῃ.

— Θέέ μου, ψιθύριζε ὁ νέος. “Εάν εἶναι κειμέσα, ἐντούτοις... κειμέσα, σὲ ἀπόσταση λίγων μέτρων ἀπὸ μένα;...

— “Ε, τί κάνεις ἔτσι! “Εάν εἶναι κειμέσα, εἶπεν ὁ Αὐγουστός, σὲ λίγο θὰ θρίσκειται μαζί μας... καὶ ἂν χρειασθεῖ νὰ βάλλω φωτιά σ' ὅλο τὸ σπῆτι, θὰ πετύχουμε τὸν σκοπὸ μας.

“Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή.

“Ο “Ανοιχτομάτης ἐκτύπησε τὸ κουδούνι.

“Ανοῖξαν. “Ενας θυρωρὸς παρουσιάσθηκε.

— “Ερχεσθε γιὰ νὰ νοικιάσετε κανένα διαμέρισμα; ἐρώτησε εὐγενικά.

— “Ακριθῶς! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ “Ανοιχτομάτης ρίχνοντας μιά ματιά στὸν Βαλεντίνο καὶ στὸν Αὐγουστό. Θὰ θέλαμε ἓνα διαμέρισμα μὲ νοίκι... γιὰ σταθῆτε... μὲ νοίκι ὅχι ἀνωτέρω τῶν χιλίων φράγκων...

“Ο θυρωρὸς τοὺς ἐκύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. “Ήταν ἓνας ἄνθρωπος μὲ πρόσωπο κοκκαλιάρικο καὶ πελιδνὸ καὶ μ' ἓνα ὑποῦλο βλέμμα.

— Τὸ φηνότερό νοίκι μας εἶναι τρεῖς χιλιάδες φράγκα τὸν χρόνο.

— Δὲν εἶχε σημασία αὐτὸ! ἀπήντησε ὁ “Ανοιχτομάτης.

— Θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν θύλα; Μήπως προτιμάτε νάρθῃτε αὐριο πὺθ θάναί μέρα γιὰ νὰ ἐλέγξετε καλλίτερα; “Αν πάλι προτιμάτε νὰ δεῖτε τώρα τὸ σπῆτι... Εἶναι ἀκατοῖκητο, ξέρετε, ἀπὸ καιρό. “Εμπρός, ἔλατε ἀκολουθήστε με. Θὰ παρακαλοῦσα ὅμως πρῶτα τοὺς κυρίους νὰ μοῦ πονῇ τί ἀκριθῶς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους...

— “Εἶται ὁ δὲν διευκολυνθοῦμε καὶ δὲν θὰ ὑπάρχει λόγος νὰ ἐπισκεφθοῦμε ὅλο τὸ σπῆτι.

— “Αλλοὺς ἐνοικιαστὰς δὲν ἔχετε;

— “Οχι δὲν ἔχω κανένα. Δὲν σὰς εἶπα ὅτι εἶναι ἀκατοῖκητο τὸ σπῆτι;

— “Εν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο πάτωμα, εἶπεν ὁ Βαλεντίνο. Καὶ νὰ προχωροῦμε πρὸς τὰ ἑπάνω.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

“Ο θυρωρὸς ἀνάψε ἓνα κερί καὶ ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

Τὸ σπῆτι ἐρευνήθηκε λεπτομερῶς. “Ἡ καρδιά τοῦ Βαλεντίνο χτυποῦσε δυνατά, σὰ νὰ ἦταν ἔτοιμη νὰ σπάσῃ.

Τοῦ κάκου ὅμως ἐρευνήσαν. Δὲν βρῆκαν τίποτα.

“Αρχισαν νὰ κατεβῆνουν. Μπροστὰ προχωροῦσε ὁ θυρωρὸς.

— Καὶ οἱ κάδες; ρώτησε ὁ Βαλεντίνο. Δὲν θὰ ἐρευνήσουμε σὲ τίς κάδες, στὰ ὑπόγεια;

— “Εἶται ἀποφασίζουσ οἱ κύριοι; Πολὺ καλὰ. “Ακολουθήστε με.

— — —

“Όταν ἐφθασαν στὰ ὑπόγεια, ὁ Βαλεντίνος πὺθ εἶχε παραμείνει ἐπιτήδης τελευταῖος ὥρμησε ξαφνικά καὶ ἀρπάζοντας τὸν θυρωρὸ ἀπὸ τὰ πέτα τοῦ σασκακιοῦ, τὸν ἀπώθησε πρὸς τὸν τοῖχο.

Συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μαχαίρι του.

— Καὶ τώρα λεθένη μου, ἄς μιλήσουμε σοβαρά, τοῦ εἶπε μὲ φοβερὴ φωνή. Καὶ μὴ θγάλης λέξη, γιατί χάρηκες!

“Ο θυρωρὸς ἐχλώμιασε.

“Ερρίξε μιά ματιά γεμάτη μίσος στοὺς τρεῖς ἄνδρες.

— Βοήθεια!... ἐτραύλισε θραχνᾶ.

Τὶ γυρεύετε ἀπὸ μένα;

— Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τί γυρεύουί με. Κύτταξε ὅμως νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια. “Όταν λοχυρίσθηκες πὺθ τὸ σπῆτι αὐτὸ εἶναι ἀκατοῖκητο, μᾶς εἶπες ψέμματα...

Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ὑπῆρχε ἓνας ἐνοικος. “Ισως καὶ πολλοί... Εἶχαν κλεισμένη δωμέσα μιά κοπέλλα... Πὺθ εἶναι οἱ νοικάρηδες; Καὶ πὺθ θρίσκειται ἡ κοπέλλα;

— Καλὰ μου ἀφεντικά, δὲν ξέρω τί

Τὸ 1939 δὲν ἔχει

Ἡ περίφημη αστέρα, Μαρί Μπέλλας, μαθαίνει ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη σφαῖρα ὅτι τὸ 1939 θὰ εἶναι ἔτος νέων θριάμβων γι' αὐτήν.

Πρὸς ὅλες τὶς πολεμικὲς προετοιμασί-
ες πού γίνονται σὲ ὅλον τὸν κόσμον
τὸν τελευταῖο καιρὸ, καὶ παρὰ τὶς ἀ-
παισιόδοξες γνώμες πού διατυπώνουν οἱ
«καλῶς πληροφορημένοι κύκλοι» τῆς κα-
θημερινῆς εἰδησιογραφίας, ἡ ἀστρολόγος
κυρία Σοντάξ βεβαιώνει ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν

θὰ διαταραχθῇ κατὰ τὸ 1939. δ

Ὁ κ. Νταλαντιὲ θὰ σημειώσῃ μεγάλους
θριάμβους, ἐνῶ τὸνναντίον ὁ κ. Σαρρὼ θὰ
γνωρίσῃ μεγάλες ἀπογοητεύσεις τὸν χρόνον
αὐτόν.

Ὁ Γερμανὸς Καγκελλάριος — συνεχί-
ζει ὁ κ. Σοντάξ — θὰ μπορέσῃ νὰ ἐξακο-

λουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνασυστάσε-
ως τῆς «Μεγάλης Γερμανίας», χω-
ρὶς νὰ συναντήσῃ μεγάλες δυσκο-
λίες. Περισσότερες δυσχέρειες θὰ
παρουσιασθοῦν στὸν Ἰταλὸ συνά-
δελφόν του κ. Μουσσολίνι, ἀλλὰ στὸ
τέλος θὰ κατορθώσῃ καὶ αὐτὸς νὰ
τὶς ὑπερνικήσῃ, χάρις στὴν ἰδιοφυ-
α του.

Στὰ χρηματιστήρια θὰ παρουσι-
ασθῇ, κατὰ τὴν κυρία Σοντάξ, πο-
λὴ μεγάλη κίνησις τὸ 1939. Θὰ ση-
μειωθοῦν καὶ μερικὲς πτωχεύσεις
μεγάλων οἰκονομικῶν ὁργανισμῶν,
ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχουν βαθύτερες γενι-
κὲς συνέπειες.

Τέλος ἡ ἰδία ἀστρολόγος μᾶς
λέει ὅτι τὸ 1939 θὰ εἶναι πολὺ
πλούσιο σὲ γεννήσεις καὶ σὲ οἰκο-
γενιακὰ σκάνδαλα, ἀλλὰ τὰ διαζύ-
για δὲν θὰ εἶναι πάρα πολλὰ.

Ἡ κυρία Κρουζέ, πού διαβάζει
τὸ μέλλον μέσα ἀπὸ ἓνα κρύσταλ-
λο, βεβαιώνει ἐπίσης ὅτι δὲν πρό-
κειται νὰ γίνῃ πόλεμος τὸ 1939.
Εἰδικῶς γιὰ τὴν Γαλλίαν προβλέπει
σημαντικὴ βελτίωσις τῶν ἐσωτερι-
κῶν τῆς πραγμάτων καὶ τῶν οἰκο-
νομικῶν τῆς. Ἡ ἰδία προβλέπει ὅτι
ὁ πρῶτος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερι-
κῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Ἦντεν θὰ ἐ-
πανέλθῃ στὴν Κυβέρνηση.

Ἀκόμη πὺρ αἰσιόδοξοι εἶναι μία
ἄλλη μάντις, ἡ κυρία Ντάντε, ἡ ὁ-
ποία προβλέπει ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ δι-
ατηρηθῇ ὡς τὰ 1960, ἐνῶ ἡ συνά-
δελφὸς τῆς Μαντάμ Τύρκ, ὅμως,
προλέγει ὅτι τὸ 1939 θὰ εἶναι
πλουσιώτατο σὲ ἀπρόοπτα γεγο-
νότα.

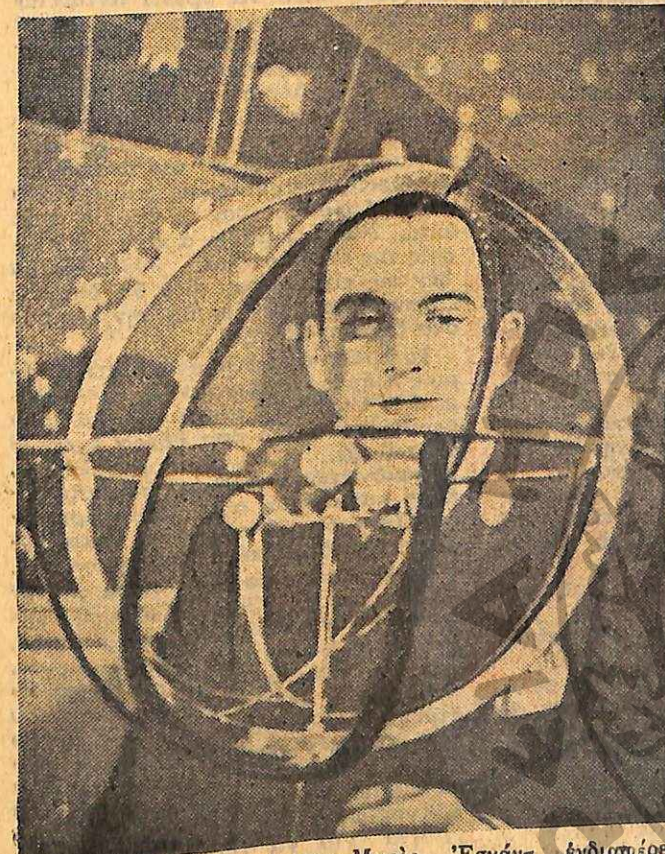
Ἡ κ. Ζὰν Ὡμὸν λέγει ὅτι μετα-
ξὺ τῆς 20ῆς Ἀπριλίου καὶ 10ῆς
Μαΐου, πιθανώτατα δὲ εἰς τὰς 2
Μαΐου, θὰ συμβῇ κάποιο σημαντι-
κὸ γεγονός στὴν Εὐρώπῃ πού θὰ
δημιουργήσῃ πολλὰ σκοτοῦρες
στοὺς διαφύους Εὐρωπαίους πολι-
τικούς. Ἀλλὰ περὶ πολέμου δὲν μι-
λάει οὔτε αὐτή.

Μόνον ἡ Ντόμ Νερομὰν προαγ-
γέλλει ὅτι διατρέχουμε τὸ ἔτος τῆς
Ἀποκαλύψεως μὲ τὶς πύρ τρομερὲς
καταστροφές.

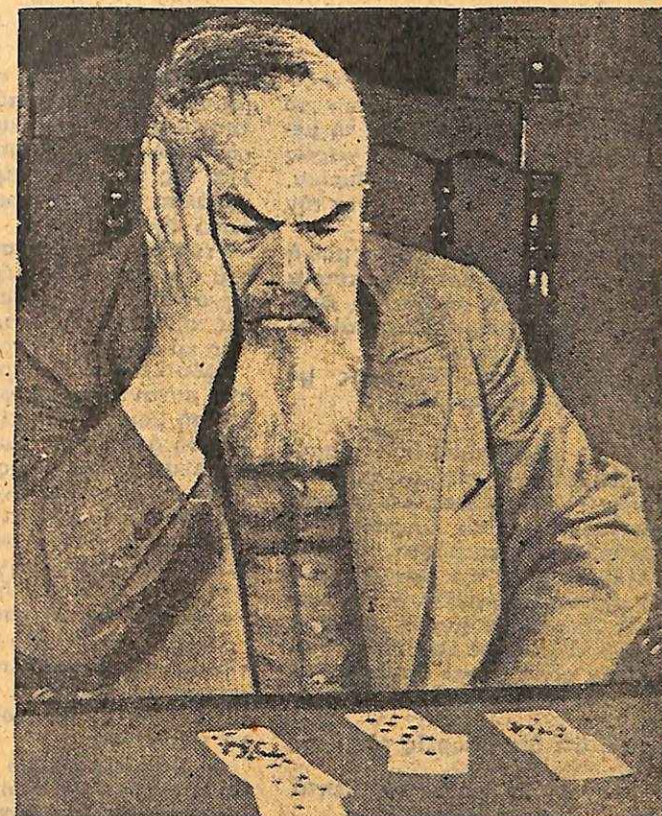
μυστικὰ γιὰ αὐτοὺς

Ἡ διάσημος Γαλλίς συγγραφεὺς Κολέττ, πού τόσο υἱαδύ-
ζεται καὶ στὴν Ἑλλάδα, πιστεύει ἀπολύτως ὅτι τὰ πε-
ριμένα μας θά βρισκονται στὰ ἄστρα. Γιὰ ἐκείνη, ἡ οὐρά-
νιος σφαῖρα τῆς ἀναγγέλλει ὅτι θὰ γράψῃ ἓνα νέο δι-
βλίο τὸ ὁποῖο καὶ ὑπόσχεται νὰ γράψῃ.

Ὁ γνωστότατός μας ἐπίσης Μωρίς Ἐσκάντ ἐνδιαφέρε-
ται καὶ αὐτὸς ζωηρὰ μὲ τὴν ἀστρολογία. Ἰδοὺ τον πού
ἐξετάζει μὲ κάθε προσοχὴ τὸ περιεργότατο ἀστρολογικὸ
σύστημα πού θά βρεθῇ στὸ καμαρίνι τοῦ Ζάν-Βερνέ,
στὴ Γαλλικὴ Κωμωδία...

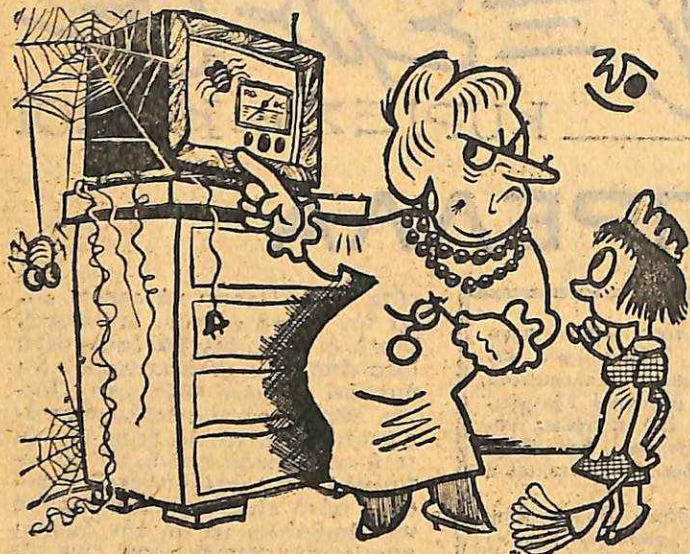

Ὁ μεγάλος γιουγορίστας, Τριστάν Μπερνάρ, προτιμᾷ
τὰ χαρτιά ἀπὸ τὰ ἄστρα γιὰ νὰ μάθῃ τί τοῦ ἐπιφυλλάσσει
τὸ μέλλον. Κι' εἶναι τόσο σοβάρὸς στὴ δουλειά του αὐτή...

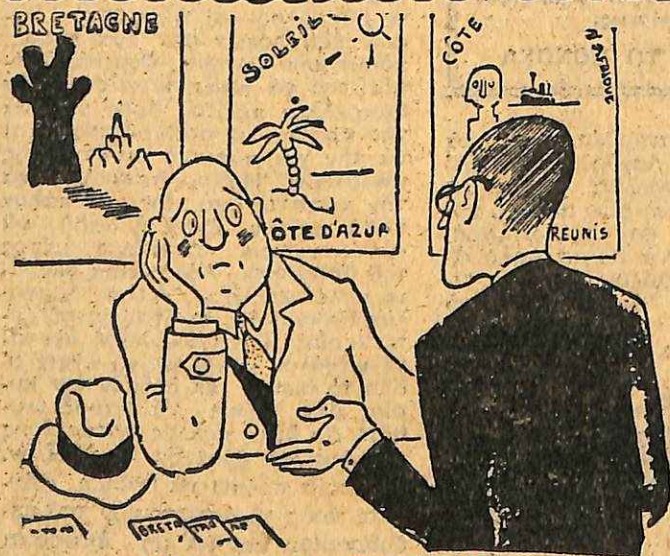
Ὁ ἐπίσης διάσημος Ρώσος χορευτὴς, Σέρζ Λιφάρ, ἔχει
καὶ αὐτὸς τὸν δικὸν του τρόπο νὰ ἀνερευνᾷ τὰ σκοτεινὰ βά-
θη τοῦ μέλλοντος. Καὶ εἶναι πολὺ ἀποροφημένος μ' αὐτό.

ΣΟΒΑΡΑ...

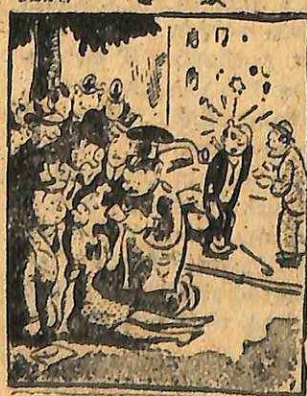
ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

— Μαρία, τί όράννες είναι αυτός στο ραδιόφωνο;...
— Νόμισα κυρία πως δεν θα το παίζατε απόψε και δεν το κα-
θάρισα...

ΤΙ ΤΟΥ ΕΛΕΙΠΕ

Στο τουριστικό γραφείο:
— Μά δυο χιλιάδικα κύριε, θα κάνετε ένα ταξίδι αναψυχής πρώ-
της τάξεως: εισιτήριο, τροφή, κούρσες, πουρμπουάρ! Τι άλλο
σας χρειάζεται;
— Τα δύο χιλιάδικα...

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΗΣΜΟΝΗΘΗ

— Ο ρεπόρτερ.— Έσείς ποι-
ός είστε;
— Έγώ είμαι ο άνθρωπος που
πάτησε η κυρία.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Τα προσόντα των «στάρ»

Οι «στάρ» βεβαίως έχουνε άμετρητα προσόν-
(τα,
που τ' άγνοούν παντάπασι τ' ανθρώπινα τ' όν-
(τα,
που ζούν μακράν του Χόλλυγουντ, κι' ως είναι
(φυσικόν,
έκτός των κύκλων βρίσκονται των καλλιτε-
(χνικών!...
Λοιπόν, έφ' όσον, φίλοι μου, κανέναν μέχρι τώ-
(ρα,
νά βγάλη τ' προσόντα τους δεν θέλησε στη
(φόρα,
θα κάνω μια προσπάθεια και θα επιχειρήσω,
και διά τρόπου μάλιστα όλίγον' άδεκάστου,
άμέσως άναγνώσται μου, νά σας άπαριθμήσω,
τ' ασοβαρά και κύρια προσόντα: ένός έκά-
του!...

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

— Η Γκάρμπο είναι βέβαια πολύ σπουδαία ντίβα,
άν κι' είναι κάπως άσχημη, ως ξέρω πρό πολ-
(λου,
εις το επάνω χείλος της φυτρώνει λίγη... τζίβα,
έξ ου το παρατσούκλι της: «Γκρέτα... μουστα-
(καλού!»!...
Μεγαλειώδεις γύρισε ταινίες κι' έχει άρα,
ως άλλως είν' έπόμενον, άπείρους όπαδούς,
μ' άν θα τη δής μεσάνυχτα θα πάρης μια τρο-
(μάρα,
που τρομαγμένος κι' άπελπισ θα τρέχης στάς
(όδους!...
Δέν φλυαρεί ούδέποτε διάγει δέ... μουγκως,
πράγμα πολύ παράξενο στά χρόνια μας έτού-
(τα,
άλλ' άσφαλώς απέκτησε το ύφος της Σφιγγός,
γιατ' είναι γραία, φίλοι μου, και μάλιστα τσι-
τφούτα!...

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Πολλάς ή Τζόαν Κράουφορντ κατέχει άρετάς,
και όπως, άναγνώστα μου, και σύ, βεβαίως, ει-
(δες,
εις τους άπείρους, πράγματι, θερμούς της θαυ-
(μαστάς,
δέν έδωσεν ούδέποτε σημαντικές έλπίδες!...
Είνα μια βάμπ περίφημη, άνευ τινός άστειου,
κι' όσοι την δουν φωνάζουνε: «Ίδου μια βάμπ,
(ιδού!»...
όλλ' είναι— φευ!—και κάτοχος στόματος τερα-
(στίου,
έξ ου το παρατσούκλι της: «στοματοπηγα-
(δο!»!...
Είνα, χωρίς αντίρρησην, ευηδεστάτη, μά...

άν θα την δής—άλλοιμουν! —έκτός του σινε-
(μά,
και δή έξ άποστάσεως, νά πούμε, έγγυτάτης,
θα νοιώσης ότι πρόκειται περί όφθαλμαπά-
(της!...

ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

Περί της Έγκερθ, φίλοι μου, ό κόσμος ζέρει
(όλος,
πως είναι τραγουδίστρια καλή άναμφιβόλως,
και ότι, ζωσα φαίνεται σε μια μεγάλη πλάτη,
και συνεχώς στριγγλίζοντας στά φίλμ, το πα-
(ρακάνει!...
Είνα ξανθή, όλόξανθη, πλην όμως, μά το ναι!...
οφείλει την ξανθίλα της εις το δευτενέ,
διότι άν τους άφινε το φυσικό τους χρώμα,
θαχε μαλλιά λευκότερα κι' από το χιόνι άκό-
(μα!...
— Άξίαν έχει πράγματι, κι' ως είναι τόση δά,
την θεωρούν στο Χόλλυγουντ ως «άστρον» άπ'
(τά πρώτα,
σε όλες τις ταινίες της άράδα τραγουδά,
χωρίς νά συλλογίζεται πως έχουμε και ότα!...

ΒΙΚΤΩΡ ΦΡΑΝΣΕΝ

Κομψός—κομψός, κομψότατος κι' όραίος μέσα
(στ' άλλα,
κατά τι γηραιότερος του πάλαι Μαθουσάλα,
ήθοποιός περίφημος και ζέν—πρεμιέ σπουδαίος,
που τον κυττούν τ' άθληα μ' άγάπη και μέ-
(δέος!...
— Ο κόσμος τις γκριμάτσες του τις βρίσκει άρε-
(στάς,
έχει πολλές θαυμάστριες κι' όλίγους θαυμα-
(στάς,
που τον λατρεύουν, βέβαια, και που τον έκτι-
(μοῦσι,
κυρίως, άναγνώστα μου, για το γνωστό του
(μουσι!...
Αυτό το μουσι έγινε νομίζω κατά πρώτον,
ή άφορμή ξεσπάσματος ειρωνικών γελάτων,
πλην, όμως, τις ταινίες του πολλοί τις προτι-
(μοῦσι!...
για νά γελάσουν βλέποντας το γλαφυρό του
(μουσι!...

Γιώργος Γιαννακόπουλος

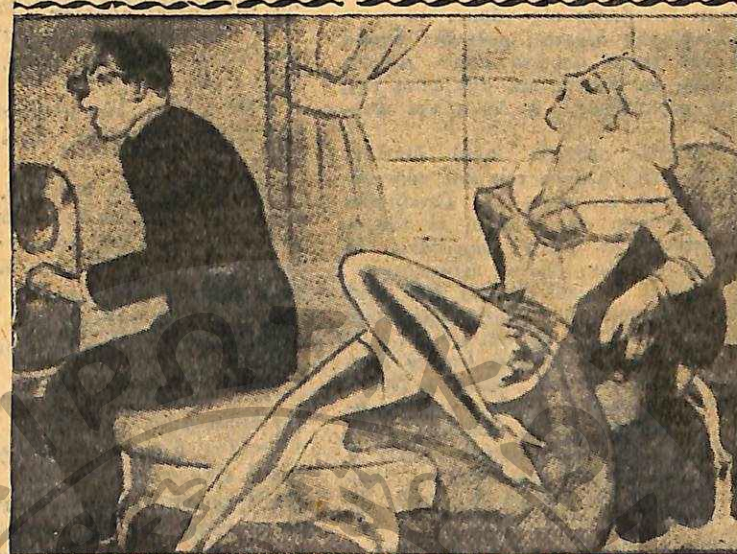
Στ' άλλο φύλλο διά στίχων άσφαλώς όραιότε-
(ρων,
άπαρίθμησις προσόντων και πολλών άλλων ά-
(στέρων!...

...ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

— Πώς Δέν ζέρεις σκί, και π' νά άνεσης αι τον άνήγορο;
— Μούπαν π'ό; έτσι μονάχα θα μπορώ νά κινεβαίνω μόνος μου!

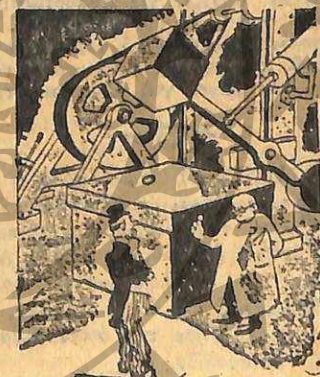

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Έκείνος.— Τί όράια! Τί άπόλαυσι!...
— Έκείνη.— Η συντροφία μου άγάπη μου;
— Έκείνος.— Όχι, τό άποψη ν' ραδιόφωνο...

ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

— Ο άστρονόμος.— Δέν έ-
χω παρ' νά πατήσω ένα μοχλό,
και τό καρόδι μου θα έχη σπ'ά-
σει...

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών δράκων» ντέ Κλίφφενς είναι πιά τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυσντάελ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέθ εις γάμον.

Η Γενεβιέθ δέχεται, μολονότι αγαπά κρυφά τον νεαρό βαρόνο Σάρλ Άμορ, τον οποίον ερωτεύεται και μία φίλη της, ύπουλου χαρακτήρος, η Δόλα ντέ Φερράς.

Ο Ρυσντάελ πεθαίνει μετά διετίαν, αφήνοντας στη γυναίκα του ένα κοριτσάκι και άφθονα πλούτη. Η Γενεβιέθ, τότε, παντρεύεται τον Άμορ, με τον οποίον αποκτά ένα άλλο κοριτσάκι. Η Δόλα, έξω φρενών, όμννει εκδίκην.

Μία μέρα, ο Άμορ θυγαίνει έξω για να πάη σε κάποιο μυστηριώδες ραντεβού και δεν ξαναγυρίζει στο σπίτι του.

Η Γενεβιέθ ανακαλύπτει ότι το ραντεβού αυτό το έ είχε δώσει η Δόλα. Συγχρόνως λαμβάνει και ένα γράμμα από την τελευταία αυτήν, που της λέγει ότι έβρισκε... Απελπισμένη τότε, η Δόλα παίρνει τα δυο κοριτσάκια της και εγκαθίσταται σε μία έπαυλή της, στην Ιταλία.

Αργότερα η Γενεβιέθ αναγκάζεται ν' αποκαλύψη στις κόρες της την εγκατάλειψή της απ' τον Άμορ και τη παράδοξη εξαφάνισή του. Η κόρη του Άμορ όριζεται να εξιχνιάση το μυστήριο και να αποκαταστήση τη μνήμη του πατέρα της. Με τη βοήθεια του Χάρου ντέ Φιερνές γυρίζει στον πύργο τους στην Άγγλία κι αρχίζει τις αναζητήσεις βοήθουμένη από τον ντεντεκτιβ κ. Σόου στον οποίον παραδίδει τα τελευταία γράμματα του πατέρα της. Ο ντεντεκτιβ τα διαβάσει και μένει για λίγο σκεπτικός.

15ον

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πως αυτή η κυρία κάτι έχει περισσότερο από εμάς τους άλλους, σχετικώς με την εξαφάνιση του Άμορ. Και δεν θα έπληρσάμουν καθόλου εάν μαθαίναμε ότι ο Σάρλ Άμορ, τελικώς, δεν ακολούθησε την αποστολέα των βύο αυτών επιστολών.

Η Σιμόνη έριξε μία ματιά θριάμβου. Οι άλλοι, έσώπαιναν.

Διαβάστε πάλι, σάς παρακαλώ, αυτό

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

εδώ το πρώτο γράμμα που έστειλε αυτή η κυρία στον Σάρλ Άμορ, είπε ο ντεντεκτιβ. Τίποτε δεν φανερώνει ότι υπήρχε ή παραμικρή σχέση μεταξύ των, ή έστω ότι έπίστευε αυτή ότι ο σέρ Σάρλ την έρωτευόταν...

Του λέει, άπλως, πως έχει κάποια χάρη να του ζητήσει, και τον παρακαλεί να μην αναφέρει τίποτα στη γυναίκα του.

Όσο για το δεύτερο γράμμα, που θεωρήθηκε απ' όλους ως φοβερή απόδειξη της ένοχης του σέρ Σάρλ Άμορ, μου φαίνεται ότι δεν λέει τίποτε και αυτό που να τον εκθέτει. Απεναντίας μάλιστα!

Μία γυναίκα με τον άθλιο χαρακτήρα της Δόλας ντέ Φερράς, θα ήθελε, φυσικά, να μπορούσε, να έκαμε να υποφέρει η γυναίκα την οποίαν ζηλεύει. Έάν λοιπόν, ο Σάρλ Άμορ βρισκόταν μαζί της, δεν θα παρέλειπε να το γράψη στην γυναίκα του για να την πικάρη...

Έν τούτοις, λέει μονάχα: «Εκδικήθηκα! Δεν θα ξαναϊδής ποτέ τον άνδρα σου!»

Μπορεί να τον σκότωσε. Μπορεί να έβαλε άλλους να τον σκοτώσουν. Μπορεί να μεταχειρίσθηκε βία για να τον φυλακίση, γιατί βέβαια δεν θα την άκολουθούσε με τη θέλησή του... Πάντως, όμως, όταν έγραφε αυτό το γράμμα στην κυρία Γενεβιέθ, ο Σάρλ Άμορ δεν βρισκόταν κοντά της...

Η Σιμόνη άκουγε με μεγάλη προσοχή τον άστυνομικό.

Λέτε, ότι άκριδώς είχα σκεφθί, κ. Σόου! είπε στο τέλος.

Η πρώτη μου σκέψη όταν διάβασα αυτά τα γράμματα και όταν έμαθα τις λεπτομέρειες που σάς αφηγήθηκα, ήταν ότι ο δυστυχισμένος μου πατέρας δολοφονήθηκε...

Ο διάσημος ντεντεκτιβ έμεινε σιωπηλός λίγες στιγμές.

Κατόπιν, είπε:

Έν συμπεράσματι, η πρώτη μας φωνή ότι θα είναι να άνερώμε αυτή τη Δόρα ντέ Φερράς. Να την άνερώμε όσο το δυνατόν ταχύτερα, και να προσπαθήσουμε να μάθουμε κάθε τι που την άφορξ.

Αυτό είναι το μόνο μέσον για να μάθουμε τί άπέγινε ο σέρ Σάρλ Άμορ...

Ναι, μα πώς θα κατορθώσουμε να την ξαναβρούμε; Έπί τόσα χρόνια τώρα δεν άκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτήν...

Τό κλειδί του μυστηρίου βρίσκεται εν τούτοις μόνον εκεί που σάς είπα. Έπιφύλασσου, επρόθεσε, πως έσοι ξέρουν τον σέρ Άμορ, έπίστευσαν, έστω και επί μία στιγμή, πως ήταν δυνατόν να ζή επί δεκάτη τώρα χρόνια με την γυναίκα αυτή, χωρίς να δίνη μία πεντάρα για τη νόμιμη γυναίκα του και τα παιδιά του! Και χωρίς να άνδισαρεθί ποτέ για την περισπ

σία του και να μην ζητήσει ένα λεπτό τσακιστό από τον συμβολαιογράφο του ή από τον διαχειριστή του...

Οι τρεις φίλοι της Σιμόνης έχαμήλωσαν το κεφάλι.

Ντρεπόντουσαν που η άπλουστάτη αυτή σκέψη δεν τους είχε έρθει ως εκείνη τη στιγμή.

Έάν μου δώσετε πλήρη πληρεξουσιότητα, αναλαμβάνω έντός ολίγων ημερών να άνερώ αυτή τη Δόλα ντέ Φερράς και ν' ανακαλύψω τα πάντα δια μέσου αυτής.

Την πληρεξουσιότητα αυτή την έχασε, είπε ο λόρδος Ρουσντάελ. Φοβάμαι όμως ότι είναι πιο εύκολο να βοηθάνε έίκοσι άνδρες, παρά μία γυναίκα που κρύβεται.

Όσο περισσότερο κρύβεται, τόσο περισσότερο μάς πείθει πως είναι ένοχη, παρετήρησεν ο άστυνομικός. Δεν είναι όμως η πρώτη γυναίκα που αναλαμβάνω να άνερώ... Και θα την άνερώ!

Μήπως έχετε κανένα πορτραίτο αυτής της Δόλας ντέ Φερράς;

Άλλοίμονον, όχι, άπήντησε η καίδη ντέ Φιερνές. Την θυμάμαι όμως τόσο καλά, ώστε μπορώ να σάς την περιγράψω λεπτομερώς. Έτσι, δεν θα σάς είναι άσκολο να την αναγνωρίσετε. Ήταν, άλλωστε, εξαιρετικά ωραία... Δεν είναι από τις γυναίκες που περνούν άπαρητήρητες, έστω και στην ηλικία της.

— — —

Από την έπομένη κιόλας, διάφορες άγγελίες άρχισαν να δημοσιεύονται στις μεγαλύτερες έφημερίδες της Γαλλίας και της Άγγλιας.

Ήσαν συντεταγμένες, όλες, κατά έναν αινιγματικό τρόπο. Άπηρθύνοντο στην άδεσποινίδα Δόλα ντέ Φερράς, και δεν άνέφεραν για ποίον λόγο η άδεσποινίς αυτή έζητείτο. Άφηναν να ύπονοηθί ότι της είχε πέσει κάποια κληρονομία.

Καμμίαν άπάντηση δεν έλαβεν, εν τούτοις, ο κ. Σόου.

Άπευθύνθηκε, τότε, στους τραπεζίτες, όπου η κυρία ντέ Φερράς κατέθετε τα χρήματά της τον καιρό που έμεινε στο Λονδίνο.

Τό μόνον τό όποιον μύρεσαν αυτοί να του πούν, ήταν ότι η κόρη της πλάτιδος των — η Δόλα — είχαν άποσύρει τις καταθέσεις της μητέρας της, και είχε φύγει χωρίς ν' αφήση καμμιά διεύθυνση.

Ο Χάρου και η μητέρα του είχαν άρχίσει ν' απελπίζονται.

Η Σιμόνη όμως δεν έχανε τις έλπίδες της.

Η ύπόθεσις είναι βέβαια πιο περιπεπλεγμένη απ' ότι έφαντάζετο άρχικώς ο έίλος μας ντεντεκτιβ, τόνε έλεγε. Δεν έ

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

χει καμμιά σημασία όμως αυτό. Με ύπομονη και με έπιμονή θα θριαμβεύσουμε ως τό τέλος.

Και, για να μη την άποθαρρύνουν, οι φίλοι της έκαμαν πως την έπίστευαν.

Η Γενεβιέθ έγραφε τώρα στην κόρη της, καλώντας την να έπιστρέψη κοντά της.

Αυτή όμως άπαντούσε:

Δεν μπορώ, αλλά και ούτε θέλω να γυρίσω. Θα έκτελέσω μέχρι τέλους τό έργο που άνέλαβα.

Ο κ. Σόου υπέβαλε τις έλπίδες της. Άνεγνώριζε, εν τούτοις, και αυτός ότι δεν θα μπορούσαν να προσδούν σε καμμιά θετική ένέργεια πριν μάθουν εάν η Δόλα ντέ Φερράς ήτο νεκρή ή ζωντανή, και, στην τελευταία αυτή περίπτωση, που έμεινε.

Θα βοηθώ εύκολότερα τα ίχνη της εάν έχω πείθαν, παρά αν είναι ζωντανή και έννοσι να κρύβεται! έλεγεν ο Ρουσντάελ.

Άς δημοσιεύσουμε μία νέα άγγελία στις έφημερίδες, όπου να δηλώνουμε πως έποιος μπόρεση να μάς δώση πληροφορίες για την δεσποινίδα Δόλα ντέ Φερράς, θα λάβη μιάν άμοιβή δέκα χιλιάδων φράγκων! έπρότεινε ο Σόου.

Άσφαλώς ζή, και θαχί πάρει κανένα ψευδώνυμο! είπαν ο Ρουσντάελ.

Θα περιγράψουμε τα χαρακτηριστικά της και θα άναφέρουμε διάφορες λεπτομέρειες για τη ζωή της στην Άγγλία πριν από την εξαφάνισή της.

Με έξουσιοδοτείτε να άναγγείλω ότι δίδουμε την άμοιβή των δέκα χιλιάδων φράγκων;

Και είκοσι χιλιάδων αν θέλετε! άνέκραξεν ο Χάρου. Θαρωρ πως θάδινω και την τελευταία μου πεντάρα για να έπιτύχουμε ότι ζητούμε.

Η Σιμόνη με μία ματιά εύχαρίστησε τον Χάρου για τα καλά του λόγια.

Και ήταν, η ματιά αυτή, η καλλίτερη άμοιβή που μπορούσε να λάβη ο νέος. Για μία τέτοια ματιά της αγαπημένης του, μπορούσε να μετακινήση γή και ούρανο.

Ποτέ δεν είχε έργασθί τόσο, όσο τον τελευταίο καιρό από την ήμερα που είχε μεταβληθί σε ντεντεκτιβ υπό τις διαταγές του Σόου.

Είχε την πεποίθηση ότι η Δόλα έμεινε στη Γαλλία. Είχε γράψει σε όλους τους ξένους πρεσβευτές που εύρισκοντο στο Παρίσι, ο δε Σόου στις διάφορες υπηρεσίες της γαλλικής άστυνομίας.

Βλέπετε, ότι οι ένέργειές του παρέμεναν χωρίς άποτέλεσμα, ο Χάρου έγραφε σε όλα τα μοναστήρια όπου κατέφυγαν για να γίνουν καλόγηρες οι διάφορες άπελπισμένες της ζωής.

Και πάλιν όμως, δεν έπίτευγε τίποτα. Η ωραία Δόλα, παρέμενε άφαντη.

Άναρωτιέμαι καμμιά φορά, ώμολόγησε μία μέρα η Σιμόνη στον νεαρό λόρδο, εάν θα πετύχω ως τό τέλος...

Όταν κανένας έχη ύπομονή, πετυχαίνει πάντοτε! της άπήντησεν αυτός για να την άνθαρρύνη.

Η νέα γέλασε, ξαναβρίσκοντας και πάλιν τό θάρρος της.

Έσείς, λοιπόν, κάτι Χάρου; είπε. Καμμιά φορά συλλογίζουμαι πως όταν, με την βοήθεια του Θεού, τελειώση αυτή η ύπόθεσις, δεν θα ξέρω τί να κάνω! Μα ναι, θα πλήττω ροδερά! Θα πρέπη να βρω κάτι άλλο που να με άπασχολήση.

Δεν θα χροιάσθ να ψάξετε επί πολύ,, είπεν ο Χάρου κακικινίζοντας. Έξω κάποια άσχολία που θα ταιριάζη πολύ με σένα...

Ποιά; έρώτησε η Σιμόνη, κυττίζοντας τον έπιμονα με τα μεγάλα της μάτια. Μήπως πρόκειται να με συμβουλευθείς ν' άσχοληθώ με τα άδικαιώματα της γυναίκας;

Ναι, αλλά όχι με τα δικαιώματα που φαντάζεσαι εσύ. Με τα πραγματικά δικαιώματα της γυναίκας, Σιμόνη... Θα παντρευθής, θα έχης έναν σύζυγο που θα σ' αγαπά παράφορα, και...

Θάπρεπε πρώτα να τον βρω, αυτόν τον σύζυγο!

Δεν θα ψάξης πολύ για να τον εύρης... Ίσως... Ίσως να τον έχης βοηθί κιόλας, Σιμόνη, και να μη τό άντιλαμβάνεσαι.

Η Σιμόνη, όμως, δεν ήθελε να έννοήση.

Δεν θέλω να σκεφθώ τέτοιο πράγμα, πριν ξεκαθαρίσω την ύπόθεσι του πατέρα μου... είπε.

Και εάν ένας νέος σ' αγαπούσε τόσο, ώστε ν' άπεφάσιζε να θυσιάση τη ζωή του για να σε βοηθήση στην εκπλήρωση αυτού του καθήκοντος;

Έάν, μάλιστα, κατέρωθνε αυτός, χωρίς στις ένέργειές του, να σε κάμη να επιτύχης στον σκοπό σου, θα τον παντρευόσουν γι' άνταμοιβή;

Ο Χάρου έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, καθώς υπέβαλλε τό έρώτημα αυτό.

Παρέμενε με άγωνία την άπάντησή που θα του έδινε η νέα.

Αυτή, άπέφυγε να τον κυτάξη στα μάτια.

Ναι... είπε αιγά. Θαρωρ πως θα μπορούσα να τον παντρευθώ.

— — —

Κοντά στο Ρέιμς υπήρχε μία μικρή βιλλίτσα, θαύμα άρχιτεκτονικής, χαμένη στο βάθος ενός τεράστιου κήπου.

Η βιλλίτσα αυτή είχε ένα όνομα... Ο

λοι, στην περιοχή, την ξέραν με τό όνομα: «Άνθισμένο Δάσος». Και όλοι, εάν τύχαινε κοιδόντα γι' αυτήν, κυττάζονταν με κάποια δέος.

Γιατί ήταν πολύ μυστηριώδης γυναίκα ή σημερινή κάτοικος του «Άνθισμένου Δάσους».

Ζούσε τελείως άπομονωμένη, μη θέλωντας να έρχεται σε καμμιά άπόλύτως σηνάφεια με τον κόσμο...

Ήξερε ότι τό σπίτι της τό δώναζαν όλοι: «Τό σπίτι της δυστυχίας». Ήξερε επίσης ότι εκεί είχε μείνει επί χρόνια μία δυστυχισμένη τρελλή, που περνούσε τις ήμέρες της τρέχοντας μέσ' στο δάσος και ούρλιάζοντας. Ήξερε τέλος, ότι η τρελλή αυτή ήταν η τελευταία ιδιοκτήτρια της βιλίας, ότι είχε τρελλαθί έπειδή την είχε εγκαταλείψει ο άνδρας της κι' ότι η κόρη της είχε σκοτωθί μπρος στα μάτια της από την πτώση ενός δένδρου, κάποια θεαλωδή νύχτα.

Οι άναμνήσεις όμως αυτές δεν της έκαμαν καμμιά έντελως έντύπωση.

Τίποτε, άλλωστε, δεν την άνδιέφερχ στον κόσμο.

Ο κήπος του σπιτιού της ήταν εγκαταλειμμένος. Και τό σπίτι της θα φαινόταν άκατοίχητο, εάν κάπου — κάπου δεν έβγαίνε λίγο καπνός από την καμινάδα.

Μία φορά την εβδομάδα, ένας ύπηρέτης της — ένας Βέλγος, όπως έλεγαν — κατέβαινε στο χωριό και άγόραζε προμήθειες για έφτά ήμέρες.

Άγόραζε ότι του έδιναν, χωρίς να παντρεύη, κι' εάν κανένας τον ρωτούσε για ας' άφεντικά του, του έδινε να καταλάβη με τό ύφος που ότι καλά θα έκανε να μην άνδιαφέρει για ξένες ύποθέσεις.

Έτσι, έπαυε να κινή την περιέργειά ή αινιγματική ύπαρξίς που κακοικούσε στην βίλλα του «Άνθισμένου Δάσους».

Μία μέρα εν τούτοις, την είδαν να βγαίνει από τη βίλλα της. Έκανε έντύπωση σε όλους η όμορφιά της και κυρίως η παράσηψη λάμψη των ματιών της.

Βρόθηξαν μάλιστα μερικοί που ισχυρόσθσαν ότι ήταν... η τρελλή που είχε έμναζώντανέψαι!

(Συνέχεια στο επόμενο)

τουρκικό δε επειδή έδιδάδαζε τότε το «Ρωμιο» του Σουρή που αγοράζαν στο σπίτι του. Έπειτα έγραψε μικρά ποιήματα, περιγραφικά κι' ελεγειακά, επηρεασμένα απ' τα «Πλεχτά τραγούδια» που έδημοσίευε στην «Εστία» ο Πολέμης. Έπειτα έγραψε ένα ολόκληρο μυθιστόρημα επικού χαρακτήρα επηρεασμένο απ' τα ήρωικά ανάγνωσμά του που δημοσίευαν τότε οι εφημερίδες. Κατόπιν ανέκλυψε την «Δι-άπλωση των Παίδων» όπου συνεγράφηκε πολλόν καιρό.

Όταν τελείωσε το γυμνάσιο γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο και πήρε δίπλωμα νομικής χωρίς όμως να διηγορήσει ποτέ. Γράφτηκε κατόπιν και στη φιλολογία, πρώτα την οποία είχε ζήσει κλίση. Έπειτα όμως από δυό χρονών σπουδές αναγκάστηκε να την εγκαταλείψει. Διωρίστηκε στην αρχή στο Υπουργείο Γεωργίας, μετέταχθη έπειτα στην Έθνική βιβλιοθήκη και τελευταία ύπηρετεί στο Υπουργείο Τύπου και Τουρισμού, στο τμήμα έλέγχου των θεατρικών έργων και των κινηματογραφικών ταινιών. Δεν είναι παντρεμένος, δεν είναι κοσμικός, δεν είναι φιλολογικός «τύπος», δεν έχει πολλούς φίλους, δεν έχει έχθρους.

Ο κ. Άγρας είχε πρόσφατη φιλολογική ανάπτυξη. Έτσι που άρχισε να γράφει πολύ μικρές ήταν μοιραίο να γευθεί και τις χαρές της επιτυχίας πολύ νέος. Σε ηλικία 30 ετών ήταν κι' ένας φθασμένος. Άλλος στη θέση του θα παραπατούσε. Ο ποιητής των «Βουκολικών» στάθηκε γερά στα πόδια του. Προσανατολίστηκε θανάσια. Μπουτυρισμένος απ' τα «μπαρμπα» της επιτυχίας μπόρεσε να δει γρήγορα ότι η τέχνη εν πάση περιπτώσει είναι κάτι το πολύ βαθύ, το πολύ πύθαιτο, απ' ό,τι υποθέτει κάθε νέος των εικοσιπέντε ως τα τριάντα ετών. Έτσι απέβαλε κάθε ματαιόδοξη ροπή και δόθηκε ολόψυχος στην φιλολογία που τον είχε ξελογιάσει σε τόσο μικρή ηλικία.

Η συνομιλία με τον κ. Άγρα στην αρχή είχε τον επιφανειακό τόνο της συνεντεύξεως. Δυό άνθρωποι, άνθρωποι, αντίκειντο ο ένας στον άλλον. Ο ένας δεν σκέπτεται παρά μόνο ένα καθήκον κι' ένα έπαγγελμα: Τό δημοσιογραφικό. Ο άλλος πάλιν δεν σκέπτεται παρά πως να ξεπερδέψει αξιοπρεπέστερα και ίσως γρηγορώτερα απ' αυτή την εύχρηστη αγορά. Βάζει κι' αυτός τα δυνατά του να μη του ξεφύγει τίποτε, να μη προδώσει τίποτε απ' όσα θα μπορούσαν να παρεξηγηθούν απ' τον αναγνώστη ή να παρερμηνευθούν απ' τον καλοθελητή. Οταν όμως ο ένας συμβαίνει να είναι πραγματικός ποιητής και ο άλλος πραγματικός φίλος της ποιήσεως, οι πάγοι σπά-ζονται γρήγορα και αρχίζει κάποια συνεννόηση που μπορεί να λεχθή: συνομιλία ελικρινής.

Με τον κ. Άγρα, ο πάγος έσπασε γρηγορώτερα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς. Και ο μοναδικός μεταφραστής του Μωρεάς δεν δίστασε στο τέλος να εγκαταλείψει την αμυντική επιφυλακτικότητα και να δεχθή έρωτήσεις που άφορούν περισσότερο τον ιδιώτη και λιγώτερο τον λόγιο. Και να λίγα σημεία απ' τις απαντήσεις του.

Ός τα τριάντα, τα τριάντα δύο του χρόνι ο κ. Άγρας ήταν ένας ρομαντικός—στην πλατεία ή μάλλον την καθολική σημασία της λέξεως. Έβαζε όμως λείψη την όρη της στιγμής πάνω απ' το λογικό. Άνθρωπος πάντοτε απ' την άντοχή, πνευματική ή σωματική. Δεν έγνώριζε π.χ. το αγαθό της υγείας. Έδινε ολόκληρο τον εαυτό του σ' ό,τι τον άποροφούσε. Σπαταλούσε τις δυνάμεις του. Αργότερα συνήλθε και άνεγνώρισε την έβρα και του θηοῦς σώματος. Τόν ίδιο

καιρό κατάλαβε ότι η έξαιρετική προθυμία που είχε για κάθε λογής θυσίες ήταν υπερβολική. Έπεισθη ότι ο κόσμος έχει μιάν άπεραντη δυστυχία που δεν μπορεί να την ικανοποίηση κανείς. Αυτό τον έκανε σκεπτικό, επιφυλακτικό και φυσικά του μετρίωσε τον ζήλο που είχε να σπεύδη άραγός σε κάθε λογής δυστυχία των ανθρώπων. Ός τα 32 χρόνια του κινήτουσε τη μοναξιά. Στην κρίσιμη όμως κι' αυτήν, εποχή εκείνη είδε ότι το ίδεώδες της μοναξιάς ήταν πολύ μονόπλευρο. Ός τότε ζούσε κυρίως ζωή πνευματική. Μετεβλήθη. Έγινε λίγο πολύ κοινωνικός.

Ο κ. Άγρας εν τούτοις δεν είναι ο άνθρωπος με τον πολυάσχολο κοινωνικό βίο. Έξακολουθεί να μένει ως ένα σημείο άποτραβηγμένος. Δεν έχει φίλους, μάς έξομολογήθηκε. Έπειδή δεν έχει μεγάλη εμπιστοσύνη στους ανθρώπους. Οι διωκεδασίες του είναι μετρημένες, οι άπολάσεις του κατά το πλείστον διανοητικές. Στις ώρες της σχολής του προτιμά να φέρνει βόλτες στην πολιτεία. Περιπατά προπάντων ανάμεσα απ' τους δρομάκους των άποκεντρών συνοικιών, στις γειτονιές όπου βλέπει και παρατηρεί χίλια δυό ενδιαφέροντα πράγματα. Ο λαός ως εκδήλωσης ζωής τον ενδιαφέρει έξαιρετικά. Άλλοτε στους μονοκόμματους, άτεγκτους πνευματικούς κόσους που δριμυκτώνε άδιαφορούσε για το λαό. Δεν τόν ένοιωσε. Τώρα πολλή απ' τις εκδηλώσεις του τόν συγκινούν.

Απέναντι στον έρωτα στέκεται ο κ. Άγρας όπως άπάνω κάτω είναι καρδιολόγος απέναντι της καρδιάς. Τόν βλέπει ως όργανο να πούμε κατάλληλο και χρήσιμο για ώριμμένο είδους έργασια. Τόν άνακηρύττει ως πηγή έμπνεύσεως. Άν ή πλειονότης άκολουθή το δόγμα «ό έρωτας για τόν έρωτα» ο ποιητής των «Έγκωμιών» δέχεται το δόγμα «έρωτας για την τέχνη».

Ο Μωρουά, λέγει, γράφει σ' ένα έρθρο του ότι ο έρωτας είναι για τους Άγγλους μεταφυσική και για τους Γάλλους διασκέδαση. Είς τα 30 χρόνια μου ο έρωτας ήταν και για μένα μεταφυσικός. Αργότερα άρχισα να καταλαβαίνω λίγο λίγο και την δεύτερη μορφή του: Τη διασκέδαση. Τώρα μπορώ να πώ πως νοιώθω γιατί μια γυναίκα κοιτά στους άλλους προσημασμούς της είναι γεννημένη και για να ξεκουράζει έναν άντρα με την άγκαλιά της, να τόν διατρίψει σ' ένα δροσιστικό νερό, σε μια κολυμβήθρα Σιλωάμ. Δεν μπορώ να πώ πως είχα έρωτική ζωή πολύ περιτελειωμένη. Άσπασα να θγάλω το στρατιωτικό άναποδο έκστατικά να πούμε, πλατωνικά. Οι προτιμήσεις μου έστρέφονταν γύρω άπό πλάσματα που έλεγαν κάτι, που είχαν κάποιο πνευματικό κόσμο. Τό φλέρτ δεν τό έπιζητούσα. Και εκ των ύστερων δεν μετάνιωσα. Βρήκα πως δεν ήταν άπαραίτητο να έχω ζήση με ρεαλιστικά όλα εκείνα τα αίσθηματά. Μου άρραγούσε ότι σε ώριμμένη μικρά περίοδο της ζωής μου αυτές οι μικρές αγάπες μου είχαν δώσει φτερά, με είχαν μετουσιώσει.

Τό ποίημα του κ. Άγρα που δημοσιεύουμε έχει δημοσιευθεί στο άριστο φιλολογικό περιοδικό «Νέα Έστία» τό 1936 και άνήκει στην τρίτη σειρά της ποιητικής έργασίας του. Η πρώτη σειρά κλείνει τα νεανικά ποιήματά του, η δεύτερη εκείνα που μπήκαν στον τόμο «Βουκολικά κι' έγκώμια», και η τρίτη αυτά που δημοσιεύθηκαν στην «Ν. Έστία» απ' τό 1930 κι' έδω. Ένα απ' αυτά είναι κι' οι «Μενεξέδες». Κι' έχει την ιστορία του.

Κάποτε έτυχε να καλέσουν τόν ποιητή στο άμερικανικό κολέγιο θηλέων που

δρίσκεται κάτω στο Έλληνικό, για να κάνει μιá διάλεξη. Όταν τελείωσε τη δουλειά του, οι μαθητές του πρόσφεραν ένα μικρό μπουκέτο από μενεξέδες.

Ήταν Γενάρης, λέει, ο Άγρας, μόλις είχε βρέξει, ο ουρανός είχε ξαστερώσει ή άχνα της γής σκορπούσε μιá μπουδιά όμορφη, στο βάθος άπλώνονταν, καταγάλανο ταπέτο, ο Σαρωνικός. Περιπατούσα προς τó αυτοκίνητο και έφερνα κάθε τόσο, ως τó ρουθούνια μου τó νύκοπα λουλούδια. Πρώτη φορά μύριζα τέτοιους μενεξέδες. Είδατε, αυτοί οι μενεξέδες που δρίσκομε στην πόλη είναι σχεδόν άσπομοι. Ένθ' εκείνοι σκόρπιζαν ένα δυνατό άρωμα που με μεθούσαν. Ίσως να με έπηρεάσε και τό γεγονός ότι μου τó είχαν προσφέρει γέρια παρθένων, κλεισμένων μέσα στο άριστοκρατικό, τό άπόκοσμο περιβάλλον του κολεγίου. Γεγονός είναι ότι σιγά-σιγά τό γεγονός αυτό άρχισε να παίρνει κάποια διαστάσεις στη φαντασία μου. Τό λουλούδι αυτό που είναι τό σύμβολο μιáς μελαγχολίας όχι καταθλιπτικής αλλά έλπιδοφόρας, που είναι όπως λέει ο Μωρεάς «ένα φως μελαγχολίας μέσα στο χειμώνα», με συνεκίνησε. Έτσι έγινε τό ποίημα.

Στό πρώτο τετραστίχο βλέπετε θυμίζω ότι τό λουλούδι αυτό είναι τό σύμβολο θανάτου και παρακάτω τό δέχομαι σαν ένα μεσάζοντα με τόν όποιον εκφράζεται ως άρωμα μιá ψυχή απ' τόν άλλο κόσμο. Πιστεύω στο υπερέραν και νομίζω πως πρέπει να τό πιστεύει κάθε ποιητής. Κι' ή πίστις αυτή μ' έκανε σ' ώριμμένη στιγμή να φαντασθώ μήπως τό δυνατό αυτό άρωμα που μενεξέ δεν ήταν παρά τό πνεύμα, ή ψυχή κάποιου που είχε πεθάνει και που έξεφράζετο, διεκμηνεύετο τώρα μέσα από τό λουλούδι.

Στό τέλος όμως άμφιβάλλει ο ποιητής για την μεταφυσική αυτή έξήγηση που δίνει στο δυνατό άρωμα του άνθους. Γιατί στο προτελευταίο τετραστίχο με τόν στίχο «για έλάλησε τό χόμα ως την καρδιά του ανθρώπου» τόν βλέπουμε να διερωτάται αν πράγματι ύπρχνε κάποια ψυχή άνάμεσα από τó μενεξεδένιο μύρο ή αντίθετως ήταν ή ύλη, τό χόμα που έδινε μιá απ' τις πιο ραφινάτες εκδηλώσεις των χυμών της.

Η μικρή αυτή όδή στο μενεξεδένιο μύρο είναι απ' τό λίγα ελληνική πράγματα που έχουν γραφτεί στο ελληνικό για λουλούδια. Και δεν μπορούσε βέβαια να συμβεί διαφορετικά. Γιατί ο κ. Τέλλος Άγρας είναι γνωστό πως είναι ποιητής που άντλεί τό στίχο του κατ' ευσέιαν εκ των ένδον, άσχετως αν αργότερα δουλεύει τόσο πολύ πάνω στην πρώτη έμπνευσή του ώστε να της άφαιρέσει κάθε άτέλεια που έχει μοιραίως τό ανθρώπινο έργο τέχνης.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΑΒΛΕΨΙΑΙ

«Έκ τυπογραφικής άβλεψίας στο έρθρο του κ. Ρούσσου σχετικώς με τόν ποιητήν κ. Ν. Χάγερ Μπουφίδην που έδημοσιεύθη στο προηγούμενο φύλλο μας έγινε ένα μικρό λάθος. Τό έπανορθώσαμε... χάριν της γραμματολογίας. Πάππος εκ πατρός του ποιητού ήτο ο Φρειδερίκος Χάγερ, δοτανολόγος, και υιός του Δημάρχου Άννοβόρου Χάγερ, ο όποιος έλθον εις την Ελλάδα πανδρεύθηκε μιάν Έλληνίδα, την άδελφήν του γλύπτου Λαρόφα και έγκατεστάθη έδω. Πάππος εκ μητρός του κ. Ν. Χάγερ Μπουφίδη ήτο ο παλαιός πολιτικός Νικόλαος Μπουφίδης, ο όποιος και έδωσε τό όνομά του για Βασιλικού Διατάγματος στον έγγονό του, τό 1908, για τούς λόγους που έξηγουσαμε στο έρθρο μας».

Τό φλέρτ είναι ένα επικίνδυνο παιχνίδι!

Τό νέον κήρυγμα τών Άμερικανών ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ... ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΔΙΑΚΟΣΙΑ πενήντα δύο άμερικανικά Πανεπιστήμια διδάσκουν σήμερα τόν έρωτα. Δεν πρόκειται για πρωταπριλιάτικο άστείο. Ίδού τό πρόγραμμα: 8—9 Ιστορία της Τέχνης, 9—10 Άνάλυσις τών έργων του Όμήρου, 10—11 Ιστορία της Άναγεννήσεως, 11—12 Φροντιστήριο Έρωτος.

Μά είναι δυνατόν να διδαχθώ ο Έρωτας; Ο έρωας είναι ποιήσεις, είναι όνειρο, είναι θαύμα. Είναι δυνατόν να διδαχθώ πώς πρέπει να όνειρεύεσθε, πώς θα γίνετε ποιητής; Μάλιστα, είναι, άπαντούν οι Άμερικανοί και άποδείξει ότι τó μαθήματα του έρωτος που εισηχθήσαν για πρώτη φορά δοκιμαστικώς από τό Πανεπιστήμιο του Ουίνστονσάιν, διδάσκονται σήμερα και για 252 άμερικανικά Πανεπιστήμια και, καθώς θα είδουμε πάρα κάτω, τó άποτέλεσμα είναι περισσότερο από ικανοποιητικά.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΩΝ

Για να είμαστε κάπως πιο άκριβείς, πρέπει να διευκρινίσουμε ότι τó φροντιστήριο του έρωτος είναι μάλλον μιá προπαρασκευαστική σχολή δια τούς μελλονύμφους, στην όποία οι φοιτητές και οι φοιτήτριες διδάσκονται τó δικαιώματα, αλλά και τó καθήκοντα που συνεπάγεται ο χαρακτήρ του Έρα. Δεν πρόκειται όμως, ούτε περί άπλης διδασκαλίας ώρισμένων πραγμάτων, ούτε περί κατηχήσεως για την ήθική του γάμου. Η διδασκαλία περιλαμβάνει όλα έν γένει τó ζητήματα που μπορούν να ενδιαφέρουν τόν άνδρα ή την γυναίκα που άποφασίζουν να βρούν τό έσπερόν τους ήμισυ και να ζήσουν μαζί άρμονικά, προσφέροντας την εύτυχία στον έαυτό τους, στον σύντροφο της ζωής των, στους άπογόνους των και στην κοινωνία, γενικώτερα. Βιολογία, ψυχολογία, υγιεινή, θρησκευτικά δόξασια, κοινωνιολογία και ένα σωρό άλλα μαθήματα, πολλά από τó όποία εκ πρώτης όψεως φαίνονται να μην έχουν καμμίαν άπολύτως σχέση με τόν έρωτα ή με τόν γάμον, διδάσκονται με μεγάλη επιμέλεια στους μελλονύμφους άμφοτέρων τών φύλων.

ΜΟΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η διδασκαλία γίνεται χωριστά για τούς φοιτητές και χωριστά για τις φοιτήτριες. Οι καθηγητές φοβούνται φαίνεται ότι ή άπό κοινού διδασκαλία θα έδινε άφορη σέ πρακτικές άσκήσεις μεταξύ τών μαθητών και τότε θα μάθαιναν αυτοί τó πράγμα πολύ πιο γρήγορα και πρό πάντων έντελώς διαφορετικά από ό,τι πρέπει να μάθουν. Ένας άλλος λόγος που επι-

βάλλει την χωριστή διδασκαλία, είναι τό ότι όλα τó μαθήματα διδάσκονται με τις παραμικρότερες των λεπτομέρειες. Άλλά εκτός αυτού, μολονότι και οι φοιτητές και οι φοιτήτριες εκπαιδεύονται για τόν ίδιο σκοπό — για να γίνουν δηλαδή ιδανικοί σύζυγοι — διδάσκονται έντελώς διαφορετικά πράγματα οι μόν από τις δέ.

Ένα από τó άπειρα μαθήματα που διδάσκονται στα φροντιστήρια του έρωτος, ονομάζεται «Χάρις και Γοητεία» και άποβλέπει στο να μάθι τούς μαθητές με ποιόν τρόπο πρέπει να κρατούν πάντοτε άφωτισμένο προς τό άτομό τους τόν σύντροφο τού βίου τους. Είναι όμως όλοφάνερο ότι ή γυναίκα μεταχειρίζεται έντελώς διαφορετικά μέσα και συστήματα για να σαγήνεύη τόν άνδρα της και ότι ο άνδρας άκολουθεί έντελώς άλλην όδον για να άρσεί πάντοτε στην γυναίκα του.

Τά μαθήματα υποδιαιρούνται σε δύο μεγάλα μέρη. Τό πρώτο μέρος περιλαμβάνει την καθεαυτό διδασκαλία. Ο καθηγητής ή ή καθηγήτρια διδάσκουν από την έδρα τους όπως συμβαίνει σε όλου του είδους τó μαθήματα. Τό δεύτερο μέρος έχει περισσότερο την μορφήν φροντιστηρίου. Οι

μαθητές κάνουν έρωτήσεις προς τούς διδασκάλους, ζήτησαν να τούς λύσουν τις άπορίες που έχουν επί διαφόρων ζητημάτων ή ο καθηγητής δίνει ένα θέμα, επάνω στο όποιο άρχίζει συζήτηση μεταξύ τών διδασκομένων.

Πολλά μαθήματα διδάσκονται από σκάφος από καθηγητές προς τις φοιτήτριες και από καθηγήτριες προς τούς φοιτητές.

ΠΩΣ ΘΑ ΑΡΕΣΩ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ;

Παραδείγματα χάριν, τό μάθημα «Πώς θα άρέσω στους άνδρες», που άπευθύνεται φυσικά μόνον προς τις φοιτήτριες, διδάσκει πάντοτε από τόν καθηγητήν. Θα ήταν πραγματικά κάπως σόλοικον τό να άνατεθή σε μιá γυναίκα να διδάξη τις έμοιές της με ποιό τρόπο θα άρέσουν στους άνδρες. Ο καθηγητής, που στην περίπτωση αυτή πρέπει να είναι νέος και έι δυνατόν άνύπανδρος, θα μεταδώσει στις μαθήτριες, εκτός από τις θεωρητικές του γνώσεις και την προσωπική του πείρα, που παίζει πολύ μεγάλο ρόλο. Αντιθέτως άπάρχουν άλλα μαθήματα που επιβάλλεται να διδαχθούν από καθηγητές ή καθηγήτριες τού αυτού φύλου προς τούς διδασκομένους. Έπάρεσι π. χ. ειδικόν μαθήματα που άφορά τó τρία τελευταία εικοσιτετρά-

Ο καθηγητής διδάσκει από της έδρας του πώς πρέπει να αγαπιώνται δυό νέοι κι' άκόμη πώς πρέπει να φιλιούνται και φέρνει ως παράδειγμα τó μεγάλο έργο τέχνης όπως «Τό φίλημα» της Ροτέν, που είναι ύπεροχα ύποδείγματα έρωτικής έκφράσεως.

ώρα πρὸ τοῦ γάμου καὶ τὰ τρία πρῶτα εἰκοσιτετράωρα μετὰ τὸν γάμον. Δεδουμένου ὅτι ἡ διδασκαλία γίνεται — ὅπως εἶπαμε καὶ πρὶν — μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ ὑποχρεώσεις καὶ οἱ ἐντοπώσεις τῶν ἐξῆς αὐτῶν εἰκοσιτετράωρων εἶναι διαφορετικές, ἀναλόγως τοῦ φύλου, ἐπιβάλλεται νὰ διδάσκονται οἱ νέοι ἀπὸ καθηγητῆς καὶ τὰ κορίτσια ἀπὸ καθηγήτριες.

ΦΛΕΡΤ, Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα παραγγέλματα πού διδάσκονται συστηματικῶς στοὺς μαθητὰς εἶναι «Μὴ φλερτάρετε».

Τὸ φλερτ — γράφει ἓνα ἀπὸ τὰ ἐγγειρίδια πού χρησιμοποιοῦνται στὰ φροντιστήρια τοῦ ἐρωτος — γίνεται ἀφορμὴ νὰ ἐπικρατοῦν οἱ αἰσθήσεις ἐπὶ τῆς λογικῆς. Εἶναι ἓνα πολὺ ἐπικίνδυνον παιχνίδι πού ἅμα ἀρχίζει, σταματᾷ δύσκολα καὶ πού ἅμα δὲν σταματᾷ ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες. Τὸ ἀρχίζει μετὰ τὴν ἀνάστασιν — συνεχίζει τὸ μάθημα — καὶ μετὰ τὴν εἰληκρινὴ ἀπόφαση νὰ μὴν ὑπερβῇ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὰ ὅρια. Ἀλλὰ τί εἶναι φλερτ; Τὸ φλερτ εἶναι γιὰ γυναικῶνα μερικὰ λουλούδια, λίγα σοκολατάκια, ὠραία κολλοειδῆ λόγια, χειροφιλήματα, προτίμηση στὸν χορὸ κ. ὁ. κ. ε.

Ἄλλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ὠραία, πολὺ διασκεδαστικά καὶ πολὺ ἀθώα. Μὴ λησμονήτε, ὅμως, ὅτι ὑπάρχει καὶ Πανσέληνος, ὅτι ὑπάρχουν καὶ μυρωμένες βραδείες, ὅτι ὑπάρχουν καὶ προκλητικὲς ἀπόκρυφες γωνίες καὶ πρὸ πάντων, ὅτι, τέλος, ὑπάρχουν οἱ ἐσωτερικὲς ἐπιθυμίες πού ὅταν βροῦν τὸ ἔδαφος προετοιμασμένο ἀπὸ τὸ φλερτ καὶ τὸ περιβάλλον κατάλληλα, παραμερίζουν ὅλες τὶς καλὲς προθέσεις καὶ ἀφ' ἑνὸς τὴν λογικὴν κατὰ μέρος, δίνουν τὸν λόγο στὴν αἰσθητικὴ ἀπόλαυση.

Αὐτὰ γράφει τὸ ἐγγειρίδιον πού προορίζεται γιὰ τὰ κορίτσια. Τὸ ἀντίστοιχο κεφάλαιο πού ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς νέους, τοὺς συνιστᾷ νὰ προτιμοῦν τὰ σπῶρ, τὶς συναυλίες, τὰ θέατρα, τὶς διαλέξεις καὶ ν' ἀποφεύγουν νὰ περνῶν τὸν καιρὸ τους φλερτάροντας.

Ἄτὰ κορίτσια εἶναι πολὺ πρὸς ὑπομονὴ καὶ ἀπὸ σᾶς — λέει τὸ κεφάλαιο αὐτό — καὶ μποροῦν νὰ κυριαρχήσουν στὸν ἑαυτὸ τους πολὺ πρὸ εὐκολα. Ὁ ὁργανισμὸς τους εἶναι κατασκευασμένος, ὥστε ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κρατηθοῦν μέσα στὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ τοῦ μέτρου εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς νέους. Γιὰ τὸν λόγον αὐτό, τὸ φλερτ ἀποβαίνει σχεδὸν πάντοτε εἰς βάρος τῶν ἀνδρῶν, ἰδίως ὅταν εἶναι σὲ νεαρὰ ἡλικία.

Τὸ κεφάλαιο καταλήγει στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ νέος πού θὰ γνωρίσῃ τὴν γυναῖκα ἀπὸ πολὺ κοντὰ, μόνον μετὰ τὸν γάμον ἔχει ὅλα τὰ ἐφόδια νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος, γιὰτὶ ὁ γάμος δὲν θὰ σημαίνῃ γι' αὐτὸν ἀπλῶς μιὰ τυπικὴ πράξη, ἀλλὰ μιὰ ἐντελῶς νέα ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κατάσταση καὶ τὴν ἐκπλήρωση τῶν νεανικῶν πῶθων.

Ἀἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων εἶναι κατὰ φύσιν, κατὰ ὑψηλόν, γράφει κάποιος ἄλλος τὸ ἴδιον βιβλίον. Μὴ τις χρησιμοποιοῦν γιὰ διασκέδαση, μὴ τις κηλιδώ- νετε. Ὅπως δὲν μπορεῖτε νὰ εὐχαριστή- θητε τὸ πρὶν ὥραϊο φαγητὸ τοῦ κόσμου δὲν εἶθε χορτασμένοι, ἔτσι δὲν θὰ μπορέ- σετε νὰ εὐχαριστήτε ὡς σύζυγος ἂν ἔχετε

δοκιμάσῃ προηγουμένως τὰ ὅσα ἀνέχον- ται εἰς τὸν γάμον».

Ο ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ κατάλληλη ἐκλογή τοῦ συντρόφου

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ

— Τί ὦρα εἶναι αὐτὴ πού μοῦρ- χεσαι;
— Μὲ πῆρε ἀπὸ κάτω ἓνα ταξί...
— Κι' ἔκανες τρεῖς ὥρες γιὰ νὰ καταφέρῃς νὰ βγῇς!...

ΑΦΟΥ ΉΤΑΝ ΕΤΣΙ!

— Δάνεισέ μου σὲ παρακαλῶ 100 δραχμές...
— Τί λές! Νὰ χαλάσω τὴ φίλιν- μας γιὰ 100 δραχμές. Ἡ φίλιν μας ἀξίζει περισσότερα!
— Τότε δάνεισέ μου πεντακόσιες.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

— Θάβιναι μιὰ κορῶνα γιὰ νὰ με- νω λίγο ἀκόμη κοντὰ σας...
— Εἶθε μήπως κανένας πρίγκιψ;
— Ὁχι, εἰμαι ὀδοντίατρος.

τοῦ βίου ἀποτελεῖ ἐπίσης ἀντικείμενον ἐκ- δικτῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἀδὲν πρέπει νὰ ἀφήσετε τὴν καρδιά νὰ σᾶς καθοδηγήσῃ στὴν ἐκλογή τοῦ συντρό- φου τοῦ βίου σας, γιὰτὶ ἡ καρδιά εἶναι ὁ χειρότερος σύμβουλος».

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἀκολουθεῖ ἓνας πραγ- ματικὸς φιλιππικὸς ἐναντίον τῆς καρδιᾶς πού ὑποβιβάζεται σὲ μιὰ τιποτένια μηχανή, στὴν ὁποία καταλήγουν οἱ πρὶν ποτα- πὲς σκέψεις καὶ τὰ πρὶν ποταπὰ νεῦρα τοῦ ὁργανισμοῦ μας.

Ἡ καρδιά δὲν ἔχει καμμιά σχέση μετὰ τὸ αἶσθημα, διδάσκει τὸ σχετικὸν κεφά- λαιον. Ἀγεται καὶ φέρεται ἀπὸ τὶς ἐπι- θυμίες πού μᾶς ἐπιβάλλει τὸ νευρικὸ μας σύστημα. Οἱ ὕμνοι πού τῆς ἔχουν πλέξει οἱ ποιηταὶ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, εἶναι καθαρές φαντασιοληΐες. Ὁ ἔρως δὲν ἐ- δρεῖται μέσα σ' αὐτὸ τὸ κοινὸ ἐντόσθιον πού, ἂν δὲν ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν λειτουργί- α τοῦ ὁργανισμοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀραι- ρηθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων, ἀπαλ- λασσοντάς τους ἔτσι ἀπὸ πολλὰ μαρτυ- ρία».

Ἡ λογικὴ εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς γιὰ τὴν ἐκ- λόγη τοῦ κατάλληλου συντρόφου τῆς ζωῆς.

Ἐπὶν ἀποφασίσετε νὰ βρῆτε τὸν ἄν- θρωπον πού θὰ σᾶς κάνει εὐτυχισμένη — δι- δάσκονται οἱ φοιτητῆρες — φροντίστε νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸ σας γιὰ νὰ ἐκτιμῆσε- τε τί ἀνθρώπος σᾶς χρειάζεται. Ἐάν δὲν εἴθετε πολὺ ζωηρὸν χαρακτήρος, μὴ συν- δέετε τὴν ζωὴ σας μετὰ πολὺ ζωηρὸν ἄν- δρα, γιὰτὶ θὰ δυστυχίσετε καὶ οἱ δύο. Φροντίστε νὰ γνωρίσετε κατὰ βάθος τὸν χαρακτήρα τοῦ μέλλοντος συζύγου σας καὶ τῶν συγγενῶν του, μετὰ τὸ σύστημα τοῦ «ἐρωτηματολογίου».

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ σύστημα αὐτὸ μοιάζει μετὰ τὴν διδα- σκαλίαν τοῦ Σωκράτους. Ὅπως αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ κάνει τοὺς μαθητὰς του νὰ ὁμολογήσουν μόνοι τους τὴν φιλοσο- φικὴ ἀλήθειαν, ἔτσι καὶ τὸ ἐρωτηματολό- γιον τοῦ ἐρωτος ἀποβλέπει στὸ νὰ κάνει τὸν ὑποψήφιον γαμπρὸ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἑαυτὸ του. Δέκα ἐρωτήσεις ἀρκοῦν. Ἀλ- λά, πρὸς Θεοῦ! ὅχι μαζεμένες καὶ πρὸ πάντων ὅχι μετὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ κα- ταλάβῃ ὁ ὑποψήφιος τοὺς σκοπούς σας. Οἱ ἐρωτήσεις αὗται εἶναι οἱ ἴδιες σὲ ὅλα τὰ διδασκτικά βιβλία. Ἰδοὺ τες:

1ον) Ποιὸ γλυκὸν προτιμᾶτε; 2ον) Ποι- ὸν πολιτικὸν ἄνδρα θαυμάζετε περισσότε- ρον; 3ον) Σὲς ἀρέσουν τὰ μανταρίνια; 4ον) Σὲς ἐνθουσιάζει ὁ Τζέζος Λόυις; 5ον) Ποιὸν ἡθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου συμ- παθῆτε περισσότερον; 6ον) Ποιὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς προτιμῆσεώς σας; 7ον) Ποιὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς ἔχει κατὰ τὴν γνώμη σας τὸ καλλίτερον πρόγραμμα; 8ον) Ποιὸ φιλμ σᾶς ἀρέσει περισσότερον; 9ον) Εἶθε χοροτομῆς ἢ κρεωφάγος; καὶ 10ον) Προτιμᾶτε τὰ μαύρα ἢ τὰ χρωματι- στὰ ρούχα;

Τὸ ἴδιον ἐρωτηματολόγιον ὑποβάλλεται καὶ στὴν μέλλουσα πεθερά, μετὰ τὴν διαφο- Ͼ ὅτι οἱ ἀπαντήσεις τῆς πρέπει νὰ συ- νοδεύωνται καὶ μετὰ δικαιολογητικά. Π. χ. ἐρωτᾷτε: «Ποιὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς προτιμῆσεώς μας;» Ὁ μέλλων σύζυγος μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ἀπλῶς τὴν ἀπάντησιν «Ὁ Μάρκ Τουαίν». Ἡ μέλλουσα πεθερά

(Συνέχεια ἐπὶ σελίδα 61)

Μία γυναίκα ἀπὸ τὸ ΝΙΠΕΡΤΕΡΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ
(ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Σκὸτλαντ Γυάρντ, Στάνλεϋ Τσέστερ καὶ ὁ φίλος του δημο- σιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, βρίσκουν κοι- μισμένο ἐπάνω στὸν πάγκον ἐνὸς πάρκου ἓναν ἄνθρωπον μετὰ καλὸ ἐξωτερικὸ πού καθὼς ἐξακριβώσαν ἀργότερα ὀνομαζό- ταν Πόρτερ-Σμιθ. Ὁ κοιμισμένος πρόφε- ρε σὲ μιὰ στιγμὴ πρὸ συνήλθε τὰ λόγια: «Ὁ Κινέζος, ὁ Κινέζος. Ὁ! ἡ πεθαμέ- νη. Τὴν κράτησα στὴν ἀγκαλιά μου». Μέσα στίς τσέπες του βρέθηκαν ἓνα χαρτὶ μετὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κινέζου Λη-Φού-Σάν καὶ δύο τοῦφες γυναι- κείων ξανθῶν μαλλίων. Ἡ μία τοῦφα ἦταν, καθὼς διεπιστάσαν, ἀπὸ τὰ μαλ- λία καποίας πεθαμένης. Ὁ ἀστυνομικὸς Στάνλεϋ πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τοῦ Κινέζου γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τί- νος πρόκειται. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν Λη- Φού-Σάν πού τοῦ παρουσίασε διάφορα μυστηριώδη πράγματα. Τρεῖς νέες ντυ- μένες κινέζικα, πού κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Στάνλεϋ ἦταν Ἀγγλίδες ἐκαιγαν διάφο- Ͼ θυμιάτα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Στάνλεϋ ἐ- νοίωσε ὅτι ναρκωνόταν. Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθηε μιὰ ὀπασία πού ὅπως τοῦ ἐξήγησε ὁ Κινέζος ἦταν μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν. Ὅταν συνήλθε ὁ Στάνλεϋ ἔμαθε ὅτι ὁ Κινέζος ἦταν φί- λος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερι- κῶν βρέθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του. Ὁ ἀστυνομικὸς Στάκπουλ, πού ἀ- νέλαβε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἐγκλημα ἐδήλω- σε ὅτι ὁ φόνος εἶχε ὡς ἐλατήρια τὴν ἐ- ρωτικὴ ἀντιζηλία. Μπροστὰ πρὸ χρημα- τοκιβώτιον τοῦ ὑπουργοῦ βρέθηκε σὲ κα- τάστασιν μισοναρκώσεως μιὰ γυναίκα πού κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια τῆς τὴν λαβὴ τοῦ στιλέττου πού εἶχε βρεθῇ μπηγμένο στὸ στήθος τοῦ ὑπουργοῦ. Μέσα στὸν κόρφο τῆς βρέθηκαν ἓνα μάτσο ἐρωτι- κῶν ἐπιστολῶν πού εἶχε ἀνταλλάξει μετὰ τὸν δολοφονηθέντα. Ὁ γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ Μπράουν ὑποσχέθηκε στὸν Στάνλεϋ πού παρακολούθειε τὴν ἐρεῦ- ναν τοῦ Στάκπουλ καὶ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὰ περιεχόμενα ἐνὸς ἐγγράφου πού εἶχε σφηνωθεί ἀνάμεσα στὴν πόρτα τοῦ χρη- ματοκιβωτίου. Τὴν ἐπομένη ὁμοῦς τὸ ἐγ- γραφὸ αὐτὸ δὲν βρέθηκε στὴν σφισμὴ. Ὁ Στάνλεϋ μαθαίνει ὅτι ὁ πρῶτος ἐπισκέ- πτης τοῦ ὑπουργικοῦ γραφείου ἦταν ὁ Κι- νέζος Λη-Φού-Σάν. Ἀρχίζει νὰ τὸν ὑπο- ψιάζεται πολὺ καὶ ἀναθετεῖ στὸν φίλον τοῦ δημοσιογράφου Βέμπ νὰ τοῦ μαζέψῃ πληροφορίες γιὰ τὸν Κινέζον. Ὁ Βέμπ πρᾶγματι τοῦ φέρνει τὶς πληροφορίες καὶ ὁ Στάνλεϋ ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ σπίτι τοῦ Κινέζου. Μάταια προ- σπαθεῖ ἀλλὰ ἀπὸ διάφορα συμβεβηκό- τα ἀπέτυχε. Ὁ Στάνλεϋ προσπάθησε ἀ- γότερα νὰ συναντήσῃ τὸν Πόρτερ Σμιθ ὁ- ποῖος ὁμοῦς εἶχε φύγει μετὰ μιὰ θαλαμη- γᾶ. Στὸ μεταξὺ ὁ Στάνλεϋ παίρνει ἓνα

ὑπερσυνιδὸ ἐγγράφον πού ὁποῖον τοῦ ἀνα- θέτει τὴ διεκρίνισιν τῆς κλοπῆς ἐνὸς νε- αροῦ καταδίκου ἀπὸ τὶς φυλακές. Ὁ Στάνλεϋ πηγαίνει καὶ ἀρχίζει τὰς ἀνα- κρίσεις. Πρῶτᾳ γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ κα- ταδίκου. Ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν κουνᾷ τὸ κεφάλιν τοῦ καὶ τοῦ λέει:

9ον

Αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσουμε δυστυ- χῶς νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε. Γιὰ ὅσους ἐτάφησαν ὅσον καιρὸ εἰμαι ἐγὼ ἐδῶ, μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ὁ- ποία πληροφορία θέλετε. Γιὰ τοὺς ἄλλους ὁμοῦς εἶναι ἀδύνατον. Δὲν κρατᾷμε ἀρχεῖον,

Ὁ Στάνλεϋ πλησίασε καὶ εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν μιὰ- τρελλὸ γέροντα.

ἐπειδὴ τὸ σύστημα τῶν φυλακῶν εἶναι νὰ ἐξαλείφεται κάθε ἔχνος ἀπὸ ἓναν ἐγκλη- ματία πού δὲν ὑπάρχει πιά. Καὶ τὸ βρε- σκω πολὺ σωστὸ αὐτὸ τὸ σύστημα.

Ὁ Στάνλεϋ δὲν συμφωνοῦσε καθόλου μετὰ τὴν γνώμη τοῦ διευθυντοῦ, ἀλλὰ προτίμη- σε νὰ ἀποφύγῃ τὶς περιττές συζητήσεις.

— Ὡστε δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ μάθουμε ποῖος ἦταν ὁ θάνατος ἐδῶ μέσα; — Δυστυχῶς, κανένας. Ἀλλωστε σὲ τί θὰ ἐχρησίμευσε;

— Φαντάζομαι ὅτι θὰ μᾶς βοηθοῦσε πο- λὺ στὸ νὰ μάθουμε τὰ ἐλατήρια τῆς πα- ράξενης αὐτῆς κλο- πῆς. Ἀφοῦ ὁμοῦς εἶναι ἀδύνατον, ὡς εἰς τὴν συζήτησιν πιά γι' αὐτό. Μετὰ συνο- δεύετε, ἂν θέλετε, νὰ κάνουμε ἓναν γύρον στὴν φυλακή; Ἐπεσεκλήθησαν πρῶτα τὴν ἀποθή- κην μετὰ τὰ ἐργαλεῖα τῶν μαστόρων καὶ βότερα σταμάτησαν μπροστὰ στὴν μι- κρὴ οἰκοδομὴ πού βρισκόταν στὴν αὐ- λή.

— Ἡ αἴθουσα τοῦ ἀπαγχονισμοῦ, ἐξή- γησε ὁ διευθυντής. Θέλετε νὰ μποῦμε μέσα;

Ὁ Στάνλεϋ ἐδή- λωσε ὅτι δὲν τὸν ἐνδιέφερε. Ὅλην του τὴν σκέψιν ἦταν προ- σηλωμένη τὴν σπι- γμὴ αὐτῇ σὲ κά- ποιαν ἄλλη φυλακὴ πού βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ, στὴν γυναι- κείαν φυλακὴν τοῦ Χόλλουαϊν, ὅπου βρισκόταν μιὰ κα- τὰδικος πού θὰ ἀ- ναγκάζοταν κάποιο πρωὶ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ αὐτὴ κάποιαν ἄλλη αἴθουσα ἀπαγ- χονισμοῦ.

— Καὶ ὕστερα, συλλογιζόμενος, θὰ τὴν βουτήξουν μέ- σα στὸν ἀνεκίμενον ἀδρόστη καὶ δὲν θὰ ἐπομένῃ τίποτε.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

πιά από αυτήν. Λίγα χρόνια αργότερα δεν θα ξέρει κανείς να πη σε ποιά μεριά την είχαν θάψει.

Και γυρνώντας προς τον διευθυντή που στεκόταν δίπλα του αμίλητος, του είπε:

— Νομίζω ότι δεν υπάρχει λόγος να σάς απασχολώ περισσότερο. Είδα ότι είχα να ιδώ. Πηγαίνω να ετοιμάσω την αναφορά μου προς την διοίκηση της Σκότλαντ Γουάρντ και αργότερα, ίσως αύριο, θα επιστρέψω για να πάρω την κατάθεση των εγγεγραμμένων που φαντάζομαι ότι θα μάς διαφωτίσει αρκετά. Έν πάση περιπτώσει, φροντίστε και σεις να μη μάθουν τίποτα φη δημοσιογράφοι.

Απεχειρίστηκε τον διευθυντή και βγαίνοντας από την φυλακή, προχωρούσε με βήμα αργό και σκεπτικός προς την πόλη, όταν εισβλήθηκε κάποιον να τον τραβάει από το μανίκι. Γύρισε και είδε εκπληκτός έναν από τους δεσμοφύλακες που τον είχαν συνοδεύσει στην επίσκεψή του παραζέσου νεκροταφείου της φυλακής. Ο φύλακας προσέπεσε με βήμα κάπως πιο γρήγορο και μονολογούσε δυνατά, εις τρόπον ώστε να είναι βέβαιος ότι τον άκουγε ο άστυνομικός.

— Συναντήστε με σε ένα μέρος στο ό-ποιο να μπορώ να σάς μιλήσω ελεύθερα, τον άκουσε να λέει.

— Πού; ρώτησε ο Στάνλεϋ, κυττάζοντας επίσης προς ένα έντελως διαφορετικό σημείο.

— Στο μπάρ, στην πρώτη γωνία δεξιά. Σε λίγο καθόντουσαν μαζί σε μιαν από-μερη γωνία του μπάρ.

— Δεν μπορούσα να διαψεύσω τον διευ-θυντή μου κατάμουτρα, άρχισε να λέει ο δεσμοφύλαξ, γι' αυτό σάς πρότεινα να συ-ναντηθούμε εδώ. Υπάρχει τρόπος να μά-θετε το όνομα του καταδίκου που ήταν θαμμένος μέσα στον τάφο που άνοιξαν αυ-τή την νύχτα. Ρωτήστε τον «Τζάκ τον σεληνιασμένο», που έχει μείνει είκοσι χρό-νια στην φυλακή.

— «Σεληνιασμένο...; ρώτησε ο Στάνλεϋ με κάποια άπορία.

— Ναί. Δηλαδή μπορεί και να μην είναι σεληνιασμένος, αλλά επιμένει να τον φω-νάζουν έτσι και θα έχω ασφαλώς τους ιδι-τέρους του λόγους. Κάνει τον τρελλό, άλ-λά νομίζω ότι ακριβώς χάρις σ' αυτήν την τρελλία του θα μπορέσει να σάς δώσει την πληροφορία που σάς χρειάζεται.

— Λέτε να μπορέσει;

— Είναι βέβαιος. Τόσο βέβαιος τουλάχιστον, όσο ότι δεν είναι ο Βασιλεύς της Αγγλίας.

— Και ποιά βοήθεια αυτός ο Τζάκ;

— Κάποιον πολύ κοντά. Δεν χρειάζεστε ούτε δρόμο, ούτε άρτιμο. Προχωρήστε τέσ-σερα - πέντε στενάκια πιο πέρα και ρωτή-στε όποιον βρεθεί μπροστά σας ποιά είναι ο Τζάκ ο σεληνιασμένος. Θα σάς πουν ότι έχουν άμεινως. Με συγχωρήστε που δεν σάς

συνοδεύω μόνος μου ως εκεί, αλλά δεν θέ-λω να με ιδή ο διευθυντής ή κανένας άλ-λος, γιατί έχω φύγει χωρίς άδεια.

Ο Στάνλεϋ πλήρωσε τα δύο ποτά που είχαν πιη και έδωσε ένα νόμισμα στον φύ-λακα «για να πιη και αργότερα κανένα ποτηράκι». Ύστερα τράβηξε εις άνευρε-σιν του Τζάκ του Σεληνιασμένου.

Ο δεσμοφύλαξ δεν τον είχε γελήσει. Φθάνοντας στο τέταρτο στενό, ρώτησε το πρώτο χαμίνι που συνήντησε.

— Νά τον, του άπήντησε αυτό, δείχνον-τας έναν γέρο καθισμένο κάτω από ένα δένδρο, μέσα σε μία αυλή. Προσέξτε μόνο μη τον ξαφνιαστείτε και τον πιάσει το κα-κό του.

Ο Στάνλεϋ πλησίασε και είδε από μα-κριά τον μισοτρελλό γέρο να παρακολου-θώ με μεγάλη προσοχή κάτι που γινότανε επάνω σ' ένα δένδρο. Ήταν ένας άνθρο-πος, λυγισμένος από τα χρόνια και φο-ρούσε ένα πρασινοκίτρινο ζακέτο που είχε ιδώ ασφαλώς κάποτε καλλίτερες μέρες.

— Ο κ. Τζάκ; ρώτησε ο Στάνλεϋ με μεγάλη ευγένεια, βγάζοντας το καπέλλο του.

Ο γέρος του έκανε με το δάχτυλο νό-ημα να σιωπήσει και εξακολούθησε να πα-ρακολουθώ το δένδρο. Σε λιγάκι γύρισε και είπε στον Στάνλεϋ:

— Όχι. Τζάκ. Ο Σεληνιασμένος Τζάκ. Άν γυρεύεις αυτόν, τότε ήρθε στην σω-στή διεύθυνση. Για την ώρα, όμως, μη μιλάς.

Ο Στάνλεϋ ύπνικουσε άμέσως και άρχι-σε να κυττάζει και αυτός τα κλαδιά του δένδρου. Κάτι χοροπηδούσε εκεί πάνω.

— Τό είδατε; ρώτησε ο γέρος με χαμη-λή φωνή.

— Ποιό, τó σπουρίγνι; είπε ο Στάνλεϋ επίσης σιγά.

Ο γέρος γύρισε θυμωμένος:

— Φυσικά. Είπα κι' εσύ σάν τους άλ-λους. Σπουρίγνι. Δεν μου λές σε παρακα-λώ, έχεις ιδώ σπουρίγνι με ρόζ πόδια και μωβ μύτη; Εί! Αυτό που βλέπεις εκεί πάνω δεν είναι σπουρίγνι. Είναι...

Έφτυσε με ένα υφός άηδίας, κλώστη-σε μία πέτρα που βρισκόταν κοντά στα πόδια του και πρόσθεσε:

— Για ποιά λόγο να σου τó πω; Έτσι κι' έτσι δεν θα το καταλάβεις. Ένα σπου-ρίγνι. Άκουσε εκεί; Όλοι αυτοί οι βλάκες που βλέπεις εδώ γύρω, τó ονομάζουν σπουρίγνι. Έγώ όμως ξέρω την αλήθεια και αυτό μου είναι άρεστό. Άν έχης κα-νένα ιδιαίτερο λόγο να μου μιλήσης, λέγε, άλλωστε πήγαινε.

Ο Στάνλεϋ έριξε μιαν άπελπισμένη ματιά προς τó σπουρίγνι που χοροπηδού-σε μέσα στα κλαδιά και άρχισε να τó κα-ταριέται από μέσα του που είχε βρεθεί έ-κει πάνω για να του χαλάσει τά σχέδια.

Ήταν όλοφάνερο ότι ο γέρος είχε θυμώ-σει και ότι έβλεπε που οι έλπίδες θα πήγαι-ναν χαμένες. Απεφάσισε ως τόσο να μι-λήσει, παίζοντας τó τελευταίο του άτου, και είπε:

— Ένας από τους καλούς σας φίλους της φυλακής, μου είπε ότι είσατε ο μό-νος άνθρωπος που μπορεί να μου δώσει κάποιον πληροφορία.

— Για τά πουλιά;

— Όχι. Για τούς φυλακισμένους που βρίσκονται θαμμένοι μέσα στην μικρή αυλή.

— Τό ίδιο κάνει, είπε ο γέρος απλά.

Ο Στάνλεϋ τó είχε πάρει πιά άποφασή-στι: δεν θα μπορούσε να πάρη καμιά πλη-ροφορία από αυτόν τον γέρο - ξεκουτιάρη και είπε, έτσι για να διασκεδάσει:

— Νομίζεις ότι κάνει τó ίδιο;

— Δεν έχω την παραμικρή άμφιβολία. Και για ποιά λόγο σάς ενδιαφέρουν τόσο πολύ τά πουλιά;

Ο Στάνλεϋ απεφάσισε να μη φέρη άλ-λην αντίρρηση στα λεγόμενα του τρελλού και είπε:

— Έχω ιδιαίτερους λόγους. Κλέψαν έ-να χθές την νύχτα.

Ο γέρος έβγαλε τó κασκέττο και έ-μεινε κάμποσην ώρα συλλογισμένος. Ύ-στερα είπε:

— Μπάρ! Μπάρ! Και γιατί να μην κλέ-ψουν; Άφου τούς άρεσε έτσι; Και τώρα; Θέλετε μήπως να σάς τó ξαναφέρω έγώ;

— Όχι. έντελως. Θα ήθελα μόνο να μου πής τó όνομα αυτού που κλέψανε.

— Τίποτα τó εύκολότερο. Δεν έχουμε, παρ'ά να ρωτήσουμε την κουκουδάγια και τον κοκκινολαίμη.

Ο Στάνλεϋ είχε πεισθώ πιά ότι χασο-μερούσε άδικα και ετοιμαζόταν να φύγη. Ο γέρος όμως εξακολούθησε:

— Με την βοήθειά τους μπορώ να σου είπω ακριβώς αυτό που θέλεις, αλλά πρέ-πει να πάμε έπί τόπου.

— Λές να μπορέσεις; είπε με κάποιο δυ-σταγμό ο Στάνλεϋ.

Ο γέρος τον κύτταξε με υφός ανθρώ-που παραξενευμένου.

— Νομίζεις ότι οι φίλοι μου, τά πουλιά, θα μου άρνηθούν την βοήθειά τους; Όχι, κύριε. Η φιλία μας είναι πάρα πολύ πα-λιά.

— Τότε πάμε, είπε ο Στάνλεϋ, που δεν ήξερε κι' ο ίδιος τί έπρεπε να φαντασθώ.

— Τώρα, άμέσως, ρώτησε ο γέρος. Θα προτιμούσα να πάμε άμέσως, πάμε.

Σηκώθηκε από την πέτρα στην όποια καθόταν, έριξε μι'ά τελευταία ματιά προς τó δένδρο, διόρθωσε τó σακκάκι και άκο-λούθησε σιωπηλώς τον Στάνλεϋ ως την φυ-λακή. Φθάνοντας στην κεντρική είσοδο, είπε μονολογώντας:

— Θα με γνωρίσουν ξραγε ή κουκουδά-για και ο κοκκινολαίμης;

Ο φύλακας της εισόδου τούς άφησε ά-μέσως να περάσουν και ο Τζάκ προχώρη-σε ανάμεσα από τούς διαδρόμους της φυ-λακής σαν άνθρωπος που γνώριζε πολύ καλά τά κατατόπια. Άνοιξε μι'ά μικρή ύ-πηρεσιακή ποστίτσα και γυρίζοντας προς τον Στάνλεϋ είπε:

— Από έδώ είναι πολύ πιο σύντομα. Ή πόρτα της αποθήκης μένει πάντοτε άνοι-χτή.

Η πόρτα της αποθήκης ήταν πραγματι-κά άνοιχτή και σε λίγο βρισκόντουσαν μπροστά στον τάφο που είχε παραδεισθα-ί.

— Χά! χά! Αυτός πέταξε, είπε ο γέρος. Νά ιδούμε, έχουν μείνει τουλάχιστον οι άλλοι δύο πιστοί;

Γύρισε και κύτταξε την σκεπή της αί-θουσας της άγγινης. Σε μι'ά γωνιά είχε χτίσει την φωλιά του ένας κοκκινολαίμη.

— Βλέπεις; είπε ο γέρος ευχαριστημέ-νος. Αυτός έμεινε στην θέση του. Για να κυττάζουμε τώρα για την άλλη. Χά, χά!

Ή τρύπα είν' εκεί. Κι' αυτή έχει θά είναι, αλλά πρέπει να τούς κάνω την επίσκεψη καμιά νύχτα. Θα μάς τά πούνε όλα, πρόσθεσε ύστερα γυρίζοντας προς τον

Στάνλεϋ. Βέβαια, βέβαια, τώρα θυμμαι... Έκλεισε τά μάτια του και άρχισε να μιλά με μι'ά μυστηριώδη φωνή που άκου-γόταν ακόμη πιο μυστηριώδως μέσα στο τραγικό αυτό περιβάλλον:

— Άκουγε! Δέκα βήματα μακριά από την κουκουδάγια και δύο βήματα μακριά από τον κοκκινολαίμη βρίσκεται ο Τζιμ Γούντ που σκότωσε για να κλέψη.

Έννεα βήματα από την κουκουδάγια και τρία από τόν κοκκινολαίμη βρίσκεται ο Σλάτερ που έδαψε τά χέρια του με τó αίμα της αγαπημένης του. Όκτώ βήματα από την κουκουδάγια και τέσσερα από τόν κοκκινολαίμη βρίσκεται ο Κράϊπον. Τά δάχτυλά του έσταξαν δηλητήριο. Έπτά βήματα...

Ο Στάνλεϋ δεν τον πρόσεχε πιά. Είχε καταλάβει πιά καλά ότι ο Τζάκ χρησιμο-ποιούσε τις φωλιές της κουκουδάγιας και τού κοκκινολαίμη για να τον οδηγούν να βρίσκη τον τάφο κάθε καταδίκου. Προχώ-ρησε λοιπόν και μέτρηση με μεγάλη προ-σοχή την απόσταση που χώριζε τον τάφο που τον ενδιέφερε από την μι'ά φωλιά και από την άλλη.

— Τέσσερα βήματα από την κουκουδά-για και δώδεκα βήματα από τόν κοκκινο-λαίμη; ρώτησε με άγωνία.

Ο Τζάκ σταμάτησε την μονότονη λι-ταναία, κύτταξε για λίγο τόν Στάνλεϋ και ύστερα συνέχισε:

— Τέσσερα βήματα από την κουκουδά-για και δώδεκα από τόν κοκκινολαίμη...

Σταμάτησε πάλι για λίγο, φάνηκε δι-στακτικός, ύστερα όμως συνέχισε:

— ... Βρίσκεται εκείνος που δεν τον άγκάλιασε ο πατέρας του. Δίπλα του, πέντε βήματα από την κουκουδάγια...

— Φθάνει, φθάνει, φώναξε ο Στάνλεϋ. Τό όνομά του, σε παρακαλώ, τó όνομά του.

Ο γέρος τον κύτταξε γεμάτος άπορία:

— Όνομα; είπε. Δεν άκουσα ποτέ τó όνομά του. Για μένα ήταν πάντοτε αέκει-νος που δεν τον άγκάλιασε ο πατέρας του.

Ο Στάνλεϋ έσφιξε τις γροθιές του από τόν θυμό του. Είχε φθάσει σχεδόν στην άρ-χή τού τέλους τού μυστηρίου και να που βρισκόταν τώρα πάλι μπροστά στο άπρο-χώρητο. Ο Τρελλόγερρος που ήξερε άπ' έ-ξω τά όνοματα όλων των καταδίκων, βρέ-θηκε να άγνοή ακριβώς αυτό που τον εν-διέφερε. Είπε να επιμεληθώ λιγάκι, με την έλπίδα ότι θα μπορούσε να μάθη κάτι πε-ρισσότερο. Ύστερα όμως σκέφθηκε ότι θα έχανε άδικα τόν καιρό του με τόν τρελλό και άρκέσθηκε να τόν ευχαριστήσει, ρω-τώντας τον για μι'αν ακόμη σορά:

— Είσαι βέβαιος ότι έδώ ήταν θαμμένος αέκεινος που δεν τον άγκάλιασε ο πατέ-ρας του;

— Μέτρα και μόνος σου. Τέσσερα βήμα-τα από την κουκουδάγια και δώδεκα από τόν κοκκινολαίμη...

Ύστερα φόρεσε τó κασκέττο του που τó κρατούσε σ' όλο αυτό τó διάστημα στα χέρια του και γύρισε να φύγη λέγοντας:

— Με χρειάζεσαι άλλο;

— Όχι, άν θέλεις, μπορούμε να πηγαί-νουμε, είπε ο Στάνλεϋ.

Ο γέρος έριξε μι'ά ματιά στην τρύπα που χρησίμευε για φωλιά της κουκουδά-γιας και στην φωλιά τού κοκκινολαίμη, σάν να ήθελε να τούς αποχωριστεί, και ύστερα άκολούθησε τόν Στάνλεϋ που δοκί-

μασε να τού δώσει κάποιο φιλοδώρημα.

— Τι να τó κάνω; είπε ο γέρος. Υπάρ-χουν άλλα πράγματα που με ευχαριστούν περισσότερο από τά λεπτά. Θέλεις να σου τó άποκαλύψω λοιπόν; Τό πουλί που εί-δες λίγην ώρα πριν και τó πέρασες για σπουρίγνι, είναι τó πουλί τού Πήτερ Πάν. Κατάλαβες τώρα; Πάω να τó συναντήσω.

Ο Στάνλεϋ προσπάθησε να κρατήσει δ-λη του την σοβαρότητα. Ύστερα σκέφθη-κε: «Γιατί όχι; Άφου αυτό τόν κάνει ευ-τυχισμένο; Ω! άν μπορούσε όλος ο κόσμος να βρίσκη την ευτυχία του αντικρύζοντας τά σπουρίγνια».

Φώναξε ένα ταξί και γύρισε άμέσως στην Σκότλαντ Γουάρντ. Άντι να πάη δ-μως στο γραφείο του, κατευδύθηκε στο γραφείο τού Σίμσον.

— Ο κ. Στάνλεϋ Τέσσερ άυτοπροσώ-πως, φώναξε αυτός μόλις τόν άντίκρουσε.

Ήταν ένας άνθρωπος πενηντατριών έ-τών που χρωστούσε την καθιστική του δουλειά σ' ένα πολεμικό τραύμα. Ήταν ο άρχιστοφύλαξ της Σκότλαντ Γουάρντ.

— Πού όφειλω αυτήν την τιμή; Μήπως θέλετε να πληροφορηθώ τά όνοματα όλων των πρώην διευθυντών της Σκότλαντ Γουάρντ, με όνομα της συζύγου, των τέ-κνων και όλες τις ήμερομηνίες γεννή-σεως;

— Όχι, όχι, αγαπητέ μου Σίμσον. Δεν έχω τόσο μεγάλες φιλοδοξίες. Θα άρκεσθώ σε πολύ λιγότερα.

— Κρίμα. Κι' εγώ ήθελα να σάς επιδεί-ξω τις άπειρες γνώσεις μου, είπε ο Σίμ-σον σε εύθυμο τόνο.

— Όσο γι' αυτό, θα σάς δώσω όλη την ευκαιρία. Θα σάς κάνω μι'ά έρώτηση που πολύ φοβάμαι ότι θα σάς φέρη σε μεγάλην άμηχανία.

— Μπράβο, μπράβο, λέγετε, σάς άκούω.

— Πάρχει μεταξύ των καταδίκων εις θάνατον που έχουν έκτελεσθώ κανένας, στον όποιο να ταιριάζη τó επίθετο: α'Ε-κείνος που δεν τον άγκάλιασε ο πατέρας του;»

Ο Σίμσον κύτταξε τόν Στάνλεϋ γεμά-τος άπορία.

— Στα σοβαρά μου μιλάτε, Στάνλεϋ;

— Σοβαρώτατα.

— Μά, δεν διαβάζετε έφημερίδες;

— Ίσια - ίσια, τις τρώω.

ΠΟΥ ΤΕΤΟΙΟ ΠΡΑΓΜΑ!

— Τι έπαθες, τσιμωθήκες πάλι με την πεθερά σου;

— Πού σου φάνηκε; Γλύστρησα άπλώα και έπεσα από τά σκάλα...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

— Άς είναι, έχετε δίκιο, πρόσθεσε ύ-στερα ο άρχιστοφύλαξ. Τόν καιρό που έγρα-φαν οι έφημερίδες για τó ζήτημα αυτό, έ-σεις βυζαίνανε ακόμη. Έκτος πιά άν σάς έδιναν γάλα τού κουτιού. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Λοιπόν, μάθετε. Τό επίθε-τό αυτό έχει δοθώ στον Τζόν Λίνκολν που είχε κάνει ένα τρομερό έγκλημα και άπηγ-χορίσθη στις 2 Μαρτίου 1926.

— Τζόν Λίνκολν;

— Μάλιστα. Ο υιός τού Τρέμπιτς Λίν-κολν που βρισκόταν την εποχή αυτή στο Θιβέτ, σ' ένα μοναστήρι των Λάμα, προσ-παθώντας να έξεργήσει τούς Ινδούς έναν-τίον της Αγγλίας. Όταν έμαθε την κα-ταδίκη τού γιου του, τηλεγράφησε παρα-καλώντας να άναβληθώ ή έκτέλεση για να προσφάση να έρθη και να τόν άγκαλιά-ση. Άλλά τó ύπουργείο της Δικαιοσύνης άρνήθηκε να δώση την παράταση αυτή και για τόν λόγο αυτόν έπαινωμάσθηκε ο Τζόν Λίνκολν: «Έκείνος που δεν τόν άγ-κάλιασε ο πατέρας του».

Ο Στάνλεϋ σούφρωσε τó μέτωπό του.

— Στο Θιβέτ, είπατε;

— Ναί, στο Θιβέτ. Ο Τρέμπιτς Λίνκολν βρίσκεται ακόμη και σήμερα εκεί και προ-σπαθεί καθώς σάς είπα να δημιουργήση ζητήματα στους Αγγλους. Είναι στην ύ-πηρεσία κάποιας ξένης Δυνάμεως, νομίζω της Ρωσίας. Η ζωή του είναι σωστό μυ-θιστόρημα.

— Δεν μου λέτε, Σίμσον, τó Θιβέτ δεν βρίσκεται προς τó μέρος της Κίνας; ρώ-τησε ο Στάνλεϋ.

— Νομίζω ναί. Έτσι λένε τουλάχιστον οι γεωγράφοι, είπε άστειευόμενος ο Σίμ-σον. Λένε μάλιστα ότι οι Κινέζοι και οι Θιβετιανοί περιμένουν την κατάλληλη ευκαιρία για να... Άλλά τί κάθονται και τόσο μεγάλη ιστορία. Τι σάς συμβαίνει; Τόσο μεγάλη ιστορία. Είμαι μι'ά τόσο παλιά και τον Κινδύνου; Είναι μι'ά τόσο παλιά και τόσο μεγάλη ιστορία. Τι σάς συμβαίνει; Τόσο μεγάλη ιστορία. Είμαι μι'ά τόσο παλιά και τον Κινδύνου; Είναι μι'ά τόσο παλιά και τόσο μεγάλη ιστορία. Τι σάς συμβαίνει;

Ο Στάνλεϋ είχε σκεφθώ ξαφνικά από την θέση του και κυτώντας την γροθιά του με δύναμη επάνω στο τραπέζι, φώ-ναξε:

— Εξέρετε τί ενδιαφέροντα είναι αυτά που μου διηγηθήκατε;

— Τό ότι ή Κίνα και τó Θιβέτ συνο-ρεύουν;

— Όχι, όχι. Δεν μπορώ να σάς πω ά-κούη περί τίνος πρόκειται. Είναι τόσο τολμηρά και τόσο άδύνατα ακόμη τά όσα σκέπτομαι. Άλλά είναι σάν να άνάψατε έναν δυνατό φάρο για να καθοδηγήσετε τις σκέψεις μου. Έχω την εντύπωση ότι μόλις πέση τó φώς τού φάρου σας επάνω τους θα φωτισθούν όλα τά μυστήρια που με άπασχολούν.

— Εξέρετε τί ενδιαφέροντα είναι αυτά που μου διηγηθήκατε;

— Τό ότι ή Κίνα και τó Θιβέτ συνο-ρεύουν;

— Όχι, όχι. Δεν μπορώ να σάς πω ά-κούη περί τίνος πρόκειται. Είναι τόσο τολμηρά και τόσο άδύνατα ακόμη τά όσα σκέπτομαι. Άλλά είναι σάν να άνάψατε έναν δυνατό φάρο για να καθοδηγήσετε τις σκέψεις μου. Έχω την εντύπωση ότι μόλις πέση τó φώς τού φάρου σας επάνω τους θα φωτισθούν όλα τά μυστήρια που με άπασχολούν.

— Εξέρετε τί ενδιαφέροντα είναι αυτά που μου διηγηθήκατε;

— Τό ότι ή Κίνα και τó Θιβέτ συνο-ρεύουν;

— Όχι, όχι. Δεν μπορώ να σάς πω ά-κούη περί τίνος πρόκειται. Είναι τόσο τολμηρά και τόσο άδύνατα ακόμη τά όσα σκέπτομαι. Άλλά είναι σάν να άνάψατε έναν δυνατό φάρο για να καθοδηγήσετε τις σκέψεις μου. Έχω την εντύπωση ότι μόλις πέση τó φώς τού φάρου σας επάνω τους θα φωτισθούν όλα τά μυστήρια που με άπασχολούν.

— Εξέρετε τί ενδιαφέροντα είναι αυτά που μου διηγηθήκατε;

— Τό ότι ή Κίνα και τó Θιβέτ συνο-ρεύουν;

— Όχι, όχι. Δεν μπορώ να σάς πω ά-κούη περί τίνος πρόκειται. Είναι τόσο τολμηρά και τόσο άδύνατα ακόμη τά όσα σκέπτομαι. Άλλά είναι σάν να άνάψατε έναν δυνατό φάρο για να καθοδηγήσετε τις σκέψεις μου. Έχω την εντύπωση ότι μόλις πέση τó φώς τού φάρου σας επάνω τους θα φωτισθούν όλα τά μυστήρια που με άπασχολούν.

— Εξέρετε τί ενδιαφέροντα είναι αυτά που μου διηγηθήκατε;

— Τό ότι ή Κίνα και τó Θιβέτ συνο-ρεύουν;

— Όχι, όχι. Δεν μπορώ να σάς πω ά-κούη περί τίνος πρόκειται. Είναι τόσο τολμηρά και τόσο άδύνατα ακόμη τά όσα σκέπτομαι. Άλλά είναι σάν να άνάψατε έναν δυνατό φάρο για να καθοδηγήσετε τις σκέψεις μου. Έχω την εντύπωση ότι μόλις πέση τó φώς τού φάρου σας επάνω τους θα φωτισθούν όλα τά μυστήρια που με άπασχολούν.

— Εξέρετε τί ενδιαφέροντα είναι αυτά που μου διηγηθήκατε;

— Τό ότι ή Κίνα και τó Θιβέτ συνο-ρεύουν;

— Όχι, όχι. Δεν μπορώ να σάς πω ά-κούη περί τίνος πρόκειται. Είναι τόσο τολμηρά και τόσο άδύνατα ακόμη τά όσα σκέπτομαι. Άλλά είναι σάν να άνάψατε έναν δυνατό φάρο για να καθοδηγήσετε τις σκέψεις μου. Έχω την εντύπωση ότι μόλις πέση τó φώς τού φάρου σας επάνω τους θα φωτισθούν όλα τά μυστήρια που με άπασχολούν.

Οι νεκροί δὲ «μιλοῦν» στὸ ἐξῆς...

ἡ καταπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ δρ Κράτσου

ΠΡΟ ὀλίγων μηνῶν ἀνεστατῶν ὁ λόκληρος ἡ Βαλτιμόρη τῆς ἀμερικανικῆς Πολιτείας Μάρυλαντ ἀπὸ ἓνα στυγερὸ ὄσο καὶ ἀνεξήγητο ἐγκλημα. Μία κοπέλλα 17 ἐτῶν, ἡ Γκράτσια Μόρρις, βρέθηκε δολοφονημένη σ' ἓναν ἀπόμερο ἐξοχικὸ δρόμο. Εἶχε δεχθῇ μιὰ σφαίρα ἀκριβῶς στὴν μέση τῆς καρδιάς καὶ εἶχε μείνει ἀμέσως στὸν τόπο. Δὲν βρέθησαν ἴχνη πάλης καὶ τὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀγωνία. Ἦταν γαλήνιο καὶ γλυκὸ, ὅπως ἦταν πάντοτε γαλήνιο καὶ γλυκεῖα καὶ στὴν ζωὴ ἡ δυστυχὴς Γκράτσια. Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἐγκλημα. Τὸ ποδήλατό της μὲ τὸ ὅποιο εἶχε βγῇ περίπατο, βρέθηκε δίπλα της ἀνέπαφο καὶ ὅλα τὰ σημεῖα ἐδείχναν ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε σημάδεψε ἐξ ἀποστάσεως καὶ κατόπιν εἶχε ἐξαφανισθῇ. Γιὰ ποῖο λόγο; Οἱ συγγενεῖς της δὲν εὗρισκαν καμμιά ἐξήγησιν καὶ ἡ δολοφονία τῆς Γκράτσια θὰ ἔμενε ἴσως γιὰ πάντα ἀνεξιχνίαστη, ἂν δὲν τύχαινε νὰ πληροφορηθῇ τὸ γεγονός ὁ περίφημος ὀφθαλμολόγος τῆς Βαλτιμόρης Δόκτωρ Κράτσου. Τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία καὶ ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ φωτογραφίσῃ τὸ πτώμα τοῦ θύματος. Ἡ ἀστυνομία τοῦ τὸ ἐπέτρεψε φυσικὰ ἀμέσως καὶ ὁ Δρ Κράτσου ἔφθανε λίγην ὥρα ἀργότερα στὸ νεκροτομεῖο, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο βοηθοῦς του, ἐφοδιασμένους μὲ φωτογραφικὲς μηχανές. Ὁ φύλαξ ποὺ τοὺς συνόδευε ὡς τὴν αἴθουσα ποὺ βρισκόταν τὸ φέρετρο τοῦ θύματος, εἶδε τότε τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς νὰ ἀνασηκώσῃ τὰ βλέφαρα τῆς νεκρᾶς, ἐνῶ ὁ ἄλλος πλησίασε τὴν φωτογραφικὴν τοῦ μηχανὴ πρὸς τὸ ἓνα τῆς μάτι καὶ τὸ φωτογράφησε. Τὸ ἴδιο ἐπανελήφθη καὶ μὲ τὸ ἄλλο μάτι.

Ἦσαν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν καμμιά δεκαεὶα φωτογραφίες καὶ ὁ Δρ Κράτσου ἔφυγε μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ξαναγύριζε μετὰ μίαν ὥρα μὲ συγκεκριμένα στοιχεῖα γιὰ τὸν δολοφόνον. Ἄν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα σοδαρὸ καθηγητὴ, τῆς φήμης τοῦ Δρος Κράτσου, οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ εἶχαν ὀλη τὴν διάθεσιν νὰ γελᾶσαν. Δὲν εἶχε, ὅμως, περάσει καλὰ - καλὰ ἡ μιά ὥρα καὶ ὁ ὀφθαλμολόγος παρουσιάσθηκε πάλι στὴν ἀστυνομία, ζητώντας νὰ ἰδῇ τὸν διευθυντὴ αὐτοπροσώπως. Ὁ διευθυντὴς τὸν δέχθηκε ἀμέσως στὸ ἰδιαιτέρὸ του γραφεῖο καὶ τότε ὁ Δρ Κράτσου τοῦ παρουσίασε μιὰ φωτογραφία, λέγοντας:

— Ἰδοὺ ὁ δολοφόνος τῆς Γκράτσια Μόρρις.

Ὁ διευθυντὴς πῆρε τὴν φωτογραφία καὶ τὴν κύτταξε κατὰπληκτος. Μέσα σὲ διάφορα ἀβέβαια σχήματα κατόρθωσε νὰ ξεχωρίσῃ μὲ ἀρκετὴ σαφήνεια τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου καθισμένου στὸ βολάν ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ κρατοῦσε μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ τὸ βολάν καὶ μὲ τὸ δεξιὸ ἓνα πιεστολά.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε μὲ μεγάλη ἀπορία τὸν καθηγητὴ.

— Εἶναι ἡ τελευταία εἰκὼν ποὺ ἀπετυπώθη στὸ μάτι τοῦ θύματος, ἀπήντησε ὁ Δρ Κράτσου. Καθὼς βλέπετε ἀπὸ τὴν στάσι του καὶ ἀπὸ τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾷ στὸ δεξιὸ του χεῖρ, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν σκότωσε. Γιατί; Αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ λέει ἡ φωτογραφία, ἀλλὰ θὰ τὸ πληροφορηθούμε εὐθὺς μόλις μάθουμε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἔβαλε ἀμέσως τὴν φωτογραφία στὴν τσέπη του καὶ κατηνύθη στὸ σπίτι τῶν γονέων τῆς Γκράτσια.

— Γνωρίζετε μήπως αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε τὴν μητέρα της, δείχνοντάς της τὴν φωτογραφία κάτω ἀπὸ ἓνα φακὸ γιὰ νὰ φαίνεται ἀκόμη πιὸ ζωηρῇ.

— Ναι, εἶπε αὐτὴ, χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ. Εἶναι ὁ Τόμας Ἀρροου.

— Εἶχε καμμιά ἀφορμὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ σκοτώσῃ τὴν κόρη σας;

— Τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὴν παντρευθῇ. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀφορμὴ γιὰ δολοφονία...

Ἡ ἀστυνομία δὲν ἔργησε καθόλου νὰ συλλάβῃ τὸν Τόμας Ἀρροου. Τὸν βρῆκε καθισμένο στὴν ψυχρὴ καρέκλα ἐνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ κεντρικὰ μπάρα, νὰ προσπαθῇ νὰ ξεχάσῃ τὸ ἐγκλήμα του στὸ ἀτμίν. Ἦταν τόσο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀνεκάλυπταν ποτὲ τὸν δολοφόνον τῆς Γκράτσια, ὥστε ἀκολουθῆσε χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸν ἀστυφύλακα ποὺ τὸν συνέλαβε.

— Ξέρετε γιὰ ποῖο λόγο συνελήφθητε; τὸν ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὅχι, ἀπήντησε ξερὰ ὁ Ἀρροου.

— Εἰσάστε ὁ δολοφόνος τῆς Γκράτσια Μόρρις.

Ὁ δολοφόνος γέλασε.

— Ἔχετε πολλὴ μεγάλη φαντασία, κύριε ἀνακριτὰ.

— Ὅχι, κύριε Ἀρροου. Ἔχω ἐδῶ τὴν φωτογραφία σας ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ κάνετε τὸ ἐγκλημα, καθισμένος μπροστὰ στὸν βολάν τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ Ἀρροου γλῶμιαισε. Τὰ λόγια τοῦ ἀνακριτοῦ ἀνταπεκρίνοντο ἐντελῶς πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Προσπάθησε ἐν τούτοις καὶ πάλι ν' ἀρνῆθῃ, τὴν ἴδια στιγμὴν ὅμως ὁ ἀνακριτὴς τοῦ παρουσίασε τὴν φωτογραφίαν.

Αὐτὰ λέει ἡ ἐπιστήμη.

Περισσότερα ἀκόμη ὑπόσχεται ἡ μηχανικὴ τέχνη ποὺ βεβαιώνει ὅτι τὰ σχήματα αὐτὰ ποὺ διαγράφονται ἐπάνω στὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ ἀπὸ τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα (τὶς λεπτὲς φλεβίτσες) μποροῦν νὰ δώσουν μὲ πολὺ μεγαλειότητα βεβαιότητα τὶς γραμμὰς τοῦ περπατήσαντος καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν γεωμετρίαν σὲ ὀφθαλμομετρία.

— Ἔχετε τώρα καμμιά ἀντίρρηση; τὸν ρώτησε.

Ὁ δολοφόνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ὁμολόγησε ὅτι εἶχε διαπράξει τὸν φόνο ἀπὸ ζηλοτυπία.

Ὁ ἀσπράδι καὶ τὸ ραδιόφωνο μετὰ δώσαν αὐθημερόν τὴν ἀπίστευτὴν εἰδησιν στὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ λίγες ὥρες ἀργότερα τὸ ἔργαστήριον τῆς Ὀφθαλμολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαλτιμόρης εἶχε πολιορκηθῇ ἀπὸ δημοσιογράφους ποὺ εἶχαν φθάσει ἀεροπορικῶς γιὰ νὰ πάρουν συνέντευξιν μὲ τὸν θαυμαστοποιοὺ καθηγητὴ.

Δὲν πρόκειται καθόλου γιὰ θαῦμα, εἶπε αὐτός. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦστατο. Καθὼς γνωρίζουν καὶ οἱ μαθητὰ τοῦ σχολείου ἀκόμη, τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου μοιάζει καθ' ὅλα μὲ τὸν σκοτεινὸ θάλαμο τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, μέσα στὸν ὁποῖο σχηματίζονται ἀναποδογυρισμένες εἰκόνες οἱ εἰκόνες ποὺ βρίσκονται μπροστὰ στὸν φακὸ. Ὅσῃν ὥρα μένει ὁ φακὸς ἀνοικτός, ἡ ἴδια εἰκὼν παρουσιάζεται πάντοτε στὸ ἴδιο σημεῖο. Ἔτσι καὶ μέσα στὸ μάτι σχηματίζονται εἰκόνες οἱ εἰκόνες ποὺ ὑποπίπτουν στὴν ὁρασὴν μας. Οἱ εἰκόνες αὐτὲς διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη χάρις στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἄμα πᾶψῃ τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῇ, μένει ἀποτυπωμένη μέσα στὸν σκοτεινὸ θάλαμο τοῦ ματιοῦ ἡ τελευταία εἰκὼν ποὺ ὑπέπεσε στὴν ἀντίληψή του ἐν ὅσῃ κυκλοφοροῦσε ἀκόμη τὸ αἷμα.

Ἡ θεωρία αὐτὴ τοῦ Δόκτορος Κράτσου ποὺ ἐπεκυρώθη τόσο πανηγυρικὰ ἀπὸ τὴν περίπτωσιν τῆς Γκράτσια Μόρρις, θὰ σημάων μὲτὰ τὸν σταθμὸ στὴν ἐγκληματολογία. Τὸ μάτι τοῦ νεκροῦ γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ὁ στενότερος συνεργάτης τῶν ντετεκτῖβ, ὅπως ἄλλως τε πρόκειται νὰ γίνῃ λίαν συντόμως καὶ τὸ μάτι τῶν ζωντανῶν. Διότι, ἂν πιστέψουμε τὴν θεωρίαν ἐνὸς ἄλλου διασέμου ὀφθαλμολόγου, τοῦ καθηγητοῦ Ἰρα Γκόλντσταϊν τῆς Νέας Ὑόρκης, οἱ λεπτότητες κίχινες φλέβες ποὺ σχηματίζουν διάφορα παράξενα σχήματα ἐπάνω στὸ ἀσπρὸ τοῦ ματιοῦ, θὰ ἀντικαταστήσουν πολὺ σύντομα τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα, διότι ὅπως διαφέρουν αὐτὰ ἀπὸ ἄνθρωπο εἰς ἄνθρωπο, ἔτσι διαφέρουν καὶ τὰ σχήματα ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τὶς φλεβίτσες αὐτῆς.

Αὐτὰ λέει ἡ ἐπιστήμη.

Περισσότερα ἀκόμη ὑπόσχεται ἡ μηχανικὴ τέχνη ποὺ βεβαιώνει ὅτι τὰ σχήματα αὐτὰ ποὺ διαγράφονται ἐπάνω στὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ ἀπὸ τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα (τὶς λεπτὲς φλεβίτσες) μποροῦν νὰ δώσουν μὲ πολὺ μεγαλειότητα βεβαιότητα τὶς γραμμὰς τοῦ περπατήσαντος καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν γεωμετρίαν σὲ ὀφθαλμομετρία.

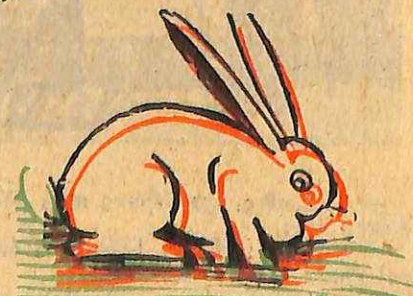
Αὐτὰ λέει ἡ ἐπιστήμη.

Περισσότερα ἀκόμη ὑπόσχεται ἡ μηχανικὴ τέχνη ποὺ βεβαιώνει ὅτι τὰ σχήματα αὐτὰ ποὺ διαγράφονται ἐπάνω στὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ ἀπὸ τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα (τὶς λεπτὲς φλεβίτσες) μποροῦν νὰ δώσουν μὲ πολὺ μεγαλειότητα βεβαιότητα τὶς γραμμὰς τοῦ περπατήσαντος καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν γεωμετρίαν σὲ ὀφθαλμομετρία.

Αὐτὰ λέει ἡ ἐπιστήμη.

Περισσότερα ἀκόμη ὑπόσχεται ἡ μηχανικὴ τέχνη ποὺ βεβαιώνει ὅτι τὰ σχήματα αὐτὰ ποὺ διαγράφονται ἐπάνω στὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ ἀπὸ τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα (τὶς λεπτὲς φλεβίτσες) μποροῦν νὰ δώσουν μὲ πολὺ μεγαλειότητα βεβαιότητα τὶς γραμμὰς τοῦ περπατήσαντος καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν γεωμετρίαν σὲ ὀφθαλμομετρία.

ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΡΕΥΝΑ

Μιὰ περίφημη νύχτα

Ἕνας εὐδυμος διάλογος τοῦ ΜΑΞΙΜ

Ὁ Τοτός καὶ οἱ γονεῖς του κάθονται γύρω στὸ θραυτὸν τραπέζι. Ὁ Τοτός ἀνακατεύει τὸ φαί του μὲ τὸ πηροῦν χωρὶς νὰ τρώῃ. Εἶναι φανερὸ ὅτι δὲν εἶχε ὄρεξιν.

ΤΟΤΟΣ: Ἐγὼ δὲν πεινάω ἄλλο, μαμά.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Πάλι δὲν ἔχεις ὄρεξιν; Δὲν λές καλλίτερα ὅτι δὲν σοῦ ἀρέσει τὸ φαί;

ΤΟΤΟΣ: Ὅχι, ὄχι. Μοῦ ἀρέσει. Ἀλλὰ δὲν πεινάω ἄλλο. Χόρτασα.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Θὰ τὸ φᾶς ὅλο.

ΤΟΤΟΣ: (Σκεπάζει τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δύο του χεῖρα καὶ μονολογεῖ): Πάντα τὰ ἴδια. Πρέπει νὰ ἔχω διαρκῶς ὄρεξιν, ὅταν τὸ θέλουν οἱ μεγάλοι καὶ νὰ πεθαίνω τῆς πείνας ὅσον χορτάτος καὶ ἂν εἰμαι.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Γιὰ νὰ ἦταν καμμιά τούρτα καὶ νὰ ἰδῇς τί ὄρεξιν θὰ εἶχες.

ΤΟΤΟΣ: Ὅχι. Οὔτε τούρτα δὲν θὰ ἔτρωγα.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἐλα, ἔλα. Ἀφῆσε τὰ λόγια καὶ τρώγε τὸ φαί σου γιὰ νὰ μὴ φᾶς τίποτ' ἄλλο.

ΤΟΤΟΣ (μισοκλαίγοντας): Ὁ πατέρας... γιατί... δὲν τρώει... ὅτι... δὲν... τοῦ... ἀρέσει;...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐγὼ εἰμαι μεγάλος.

ΤΟΤΟΣ: Ψέματα. Προχθὲς ἔλεγες... ὅτι... θὰ ἤθελες... νὰ ἦσουν... μεγάλοι...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἐλα, ἀφῆσε τίς συζητήσεις, σοῦ εἶπα. Θὰ φᾶς τὸ φαί σου, ἄλλοι-ὤς...

(Ἀκούγεται κτύπημα εἰς τὴν πόρτα).

ΤΟΤΟΣ: Κάποιος χτυπάει.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἐμπρός!

(Μπαίνει μέσα ἡ ἐξαδέλφη Σαρλόττα, μιὰ χοντρή νέα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, μὲ ἓνα βαλιτσάκι στὸ χεῖρ).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Καλῶς τὴν. Τί νέα; Τί γίνεσαι;

(Ἡ ἐξαδέλφη περιφέρει τὰ χεῖλη ἐπάνω σὰ ἐξήγαινα τῆς οἰκονομίας καὶ ὕστερα λέει):

ΣΑΡΛΟΤΤΑ: Κάτι δουλειές μὲ ἔφρασαν ὡς ἐδῶ...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἔχεις φάει;

ΣΑΡΛΟΤΤΑ: Ἔχω μισοφάει μέσα στὸ τραῖνο.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἐμεῖς μόλις τελειώσαμε τὸ φαί. Κάτι ἔχει περισσέψει. Δὲν εἶναι καὶ κανένα σπουδαῖο φαγητό, ἀλλ' ἔν θέλης;

ΣΑΡΛΟΤΤΑ: Πολὺ καλὸ φαίνεται.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Αἰντε. Ἀφῆσε μέσα τὴν βαλίτσα σου καὶ ἔλα νὰ φᾶς ὅ,τι βρεθῇ.

(Ἡ μητέρα ἀδειάζει στὸ μεταξὺ γρήγορα τὰ ὑπόλοιπα τῶν πιάτων μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα).

ΤΟΤΟΣ (κατευχαριστήμενος): Τί καλὸ ποὺ εἶναι ἡ Σαρλόττα.

(Ἡ ἐξαδέλφη γυρίζει καὶ καταβροχθίζει στὸ ἀψε-οὔσε ὅτι βρέθηκε μπροστὰ της).

ΤΟΤΟΣ (καταπονετιστικά): Εἶδες τί ὠραῖο φαί;

ΣΑΡΛΟΤΤΑ: Ἐξοχο.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Θὰ μείνης μέρες ἐδῶ;

ΣΑΡΛΟΤΤΑ: Δὲν πιστεύω.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Καὶ ποῦ θὰ κοιμηθῇς;

ΣΑΡΛΟΤΤΑ: Λέω νὰ πάω σὲ κανένα ξενοδοχεῖο.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μὴν εἶσαι ἀνόητη. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ ξεδέψεις λεπτὰ στὸ ξενοδοχεῖο. Θὰ μείνης ἐδῶ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι, ναι. Θὰ μείνης ἐδῶ.

ΣΑΡΛΟΤΤΑ: Μὰ ἔχετε τόπο; Δὲν θέλω νὰ σᾶς φέρω ἄνω - κάτω.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Θὰ τὰ κανονίσουμε. Θὰ

- Καλῶς τὴ Σαρλόττα!

κοιμηθῇς στὸ κρεβάτι τοῦ Τοτός καὶ αὐτὸς θὰ κοιμηθῇ μαζί μας.

ΤΟΤΟΣ: Μ' ἐμένα, μαμά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ναι. Καὶ μὲ τὸν μπαμπά.

ΤΟΤΟΣ: Γιατί δὲν μ' ἀφήνετε νὰ κοιμηθῶ μὲ τὴν Σαρλόττα;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τὰ ἀγόρια δὲν κοιμούνται μαζί μὲ κυρίες.

ΤΟΤΟΣ: Μὰ κι' ἐγὼ κυρία δὲν εἶμαι;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἐγὼ εἰμαι ἡ μητέρα σου.

ΤΟΤΟΣ: Ὡστε ἂν ἦταν καὶ ἡ Σαρλόττα μητέρα μου, θὰ μπορούσα νὰ κοιμηθῶ μαζί της;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐλα, πᾶψε πιά. Ὅλο κουταμάρες ρωτᾶς.

(Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ Σαρλόττα ροχαλίζει ἐπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ Τοτός στὴν μιὰν ἄκρην τοῦ διωατιοῦ. Στὴν ἄλλη ἄκρην βρισκονται ἐκπλωμένοι ἐπάνω στὸ διπλὸ κρεβάτι ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ὁ Τοτός).

ΤΟΤΟΣ: Γιατί ἔσδους ἀμέσως τὴν λάμπα, μαμά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Σώπα καὶ κοιμήσου.

ΤΟΤΟΣ: Καλὰ, ἀλλὰ γιατί τὴν ἔσδους;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Θὰ μὲ κἀνης νὰ χάσω

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Θὰ κοιμηθῇς τώρα; ΤΟΤΟΣ: Δὲν νυστάζω.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δὲν νυστάζεις, ἀλλὰ αὐριο τὸ πρωὶ θὰ τρομάξεις πάλι νὰ σηκωθῇς ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἔτσι τὰ κάνει κάθε μέρα. Τὸ βράδυ μᾶς κάνει τὸν καμπόσο καὶ τὸ πρωὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

ΤΟΤΟΣ: Καὶ σὺ τὸ ἴδιο κάνεις.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Σιωπῇ, παληόπαιδο. Αὐτὸ δὲν εἶναι δική σου δουλειά.

ΤΟΤΟΣ: Καλὰ, ἀλλὰ καὶ σὺ τρομάζεεις νὰ ξυπνήσης τὸ πρωὶ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Σιωπῇ σοῦ εἶπα.

ΤΟΤΟΣ: Καλὰ, δὲν ξαναμιλάω. Θὰ μοῦ πῆς ἓνα παραμῦθι, μπαμπά;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Τρελλάθηκαν μοῦ φαίνεται. Τὸ ξέρεις;

ΤΟΤΟΣ: Ἐλα, μπαμπάκα μου. Αὐτὴν τὴν ἱστορία μὲ τοὺς κλέφτες.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἄν δὲν πάψης τώρα, ξέρεις τί σὲ περιμένει.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Σιγότερα. Θὰ ξυπνήσεις τὴν Σαρλόττα.

ΤΟΤΟΣ: Νὰ μοῦ πῆς τὸ παραμῦθι: σιγά - σιγά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἄν δὲν κλείσης τὸ στόμα σου, στὴν στιγμὴν θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ σοῦ τίς βρέξω στὰ γερά. Ἀκούς;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Δὲν τὴν ἔρω πιὰ τὴν ἱστορία, τὴν ἔχασα.

ΤΟΤΟΣ: Τότε πές μου ἓνα τραγουδάκι.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Βρὲ θὰ πάψης ἐπὶ τέλους;

ΤΟΤΟΣ: Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Νυστάζω δὲν νυστάζω εἰμαι ἀναγκασμένος νὰ κοιμηθῶ, ἔ; Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Νὰ παίξω λίγο ταμπούρο;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Δὲν παίζουν ταμπούρο τὰ μεσάνυχτα.

ΤΟΤΟΣ: Θὰ παίξω σιγά - σιγά.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Ἀκούη δὲν σώπασες;

ΤΟΤΟΣ: Ἐγὼ; Ὁ μπαμπᾶς μιλάει καὶ θὰ ξυπνήσῃ τὴν Σαρλόττα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Τώρα, βρωμόπαιδο, θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ κοροϊδεύης. (Σηκώνεται καὶ ἀνάβει τὸ φῶς). Θὰ σωπάσης ἡ ὄχι;

ΤΟΤΟΣ: Ναι, ναι, μπαμπάκα. Δὲν ξαναμιλάω.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τί γυρεύεις ποὺ σηκώθηκες; Ἐλα, κοιμήσου.

(Ὁ πατέρας σβύνει πάλι τὸ φῶς καὶ ξαπλώνεται).

ΤΟΤΟΣ (τραγουδάει σιγά - σιγά).

Όταν ο έρωτας διαβαινει...

καλομαγειρεμένο, απaráλλακτα όπως όταν ζούσε η μαμά σου... Ήταν τόσο ευχάριστα κοντά σας όταν κατέφευγα κι' εγώ εδώ, σαν τ' πουλάκι που ζητεί την θαλπωρή μιας φωνής...

—Ναί, έσύ ήσουν τ' τρίτο παιδί μου. Δεν παραπονιούμαι γι' αυτό, ήσουν άλλωστε τ' πιο φρόνιμο. Ήταν, αλήθεια, φρόνιμος ο μικρός γείτονάς μας. Έπειτα από τ' διαζύγιο των γονέων του, είχε μείνει με τ' πατέρα του, με τ' ηρωική πληγωμένη από τ' αναχώρηση μιας επιπόλαιης, αλλά τρυφερής μητέρας. Ή αγάπη αυτή του έλειπε, γιατί ήταν—και εξακολουθεί να είναι—πολύ τρυφερός και ευαίσθητος.

Συμμαθητής και φίλος του αδελφού μου, όπως ήταν, έρχοταν συχνά στο σπίτι, πολύ συχνά. Είχε πάρει τ' συνήθεια να με λέει κι' αυτός «μαμά» όπως οί άλλοι και εγώ κατέληξα να τ' τον θεωρώ κι' αυτόν σαν αδελφάκι μου ή παιδί μου.

Τώρα όμως μεγάλωσε πιά, έγινε άνδρας. Πρέπει να είναι... Περνούσε ένα χρόνο τ'ον Ζάν, είναι λοιπόν, είκοσι οκτώ χρόνων. Και μηχανικός, παρακαλώ! Είναι άλλωστε ωραίο παλληκάρι. Λιγάκι αδύνατος, αλλά τόσο ευγενικός με τ' ελκρινές και σταθερό βλέμμα του που συχνά αντίζει πολύ ψηλά, σαν τ'ων ανθρώπων που δεν ικανοποιούνται με τ' την πραγματικότητα. Και τόσο καλός! Ένω τ' αδελφία μου (όφειλω να τ' το ομολογήσω) με παραμελούν κάπως, εκείνος έρχεται καμιά φορά για να συντροφεύσει τ'η καλή, γρηά «μαμά».

Δίγως να τ' θέλω, στέναξα: —Και σ' ο Ροβέρτο, όταν θά ξνης μια φωνή, μια τρυφερή αγαλλίαση ίσως δεν θά τ'η άφηνε εύκολα για να έρχεσαι να με βλέπεις.

Ο Ροβέρτος ποδχε καθήσει έν τώ μεταξί στα πόδια μου σγεδόν, άνάων σ' ένα μαξιλάρι, μου είπε με φωνή έρωτική, σαν μια πρόκληση.

—Ω! Όσο γι' αυτό μπορείτε να είστε ήσυχη. Θά έρχωμαι να σας βλέπω για πολύ καιρό ακόμα.

Τά λόγια του αυτά άντήχησαν μέσα μου σαν ένας κώδικας κινδύνου. Έχω μελετήσει τόσο πολύ τ' «παιδιά μου» ώστε τα γνωρίζω σαν να τ' είχα γεννημένα εγώ. Αυτόν ίδιος, τόν πιο έγκαταλελειμμένο σ'η ζωή...

—Α! Καλά τ'ό μάντευσα ότι κάτι σου συμβαίνει. Ποιος σε πείραξε μικρούλη μου; Έκανα όθιθεν αδιάφορος.

Ο Ροβέρτος, έέσπασε. Ήταν φανερό, ότι είχε έλθει έπιτήδες για να ξελαφρωθί από τ' μυστικό του.

—Ω! «μαμά, μαμά!» άν έέρατε! Πρό όλίγων εβδομάδων έκανα τ'ην γνωριμία μιας νέας. Είναι όμορφη, χαριτωμένη, κομψή, τέλος μ' άρεσε πολύ... Αρχισα να τ'η άγατώ...

—Α!...

Απόρησα με τ'ό πόνο που ενοιώσα τ'ην καρδιά μου ός άκουσα τά άπλά αυτά λόγια.

Ο Ροβέρτος άγαπά μια νέα. Είναι αυτό κάτι πολύ φυσικό, γιατί λοιπόν να τ'ρομάζω τόσο! Και για

τι να τρέμη ή φωνή μου όταν τόν ρώτησα.

—Καί... κι' αυτή;

—Νόμιζα ότι κι' αυτή μ' αγαπούσε...

—Αλλά έτυχε ν' άκούσω μια κουβέντα που δεν προσωρίζετο για μένα... Νομίζοντας εκείνη ότι δεν τ'η άκουσα, με ειρωνευόταν έπειδή είμαι πολύ δειλός, ύπερβολικά έπιφυλακτικός... Άν με παντρευόταν θά ήταν μόνον για τ'ην θέση που έχω... Α! «μαμά» είμαι τόσο δυστυχισμένος! Τ'ην νόμιζα ελκρινή, λεπτή, έξυπνη... σαν έσας! Κι' όμως δεν είναι παρά μια καλοφτιασισμένη κούκλα, όμορφη ντυμένη, αλλά δίχως καρδιά και κρίση.

—Μή λυπάσαι παιδί μου. Δεν σου άξιζε. Θά βρής μιάν άλλη που θά σ' έκτιμήσει, θά σε νοιώσει...

Τώρα, γιατί τ'ό είπα αυτό, άφου βαθεία μέσα σ'η καρδιά μου, σ'ην άνήσυχη αυτή περιοχή όπου φώληζαν τόσες σκέψεις άνομολόγητες, έπιθυμούσα ζωηρά να μ'η βρή ο Ροβέρτος «μια άλλη», όποια κι' άν τ'ηταν:

—Εκείνος κούνησε τ'ό κεφάλι του, με τά μάτια βουρκωμένα, τά χείλη του έτρεμαν. Φαινόταν, τόσο μικρός εκείνη τ'η στιγμή ώστε έμοιαζε σαν παιδί!

—Όχι, είπε. Δεν θά βρώ άλλη. Είναι όλες όμοιες. Εκείνη που θ' αγαπούσα, θά ήταν μια γυναίκα σαν έσας «μαμά», έτσι καλή και πονετική. Έσεις μόνον με καταλαβαίνετε, έπειδή ύπήρξατε ή μαννούλα μου...

Ναί, είγε πεί τά λόγια που έπρεπε να π'η! Είμαι «ή μαννούλα του», και γι' αυτό μόνον με λυπεί ό καύμος του και χαίρομαι έπειδή σώθηκα από μια αγάπη που θά τόν έκανε δυστυχισμένο... Αυτό τ'ουλάχιστον προσπαθούσα να πιστέψω...

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΠΕΡΝΑ... ΚΑΙ ΦΕΥΓΕΙ

ΕΦΥΓΕ, άν όχι παρηγορημένος, ήρεμος όμως. Ή ταραχή όμως από τ'ην όποιαν τ'ον άτήλαξα είχε κυριεύσει τώρα τ'η δική μου ψυχή. Θάθελα, μ' όλη μου τ'η δύναμη να πιστέψω ότι αίσθανομαι μόνον τ'ην συμπίνα μιας μεγάλης άφωσιωμένης άδελφής, σ'ην όποια ό Ζάν ήλθε να έμπιστευθί τις αίσθηματικές του άτυχίες. Και όμως δεν συνέβη αυτό. Και άπόδειξις τ'ό αίσθημα εκείνο τ'ης θριαμβευτικής ικανοποίησης που με κυρίευσε όταν έμαθα ότι ο Ροβέρτος δεν θά παντρευθί μ' έκείνη τ'η νέα. Άλλά τότε τ'ό μητρικό φίλτρο που ήθελα να γεμίζη, αυτό και μόνο τ'ην καρδιά μου; Όχι! Φθάνει πιά ή όποκρυσία! Έξω τώρα πιά καλά ότι ο Ροβέρτος έπαισε να είναι για μένα ένα παιδί. Είναι ένας νοητευτικός νέος, με τόν όποιο ταιριάζουν και συμφωνούν οι ίδεες και τά αίσθηματά μου. Ναί, έγώ τόν καταλαβαίνω! Έγώ γνωρίζω όλη τ'η λεπτότητα και τ'ην συστολή τ'ης πολύ ευαίσθητης ψυχής του. Και είμαι βέβαιη ότι θά μπορούσα να τόν κάνω εύτυχισμένο άν...

—Αν... τί; Είναι γελοία ή σκέψις μου. Άλλά κι' αυτός γιατί να π'η ό άπερίσκεπτος, δίχως να ζυγίση καλά τ'ην έννοια των λόγων του; «Εκείνη που θά μπορούσα ν' αγαπήσω «μαμά», θά ήταν μια γυναίκα σαν έσας!» Πώς παρασύρεται ή φαντασία μιας νέας που ζ'η σ'η μοναξιά και είναι άς τ'ό ποδμε καθαρά, έρωτευμένη! Σέ σημείο, μάλιστα, που να φαντάζεται κάτι άπίθανον και γελοϊόν: τόν γάμο αυτό του νέου και αυτής τ'ης γεροντοκόρης...

—Μια γυναίκα σαν έμένα... Όρθη μπροστά τόν καθρέφτη έξετάζω τόν έαυτό μου άλύπητα σαν να ήμουν ή αντίζηλος του έαυτού μου: Τριάντα δύο χρόνια μαραμένα και άτονα... Ένα πρόσωπο δίχως λάμψη... Μυωπικά ματογυάλια κάτω από τά ίσια και χωρίς καμιά χάρη μαλλιά. Ένα σώμα άλύγιστο μέσα σ' ένα φόρεμα τ'ου σωρού...

Μια άλλη φράσις τ'ου Ροβέρτου περνά σκληρά από τόν νού μου: «Είμαι μια νέα όμορφη, χαριτωμένη, κομψή... Μοί άρεσε». Διάβολε! Είμαι πολύ φυσικό ό νέος αυτός ό κομψός, και με μια άρκετά καλή θέση να έπιζητ'η τ'η όμορφιά, τ'ην χάρη, τ'ην κομψότητα. Ίσως στα νεάτα μου, προτού ακόμα καταβληθώ και μαραθώ από ένα έργο άνώτερο των δυνάμεών μου, ίσως τότε να ένοσάρκωνα αυτό τ'ό ιδανικό. Άλλά τά χρόνια πέρασαν, βαρεία, καταθλιπτικά, και τώρα είναι πιά άργά. Για τ'ό παιδί τ'ου όποιου τόσες φορές έδεσα τά δεσίματα των παπουτσιών και έπλυνα τά γόνατα όταν έρχόταν γδαρμένο, από τά παιχνίδια, θά είμαι πάντοτε ή «μαμά». Έξερει τάχα ότι έγω ένα άλλο όνομα μιάς μηστής, μιάς γαϊδεμένης γυναικούλας; Έξερει ότι λέγομαι Σολάνζ; Άλλά π'ός τί όλ' αυτά; Είμαι και θάμαι ή «μαμά».

Δεν ήθελα να κλάψω. Γι' αυτό με μια κίνηση άπότομη και πειστωμένη, για ν' άποδείξω σ'όν έαυτό μου ότι δεν έδινα καμιά σημασία σ' αυτή τ'ην τρελή ιδέα που μ' έκανε να ντρέπομαι, έστρεψα τ'ό κουμπί τ'ου ραδιοφώνου. Και τότε, άκουσα τ'ό γλυκό και έλαφρά ειρωνικό τραγουδάκι:

«Ο Έρωτας διάβηκε κοντά σου.
Κάποιο θράδυ, στο δρόμο ή άλλού...
Μά, έσύ τόν άφησες να φύγη...»

Τά μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Σταμάτησα τ'ην ειρωνική φωνή και έσβυσα τ'ό φώς που μ' ένοχλούσε. Έκλαψα σαν παιδί μέσα στο σκοτάδι, έγώ που έκαμα να γελάσουν τόσα δακρυσιμένα μάτια παιδιών! —Ω! ναί, είδα τόν Έρωτα να διαβαίνει, τόν Έρωτα μου με τ'ην ψηλή σιλουέττα, τ'ό διαγυές βλέμμα, τ'ην τρυφερή και πληγωμένη ψυχή... Μά φταίω εγώ Θεέ μου, άν δεν μπόρεσα να τόν συγκρατήσω;

MANNEKEN ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΕΛΩ!

—ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Μαρέϊγ, ή κ. Άμάνδα σας παρακαλεί να πάτε άμέσως στο γραφείο τ'ης.

Με κάποια άπορία σήκωσα τ'ό κεφάλι μου από τά κατάστιγά μου. Άπό τότε που έχασα τόν πατέρα μου, άναγκάστηκα ν' άρχισω πάλι να δουλεύω και έπειτα από πολλή

—Σκεφθήτε καλά δεσποινίς φώναξε ό διευθυντής.

προσπάθεια, κατόρθωσα να έπιτύχω μια θέση, βοηθού λογιστού σ'όν μεγάλο Όικο ραπτικής «Αμάνδα». Ο Όίκος αυτός δεν είναι βέβαια, παγκοσμίως φήμις όπως τόσοι άλλοι. Ή κ. Άμάνδα είναι μια άλλοτε «πρώτη» ενός μεγάλου άτελιέ και τώρα άνοιξε δικό τ'ης κατάστημα. Τά χρόνια όμως έγιναν δύσκολα και οι νέες δουλειές πάντα προόδευσαν.

Γι' αυτό, πήγα με κάποια άνησυγία στο γραφείο τ'ης διευθύνσεως. Συνεδρίαζαν εκεί ή κ. Άμάνδα, ό διευθυντής τ'ου προσωπικού και ή διευθύντρια τ'ης έργασίας, πράγμα που μ' έκανε να ριγίσω από φόβο. Τί να έσήμαινε αυτό τ'ό δικαστήριο;

Ή κ. Άμάνδα γύρισε και με παρατήρησε από τ'ό κεφάλι ως τά πόδια, με ένα βλέμμα διεισδυτικό, σαν να ήθελε να με γδύσει και να κάνει έρευνα άπάνω μου. Θεέ μου! Μήπως έπρόκειτο να με κατηγορήσουν για καμιά κλοπή;

Όχι όμως, γιατί ή κ. Άμάνδα γύρισε και ρώτησε με περιφρονητικό ύφος τόν διευθυντή τ'ου προσωπικού:

—Αυτό είναι όλο που βρήκατε; —Άλλά κυρία μου, είναι ό,τι έχουμε καλλίτερο...

—Καλλίτερο; —Ε, μά τότε πώς είναι οι άλλες; Παραλογίζεστε φτωχέ μου φίλε! Φαντασθήκατε τ'ό «Όνειρο» μιας βραδυάς; Αυτό όνομά τ'αυτοχρόνως μουρούριζε με χάρα:

—Αυτό είναι όλο που βρήκατε; —Άλλά κυρία μου, είναι ό,τι έχουμε καλλίτερο...

Παρισινό; Σας συγγαίρω για τ'ην έπιτυχία!

Δεν καταλάβαινα καλά. Έπειδή δεν είχα ποτέ καμιά ιδέα για τ'ην όμορφιά μου, δεν πειράχτηκα από τ'ην κρίσις τ'ης κ. Άμάνδα, ή όποια μπορεί να είναι μια επιπόλαιη και να μιλά άρκετά άπότομα, έχει όμως καλή καρδιά. Τί έννοούσε έν τούτοις, με τ'ό «Όνειρο» μιας βραδυάς;

Ο διευθυντής τ'ου προσωπικού ήταν συνηθισμένος κι' αυτός σ'ούς θυμούς τ'ης προϊσταμένης. Με ήρεμο ύφος είπε:

—Ίσως ή κ. Ίουλιέττα θά μπορούσε να πάρη τά μέτρα τ'ης...

—Είμαι περιττόν. Τά μέτρα πιθανόν να είναι ό,τι πρέπει, αλλά τ'ης λείπει ό «άερας» φίλε μου!...

Ο διευθυντής έκανε πώς δεν άκουσε και στρεφόμενος π'ός τ'ην κ. Ίουλιέττα ή όποια περιμενε με τ'ό μέτρο στο γέρι:

—Αργίστε! τ'ης είπε σιγά.

Ή κ. Ίουλιέττα με παρέλαβε ένω στεκόμουν άκίνητη από τ'ην έκπληξη, με μέτρηση από τόν άνω ως τόν άστράγαλο, έζωσε τ'ην μέση μου και τ'ην περιφέρειά μου, ένω ταυτόχρονως μουρούριζε με χάρα:

—Ω! θαυμάσια! Τά ίδια μέτρα! Τό «Όνειρο» μιας βραδυάς θά φαίνεται καμωμένο έπίτηδες γι' αυτήν! Θά τ'ης πηγαίνω σαν γάντι.

—Πθανόν να τ'ης πηγαίνω σαν γάντι, παρετήρησε ή άμετάπειστη κ. Άμάνδα. Άλλά...

—Έν τούτοις, είναι ή μόνη έλπίδα που μ'ας μένει, κυρία. Ή σενιόρα Τριαζούανα φεύγει αύριο για τ'ό Ρίο—Ίανέϊρο και έπιμένει να ιδί σήμερα τ'ό φόρεμα.

—Αυτό τ'ό ξέρω καλλίτερα από σας! Πώς διάβολο έτυχε ν' άρρωστήση ή Ναδίνα με γρίπη τ'ην ήμερα άκριβώς που έχουμε τ'ην άνάγκη τ'ης. Τό «Όνειρο» μιας βραδυάς θά είχε άγορασθεί και παραγγελθεί σ' όλους τούς χρωματισμούς, άφού άρεσε τόσο πολύ σ'ην σενιόρα! Ήταν μια σίγουρη πελάτισσα και τί πελάτισσα! Για τ'ην κακή μας τύχη δεν βρίσκεται μέσα σ' όλόκληρο τ'ό κατάστημα ένα κορίτσι άρκετά ωραίο για μανεκέν για να φορέση τ'ην τουαλέττα αυτή! Δεν έγω παρά τις συρματένιες κουκλές! Όταν δημιουργώ ένα μοντέλο που ν' αναδεικνύη τις γυναικείες φόρμες, ένα μονάχα μανεκέν μπορεί να τ'ό φορέση, ή Ναδίνα! Κι' όταν άπουσιάζει όπως σήμερα, πρέπει να σταματήσω κάθε πώληση!

—Μπορούμε να δοκιμάσουμε με τ'ην δίδα Μαρέϊγ, έπέμεινε ό διευθυντής τ'ου προσωπικού.

—Τί έπιμονή! Άλλά άφού τ'ό θέλετε δοκιμάστε λοιπόν! Άς φορέσει ή δίδ Μαρέϊγ τ'ό «Όνειρο» μιας βραδυάς και δείξετέ μου κατόπιν τ'ό αποτέλεσμα! Επ'ί τέλος θά γαλάσω λιγάκι...

Τότε, δίχως να περιμένουν δεύτερη κουβέντα οι δυό συνένογοι με άδραξαν ό καθένας και από ένα χέρι και με παρέσυραν βουβή και σαστισμένη, τρέχοντας μέσα σ'ούς διαδρόμους.

Σαστισμένη, κατόρθωσα να πω νερικά λόγια:

—Επ'ί τέλος, τί ζητάτε από μένα;

—Να γίνετε μανεκέν, άποκρίθηκε σταθερά ή κ. Ίουλιέττα.

—Μανεκέν! φώναξα εξαφνιασμένη. Μά είναι τρέλλα! Έγώ δεν είμαι μανεκέν, είμαι τελείως άκατάλληλη. Δεν θέλω να γελοιοποιήσω τά μοντέλα τ'ου καταστήματος και να γίνω επί πλέον γελοία και εγώ!

Ο διευθυντής τ'ου προσωπικού με δέκωσε με τόνο θλιμμένο και σοβαρό:

—Σκεφθήτε καλά δεσποινίς. Φυσικά, δικαίωμα σας είναι ν' άρνηθήκατε να κάνετε προσωρινώς τ'ό μανεκέν άφού ή δουλειά σας είναι να κέν άφού ή δουλειά σας είναι να είσθε βοηθός λογιστού. Άλλά, έκτός πού θά κερδίσετε μια ιδιαίτερη άποψή, σκεφθήτε ότι αντιπροσωπεύομαι, ή όποια έλπίδα τ'ου Όίκου μας...

—Εξέρετε πόσο δύσκολοι είναι οι καιροί και σε τί σημείο ή ανεργία, άρρο και σε τί σημείο τ'ων ύπαλλήλων πείλει ένα μέρος των ύπαλλήλων μας. Μια μεγάλη παραγγελία θά έμας. Μια μεγάλη παραγγελία για κάμποσες εβδομάδες.

Τί μπορούσα ν' άπαντήσω σ' αύτά τά έπιχειρήματα;

—Εστω, δέχομαι, αλλά προσέξτε, γιατί άσφαλώς θά βρεθίτε πρότε, γιατί άσφαλώς θά βρεθίτε πρότε, γιατί άσφαλώς θά βρεθίτε πρότε...

—Αυτό θά τ'ό ιδούμε, μά δεν τ'ό πιστεύω. Σέ κάθε γυναίκα υπάγχει μια δυνατότης χάριτος, τ'ην όποια άρκει να αναδείξει κανείς. Όπως πολλές άλλες, έίστε και σεις δνις Μαρέϊγ, μια όμορφη γυναίκα που άγνωστ'ην δύναμή τ'ης.

Ή κ. Ίουλιέττα κύτταζε τ'ό ρολόι τ'ου γερύου τ'ης:

—Ή ώρα είναι δύο και είκοσι, έίπε. Ή σενιόρα Τριαζούανα δεν θά έρθη πριν από τις πέντε. Έχουμε...

Όταν ό έρωτας διαβαίνει...

περισσότερο καιρό μπροστά μας απ' όσο χρειάστηκε ή καλή νεράιδα για να μεταμορφώσει την Σταχτοπούτα.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Ο ΣΑ συνέβησαν μέσα στις τρεις ώρες που έπληκλούθησαν παρέμειναν ακόμη σαν έ- ναν κενό μέσο στη μνήμη μου. Πέρασα τις ώρες αυτές σαν μια ύπνοβατίς. Αφέθηκα πειθήνια να με κτενίσουν, να με φτιασιδώσουν, να με γδύσουν και να με ξαναπλύνουν, όλα αυτά μ' ένα είδος μοιραίας έγκατερήσεως...

—Πρώτον, είπε ή κ. 'Ιουλιέττα μ' ένα επιτακτικό ύφος που δεν επιδέχεται αντίρρηση, τα ματογυάλια σας είναι απαραίτητα ή μπορείτε να κινηθείτε και δίχως αυτά;

—Μμ... έτραύλισα, τώ βέβαιον εί- ναι ότι πρέπει να τα φορώ μόνον ό- ταν εργάζομαι, αλλά δεν τα βγά- ζω από άμείλεια...

—Η άμείλεια δεν επιτρέπεται όταν μια γυναίκα θέλει να φανή όμορφη! Διέκοψε άπτότομα ή κ. 'Ιουλιέττα.

Με μια γρήγορη κίνηση, μου βγά- ζει τα ματογυάλια και τα κλείνει μέσα σ' ένα συστάρι.

—Θά σάς τα επιστρέψω άπόψε, Έλάτε!

Την άκολουθήσα έξουθενωμένη. Βγαίνουμε έξω και φωνάζει ένα τα- ξί. Μετά πέντε λεπτά, βρίσκομαι καθισμένη, με μια λευκή μπλούζα,

στην πολυθρόνα ενός κομμωτηρίου, ενώ ένας επιδέξιος υπάλληλος λού- ζει τα μαλλιά μου με σαμπουάν, έ- μένα που συνήθως πλέον μόνη μου τα μαλλιά μου... με κοινό σαπούνι!

"Ισως γι' αυτό άλλωστε, να μην έ- χουν και καμιά λάμψη. Ένώ τώ- ρα, μετά το τεχνητό στέγνωμα, φαί- νονται άπολά, μεταξένια, και τώ κα- στανό χρώμα τους που πήρε τώρα μια χρυσή άνταρξια με κάνει να φωνάζω με κατάπληξη:

—Μά, δεν είναι πιά αυτά τα μαλ- λιά μου!

→ Κι' όμως είναι, είπε ό κομμο- τής γελώντας. Τα ξέπλυνε, όμως, με λίγο χρώμα για να τους δώσω περισσότερη ζωή επειδή ήσαν κά-πως άτινα.

Όλες οι γυναίκες θά έπρεπε να γνωρίζουν ότι υπάρχει τώ, άπλό και θαυμάσιο αυτό μέσον για να όμορφαίνουν τα μαλλιά τους. Κρίμα που δεν έχουν άρκετη ώρα για να κάνουν περιμανάντ!

—Ας εί- ναι για άλλη φορά... Είναι λυπηρό που τα μαλλιά σας είναι πολύ κον-τά κομμένα για την τωρινή μόδα...

Τά σίδερα τώ κατασάρωματος πε- τούσαν άνάμεσα στα επιδέξια δά- κτυλά του, καθώς μου έκαμε δύο θαυμάσιες όντυλασιόν στα πλάγια και κατόπιν τύλιξε σέ μικρές χρυ- σές μπούκλες τις άκρες των μαλ- λιών...

Στό μεταξύ μια μανικιουρί- στα είχε παραλάβει τή γέρας μου. Καί τώρα, έχω στίς άκρες των δα- κτύλων μου δέκα λαμπρά ρουμπίνια που με μαγεύουν...

Τώ πρόσωπο τώρκα. Μέσα σδν κα- θρέφτη παρακολουθώ τόν τεχνίτη της όμορφιάς καθώς άπλώνει άπαλά τή κοκκινάδι στα μάγουλά μου, τή στρώνει τώ κάνει να χάνεται στίς

άκρες, με πασπαλίζει με πούδρα ζωγραφίζει με τέχνη τα χείλη μου, ύστερα σκιάζει τα βλέφαρά μου με μια άνεπαίσθητη γαλάζια χροιά... Με διασκεδάσει τώ νέο αυτό παιγνί- δι.

—Θαρρεί κανείς ότι ζωγραφίζετε ένα πορτραίτο, είπα εύθουα.

—Ένα παστέλ μάλλον! Τά φτια- σίδια αυτά είναι τόσο λεπτά ώστε δίνουν στην έπιδερμίδα την διαύγεια πολυτίμης πορσελάνης και την δρο- σιά ενός λουλουδιού...

—Αί! Πώς πόνεσα Θεέ μου! 'Αλ- λά δεν ήταν τίποτε. Μοδ' άφήρεσε μερικές τρίχες που γαλούσαν την άρμονική γραμμή των φρυδιών μου. Κατόπιν βούρτσισε τά ματόκλαδά μου με κοσμητική.

—Βλέπετε τί ώραία μάτια που έ- χετε δεσποινίς! Θά ήθελα να τά εί- γα εγώ! Τόσο μεγάλα, τόσο γλυ-κά με την μυστηριώδη κάπως έκ- φρασή τους...

Τώ τελευταίο αυτό προέρχεται ά- πό την έλαφρά μωτιά μου. "Ας μή τώ πώ όμως!

Τελείωσε. "Η κ. 'Ιουλιέττα ή ό- ποία έδινε τίς οδηγίες, με παρέλα-βε λέγοντας με ίκανοποίηση:

—Ε, τί λέτε τώρα γι' αυτά μικρή μου;

Μία νεαρή υπάλληλος μ' ένα βα- πορίζατέρ στο χέρι σκόρπισε τριγύ- ρω μου ένα μυρωδάτο σύννεφο, και με σιγανή φωνή μου είπε τώ όνομα της μυρωδιάς:

—«Μασκαράδα»...

Λίγο σαστισμένη, άποκρίθηκα στην κ. 'Ιουλιέττα:

—Είμαι ένα πραγματικό μασκά- ρεμα. Δεν άναγνωρίζω πιά τόν έαυ-τό μου. Τώ κεφάλι μου μου φαίνε-ται σαν ξένο!

Όμολογώ όμως ότι δεν λυπού-μαι για τώ παλιό κεφάλι μου, με τά άττονα και ίσια μαλλιά, την χλω- μάδα του και τή άψυχα μάτια Τώ προτιμώ όπωσ είναι τώρα.

—Τώ δυσάρεστο είναι, είπα λιγά-κι άπογοητευμένη καθώς έβγαζα την άσπρη μπλούζα, ότι μοιάζω με υπαλωμένη κούκλα, μια κούκλα από χαρτόνι στην όποια κόλλησαν κα-τά λάθος ένα κεφάλι κούκλας πο-λυτελείας.

—Αυτό θά τώ διορθώσω εγώ, γέ-λασε ή κ. 'Ιουλιέττα. Άντιλαμβάνε-στε πιστεύω, μικρούλα μου, πώς έ- πεια από τριάντα χρόνια που ά- σκολούμαι με την ραπτική, ξέρω να ντύσω μια γυναίκα! Νομίζω πώς θά μπορούσα να δώσω σέξ— άπλή- σ' ένα σκουπόξυλο ή σ' έναν ίππο- πτόταμο! Καί επειδή έσείς δεν είστε ούτε τώ ένα ούτε τώ άλλο, αλλά μό-νον μια γυναίκα με θαυμάσιες άνα-λογίες, τώ έργο μου θά είναι πολύ πιό εύκολο.

«ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΒΡΑΔΥΑΣ»

Μ ΠΗΚΑΜΕ πάλι στο ταξί και επιστρέψαμε στίς κ. 'Αμάνδα, στο μικρό δωμάτιό όπου ντύ- νεται συνήθως ή Ναδίνα. Με άπόλυτο πεποίθηση τώρα, ή κ. 'Ιου- λιέττα άνοίγει μια ντουλάπα και παίρνει από μέσα ό,τι χρειάζεται.

—Μά ή «ζακάν» που θά σάς δώσω

κορμωστασία βασίλισσας... Τώ άό- ρατο λαστιγένιο τρικώ. Οι κάλτσες... Τά σάνδαλα από άσημένιο λαμέ... Αυτά είναι. Φορέσετε τα ώσούτου σάς φέρω τώ «Όνειρο μιας βραδυάς».

Όταν επέστρεψε, έχω τά είχα φο- ρήσει όλα και ντροπαλά έρριξα ά- πάνω μου μια ρόμπα την όποια ρυ- σικά άναγκάστηκα άμέσως να βγά- λω.

— Θαυμάσια! φώναξε ή κ. 'Ιου- λιέττα. Τί ώραίο ντεκολτέ! Μά, εί- ναι έγκλημα παιδί μου να κρύβετε τέτοιους θησαυρούς! Τώ «Όνειρο μιας βραδυάς» θά πάρη άλλη αξία φορεμένο από σας.

—Είσι ντύθηκα με τώ «Όνειρο μι- άς βραδυάς». Ήταν μια τουαλέττα από βαρύ κρέπ ίβουάρ, πολύ άπλή, της όποιας όλη ή όμορφη βρισκό- ταν στο τεχνικό ντραπάρισμα που κρατιόταν μ' ένα λαμπρό κλιπ από τόν όμο.

—Ω! κ. 'Ιουλιέττα, στερεώσετε καλά αυτά τά διαμαντικά μήπως τά χάσω.

Η κ. 'Ιουλιέττα γέλασε με την καρδιά της.

—Διαμαντικά; Δεν αξίζουν περισ- σότερο από ένα φράγκα! Δεν έέ- ρεστε, λοιπόν, ότι σήμερα γίνονται θαυμάσιες άπομιμήσεις κομμωμά- των; Οι πιό διάσημες ήθοποιόι φο- ρούν αυτά τά στολίσια που προσέ- τουν μια λάμψη στην τουαλέττα. Πα- ρατηρήστε και μόνη σας!

Κυττάχθηκα στον καθρέφτη.

—Θεέ μου! είναι δυνατόν! Έγώ λοιπόν, είμαι ή θαυμάσια αυτή γυ- ναίκα που δείχνει ό καθρέφτης: Έ- γώ είμαι τώ έλληνικό αυτό άγαλμα με τις καλλιτεχνικές πτυχές, τώ φο- ρεμάτός του; Η θεά αυτή με τώ χρυσό στεφάνι των μαλλιών; "Ω! μανούλα μου, άν μ' έβλεπε!... Τί θά έλεγαν ό Ζάν και ή Κριστιάν άν έβλεπαν την μεταμόρφωσή μου; Καί ιδίως... τί θά έλεγε ό Ροβέρ-τος;

Γύρω μου άκούστηκαν ξεφωνητά θαυμασμού και έπαινοι. Η κ. 'Ιου- λιέττα φώναξε τόν διευθυντή τώ προσωπικό γιά να με θαυμάσει και τις «πρώτες» τώ άτελιέ και φυσικά, ήρθε και ή κ. 'Αμάνδα ή όποια στά-θηκε σαστισμένη, ενώ μια μικρούλα που κατώρθωσε να εισχωρήσει στο δωμάτιο, φώναξε γουρλώνοντας με θαυμασμό τά μάτια:

—Τί θαύμα! Τί έκπληξις! Τι έ- πιτυχία!

Οί δημιουργοί της μεταμορφώ- σεώς μου καμάρωναν:

—Δεν σάς τώ έλεγα! έπαναλάμ- βανε ή κ. 'Ιουλιέττα μεθυσμένη ά- πό τόν θρίαμβο.

Ό διευθυντής ύψωσε τώ χέρι του και είπε άποφθεγματικά:

—Τώ πάν είναι ν' άναδειχθί ή έμ- φυτος χάρις.

Έγώ, στενωγορεμένη από τόν ένθουσιασμό που προκαλούσα ένο- γλημένη από τώ ύφασμα που έφαρ- μοζότανε κολλητά στο στήθος και στους γοφούς μου, από τώ ντεκολ-τέ που άφινε γυμνά τώ μπράτσα, τους ώμους και την πλάτη μου (εί- γα την έντύπωση ότι ήμουν όλόγυ- μνη!) θά ήθελα να φύγω ή να κρυ- φθώ. Κι' όμως σέ λίγο, θά ήμουν ά- ναγκασμένη να κάνω επίδειξη στα σολόνια, να γίνω... δημόσιον θέα-μα.

—Μή φοβάστε, μου λέει σιγά ή κ. 'Ιουλιέττα, που άντελήφθη την ταρ-α- γή μου. Η σενιόρα Τιαζουάνα δεν σάς γνωρίζει. Γι' αυτήν είστε άπλως ένα άνώνυμο μανεκέν, ένα φόρεμα

που έπιδεικνύεται. Θά ιδίτε ότι εί- ναι αυτό όλιγώτερο όγληρό παρά να ύποβληθήτε στα βλέμματα των ανθρώπων που γνωρίζουν την δίδα Μαρέγι...

Όσο γι' αυτό, ναί, τώ πιστεύω. Όπωσδήποτε όμως θά ήθελα να...

Δεν είχα όμως τόν καιρό να σκε- φθώ. Η σενιόρα Τιαζουάνα βρισκό- ταν κιόλας στο κατάστημα και περι- μενε. Θεέ μου! Θά είναι άδύνατον να τώ καταφέρω. "Ας άνοίξη καλλι- τερα ή γή να με καταπιή, άς πέσει ό ούρανός άπάνω μου να με πλα- κώσει!

ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Π ΑΦ! Τί ήταν αυτό πάλι; Ήταν μήπως καταστροφή που ευ- χήθηκα; Όχι, ήταν άπλού-μια μπιτλίτσα σαμπάνιας

στην όποια άνοίξε ή κ. 'Αμάνδα. Μοδ' τείνει τώ κύπελλον όπου παί- ζουν γρυσές φουσκαλλίθρες.

—Πιέτε, θά σάς δώσει θάρρος.

—Αλλά κυρία δεν συνηθίζω να πί-νω...

—Ακριβώς γι' αυτό. Πιέτε!

Υπήκουσα και με τά μάτια κλει- στά κατάνια μονορούφι τώ περι- εχόμενον τώ ποτηριού. Άμέσως έ- νοιώσα χιλιάδες χρυσές φουσκαλί- θρες ν' άνεβαίνουν μέσα μου, να χορεύουν, να με ζαλίζουν. Άνοίξα τά μάτια και μέσα σέ μια έλαφρά όμίγλη είδα την κ. 'Αμάνδα να μου χαμογελά.

Άποφασισμένη να τά ύποστώ δ- λα, έτεινα πάλι τώ ποτήρι μου. "Ο- λοι οι παριστάμενοι μου χαμογε- λούν. "Α! Τί ώραία που είναι ή ζωή! Άπό τί φοβόμμαι, λοιπόν;

—Ε, λοιπόν άς τά πώ όλα, άς ό- μολογήσω: Άν μπόρεσα να ύπερ- νικήσω την φρικτή δειλία που με παρέλυε και να μπώ στα σαλόνια με τώ κεφάλι ψηλά, με άυτοπεποί- θηση, δίχως να μπλέξω στίς πτυχές τώ φόρεμάτος, δίχως να σκοντάψω άπάνω στα ταπέτα, αυτό συνέβη έ- πειδή με είχα μεθύσει σαν ένα ά- λογο πριν από τις ίπποδρομίες...

Δυό ποτήρια σαμπάνιας — όχι πε- ρισσότερα, γιατί τότε ό θρίαμβος θά μετετρέπετο σέ καταστροφή — ύ- πήρξαν άρκετά γιά να μου φέρουν μια έλαφρά μέθη, ώστε όλα να μου φαίνονται εύκολα και θαυμάσια.

Μεγαλοπρεπής και ήρεμη, προγώ- ρησα άφοβα πρds στην μικρή έξέ- δρα, τώ λευκό φόρεμά μου ξεγώρι- ζε τώρα άπάνω στο βαθυγάλαζο φόντο. Κατέβηκα μερικά σκαλοπά- τια και περπάτησα έμπρός στην σε- νιόρα Τιαζουάνα, σαν να ήταν αυ- τή ή συνηθισμένη άσχολία μου.

—«Όνειρο μιας βραδυάς»! είπε ή κ. 'Αμάνδα, σκύβοντας πρds την έκ- πληκτη πελάτισσά της. Ένα προ- τότυπο μοντέλο τώ όποιο δημιούρ- γησα έπίτηδες γιά σας, κυρία μου!

Η σενιόρα, μια κοντούλα, στρουμ- πουλή μελαγχροινή σαν τόν καφέ που ό σύζυγός της παλεύει κατά τόν- νους στην γηραιά Ευρώπη, δεν έ- κρυψε τόν ένθουσιασμό της.

—Ντίος μίος! Τί θαυμάσιο! "Ω- στε τώ κάνετε έπίτηδες γιά μένα; Έσώ τί λές Άλφόνσο;

Ό σενιόρα Τιαζουάνα που συνά- δευε την γυναίκα του γιά να ύπα- γράφη τά τσέκ, άπήνησε με πε- ποίηση σέ τόν Νοτιοαμερικανό:

—Είμαι ύπέρογο, είναι θαύμα! "Υπέθεσα ότι έννοούσε τώ φόρεμα. Άλλά ενώ ή σενιόρα συζητούσε με την κ. 'Αμάνδα, εκείνος πλησίασε σ' έμένα σαν να ήθελε να έξετάση άπό κοντά την ποιότητα τώ ύφασματος ή τις πτυχές του, και μου είπε ψιθυ- ριστά:

—Είμαι θαυμάσιο, δεσποινίς... άλ- λά τώ φόρεμα δεν είναι τίποτε, έ- σείς τώ κάνετε να φαίνεται ώραίο... Είστε σαν βασίλισσα, σαν αυτοκρά- τειρα... σαν θεά!...

Τόν άκούγα δίχως να τώ δώσω άπάντηση, με τώ βλέμμα άφηρημέ- νο (επειδή μου έλλειπαν τά ματο- γυάλια μου και έξ αίτίας της συμ- πάνιας που είχα πιεί). Η καρδιά μου γυποδσε δυνατά. Είναι άλλη- θεια, λοιπόν, ότι είμαι ώραία; Ό πλούσιος αυτός ξένος ό άνδρας αυ- τός που άσφαλώς ξέρει από γυναι- κες με θαύμασε, με λαγτάρησε... Ό πόθος... Πρώτη φορά τόν έννοισα να με τριγυρίζη. Την άγάπη την φίλα, την τρυφερότητα. Ναί, γνω- ρίζω τώ ευχάριστο και γλυκό συ- ναίσθημά τους. Άλλά τόν πόθο...

Όσο άγνή και τίμια είναι μια γυ- ναίκα, είναι άδύνατον να μη μεθύ- σουν στην έπαφή του σαν από ένα πο- τηρι σαμπάνιας. Πιθανόν να είδε ό σενιόρ Τιαζουάνα τά μάτια μου να

λάμπουν, τώ στήθος μου να πάλλε- ται... Δεν μπορεί όμως να ξέρη ό- τι σκέπτομαι έναν άλλον που κι' αυτός μπορεί να με ποθήσει... Γέρ- νει πιό κοντά μου.

—Δεσποινίς!... Η γυναίκα μου ά- ναχωρεί αύριον, αλλά εγώ θά μεί- νω ακόμα στο Παρίσι γιά τις ύπο- θέσεις μου... Ποδ' μπορώ να σας συ- ναντήσω;

—Ένα ραντεβού! Μοδ' έδωκε ένα ραντεβού σ' έμένα, στην καλή γρηά «μαμά» στην γεροντοκόρη! Μοδ' φάνηκε τόσο άστείο ώστε χαμογέ- λασα και ό σενιόρ ξεθαρρεμένος άγγιξε έλαφρά τώ γυμνό μπράτσο μου... Η κίνησίς του αυτή μ' έπανε- φερε στην πραγματικότητα. Άπομα- κρύνθηκα, με ύθος προσβεβλημέ- νης θεάς—άφοδ' με είπε θεά!— Τόν καμμένο! Πόσο θ' άπογοητευτήκα- τε κύριε. Κι' όμως, πιστέψτε με, σάς είμαι πολύ ευγνώμων που με πληροφορήσατε ότι είμαι ποθητή, δεν έπιθυμώ όμως να συνεχίσω την δοκιμή. Την δοκιμή, θέλω να την έ- παναλάβω μ' έναν άλλον, μ' εκεί- νον που άγαπώ. Ξέρω ότι μ' άγα- πά ήδη γιά την καρδιά και γιά τώ μυαλό μου. Τώρα, όμως, μετά την θαυμαστή αυτή δοκιμασία, έλπίζω πώς θά μ' άγαπήσει, και ως γυναι- κά, Ήταν ώραίο να ήμουν ή μικρή

μαμά του, ή μεγαλει- τερη άδελφή του, ή καλλίτερη φίλη του.

Άλλά σήμερα, μετά τόν θρίαμβό μου, με καταδιώκει μια φιλο- δοξία που μου φαίνε-ται πιό άπίθανη παρά γελοία: να γίνω ή γυναίκα του.

Προτού βγάλω τώ «Όνειρο μιας βρα-δυ-άς», πράγμα που θέλω να μετατρέψω σέ πραγματικότητα καθημερινή, κυττάχτη-κα μέσα στον καθρέ- φτη. "Α! κύριε Ρο- βέρτε Σωλνιέ θέλεις μια γυναίκα νέα, δ-

Ύστερα σκέπασε τά βλέφαρά μου με μια άνεπαίσθητη γαλάζια σκιά.

Όταν ο Έρωτας διαβαίνει...

μορφή, χαριτωμένη, κομψή; "Ε, λοιπόν, θα σου την παρουσιάσω και τότε τα ξαναλέμε, οι δυο μας!

Και καθώς έβγαζε τις άραχνες-φαντες κάλτσες, μουρμούριζε: «Ο Έρωτας διάβηκε κοντά σου...».

«Ας ξαναδιαβή λοιπόν! Τον περιμένω με πεποίθηση. Αυτή την φορά θα τον συγκρατήσω ασφαλώς!

— Μας έδωκε μία καταπληκτική παραγγελία! Μου σώσατε την ζωή, παιδί μου! Πέστε μου θέλετε να μείνετε ως μανεκέν;

«Η κ. "Αμάνδα μου έσφιξε τα χέρια, με φίλησε με διάχυση... "Εγώ όμως κούνησα το κεφάλι μου:

— "Οχι κυρία, σάς ευχαριστώ. Είμαι ευτυχής που μπόρεσα να σάς εξυπηρετήσω, αλλά θα ξαναπάρω την θέση μου στο γραφείο...

Και από μέσα μου πρόσθεσα: «...Ελπίζω όμως ότι θα την εγκαταλείψω πολύ γρήγορα!

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ... ΚΑΙ ΣΤΑΜΑΤΑ!

Ο Ροβέρτος μπορεί να έρθει στην τύχη κανένα βράδυ. Είναι έτοιμη. Από την άεχα-στη εκείνη μέρα της «άποκα-λύψεως» μου, βρίσκομαι πάντοτε «στα όπλα». Καλοχτενισμένη, διακριτικά μακιγιαρισμένη, αποφάσι-σα να προσπαθήσω να μη φορώ τα ματογυαλιά μου παρά μόνον την ώ-ρα που τα χρειάζομαι. Πήρα ειδικά γυαλιά που μου επιτρέπουν να βλέ-πω κοντά και μακριά και πέρνω την θήκη μέσα στη τσάντα μου. Φυ-σικά δεν μπορούσα να παραγγείλω τα φορέματά μου στής κ. "Αμάνδα, όταν όμως έχω, κανείς, την συμμε-τρία ενός μανεκέν και φορεί μία καλή «γκαιν», είναι τόσο εύκολο να βρίσκεις σε μετρία τιμή, χαριτωμέ-να φορεματάκια στον μεγάλο εκεί-νο ράπη της λεωφόρου των "Ηλυ-σίων, ο οποίος ξέρει να συνδυάζει την κοψιφότητα, την καλή εργασία, με της καθεμιάς την τσέπη. "Η με-γαλύτερη σπατάλη μου, υπήρξε η αγορά ενός γουνένιου έπανωφο-ριού, το οποίο θά μου χρησιμεύσει για χρόνια και συμπληρώνει τόσο καλά τα διάφορα φορέματά.

Κάθε βράδυ, είμαι ντυμένη και στολισμένη, σαν να ήμουν έτοιμη για να βγώ έξω. Αυτό αποτελεί μέ-ρος μιας μικρής δολοπλοκίας που έτοιμασα, μόλις ανέκαλυσά ότι εί-χα την καταπληκτική Ικανότητα να...ψεύδουμαι. "Ε, λοιπόν, ναι, "Ο-ποια δεν κατέφυγε ποτέ σε μία α-θώα πονηρία για να τραβήξει την προσοχή κάποιου νέου για τον ο-ποίο ενδιαφέρεται, ας μου ρίξει την πρώτη πετριά!

Μάταια περίμενα κάμποσες βρα-δυές... Κατόπιν, ένα ωραίο βράδυ... (ωραίο μολονότι έβρεχε δυνατά!) άκούστηκε το γνώριμο κουδούνι-σμα του Ροβέρτου.

«Έτρεξα ν' ανοίξω. Μέσα στο γώλ, το φως είναι πολύ σκιασμένο ώστε να μη μπορέσει ο Ροβέρτος ν' αντιληφθεί αμέσως την μεταμόρφωσή μου. Όταν όμως με φίλησε όπως συνήθως, φώναξε:

— Τι γλυκιά μυρωδιά που φορά-τε!

Προσοχή, αρχίζουν οι πρώτες ε-πιθέσεις κατά της πρωτόβγαλτης κοκεταρίας μου.

— Βρίσκεις; Είναι το νέο άρωμα που μεταχειρίζομαι, είπα με ύψος αδιόφορο, σαν να είχα πάντοτε την συνήθεια να φορώ μυρωδιές.

Μπήκαμε στο μικρό σαλόνι—τρα-πεζαρία. Ο Ροβέρτος με κυτούσε τώρα με τα φρύδια σουφρωμένα, σά να προσπαθούσε να καταλάβει.

— Τι όμορφη που είστε! άποψε «μα-μά».

— Άποψε μόνον; Δεν είσαι πολύ ευγενικός!...

«Εκείνος κοκκίνισε.

— Είστε πάντοτε όμορφη βέβαια... αλλά άποψε μ' άρσσει εξαιρετικά το νέο κτένισμά σας και το καινούρ-γιο φόρεμά σας.

— Ναι; Μου το έχουν πει κι άλ-λοι.

«Ας μεταχειρισθώ τις γνωστές με-θόδους. "Ας τον κάνω να πιστέψω ότι μ' έχουν προσέξει και άλλοι. Το τέχνασμα έπέτυχε.

— "Α! "Ετσι... Ποιός σάς το εί-πε;

— "Ενας κύριος, πολύ καθώς πρέ-πει... "Ενας πλούσιος έμπορος κα-φέδων, τον οποίο συνήντησα στής κ. "Αμάνδα.

(Συγγνώμη σεσιόρ Τιαζουάνα, αν σάς εκμεταλλεύωμαι!)

— "Α! Τόσο το καλλίτερο... είπα απλώς ο Ροβέρτος.

Τα χείλη του όμως σφίχτηκαν και τα φρύδια του έξιμξαν δείχνοντας την συλλογή του. Με τόλμη συνεχί-ζω:

— Λίγο ακόμα και δεν θά μ' εϋ-ρισκες έδω άποψε. "Επρόκειτο να έλθω να με πάρη για να πάμε μα-ζί στο θέατρο.

— Γι' αυτό στολιστήκες έτσι όμορ-φα;

— Ναι, "Αλλά δεν θά μπορέση να έρθη και με είδοποίησε... Είναι κρίμα αλήθεια.

Ο Ροβέρτος δεν άπαντά. Βημα-τίζει άπάνω—κάτω. "Εγώ παρακο-λουθώ, σαν άπάνω σε δούλη, την έ-ξέλιξη της σκέψης του. Θέλει να με πάη αυτός στο θέατρο, πράγμα που ποτέ άλλος δεν θά είχε διανοη-θεί. Τώρα όμως ή «μαμά» είναι πα-ρουσίασιμος!

Στάθηκε μπροστά μου και με ο-φως προκλητικό:

— "Αν σάς ευχαριστεί τόσο πολύ να πάτε στο θέατρο, μπορώ να σάς συνοδέψω έγώ.

«Ωραία! Το πράγμα έγινε πιο εύκολα άπ' ό,τι φανταζόμουν. Με κόπο συγκρατιέμαι για να μη ξεφω-νίσω από χαρά, για να μη δείξω ύ-περβολικό ένθουσιασμό σαν μία γυ-ναίκα συνηθισμένη στις φιλοφρονή-σεις των άνδρων. Κατόρθωσα, παρά την άνυπομονησία μου, να μείνω δέ-κα λεπτά στο δωμάτιο της τουα-λέττας. Μιά όμορφη γυναίκα πρέ-πει πάντοτε να προκαλή τον πόθο, δεν είναι έτσι;

Σε λίγο, πήγαμε στο θέατρο. Το έργο ήταν πολύ ενδιαφέρον—τό υποθέτω τουλάχιστον, γιατί ήμουν πολύ άπασχολημένη με το δικό μου δράμα για να δώσω μεγάλη προ-σοχή στη παράσταση... Κάθε τόσο, ένοιωθα άπάνω μου το έξεταστικό

βλέμμα του Ροβέρτου... Εύτυχως ήμουν άφορη.

Βγαίνοντας από το θέατρο, με ρώτησε:

— "Επιθυμείτε να έπιστρέψετε α-μέσως στο σπίτι σας; "Εχω διάθε-ση άποψε να εϋθυμίσω λιγάκι... Τι λέτε, δειπνούμε μαζί;

Αυτή την φορά, ο θρίαμβος ύπε-ρέβη τις προσδοκίες μου. Δεν το περίμενα και παρ' όλίγον θά τα χαλνούσα όλα με μία άστοχη ύπεν-θύμιση, της άλλοτε καταστάσεώς μου.

— Να δειπνήσω, τέτοια ώρα; Πού θέλεις, λοιπόν, να παρασύρης την γρηά «μαμά» σου;

Θαρρώ πως σ' όλη τη ζωή μου θά θυμούμαι την θυμωμένη άπάντη-ση του Ροβέρτου.

— Μην το λέτε αυτό, είναι ήλιθιο! Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν είστε γρηά, ότι είστε ή πιο γοητευτική φίλη που μπορεί να γίνη. Ο έμπο-ρος των καφέδων, έχει φαίνεται, το δικαίωμα να σάς πη ότι είστε όμορ-φη;

Με άδραξε άπότομα από το μπρά-τσο σαν να με είχε κιόλας κατα-κτήσει...

Δειπνήσαμε σ' ένα έλεκκτό και ή-συχο έστιατόριο, σ' ένα τραπέζι: «για τον Κύριο και την Κυρία» στο γλυκό ρόδινο φως ενός άμπαζούρ...

Υπήρχαν λουλούδια, σαμπάνια, μυ-ρωδάτα σιγαρέττα, μία όρχηστρα και ένας τραγουδιστής που τραγου-δούσε:

«Ο "Ερωτας διάβηκε κοντά σου, "Κάποιο βράδυ, στο δρόμο, ή άλλού...»

Τι είδος άνθρωπος είναι αυτός ο έμπορος των καφέδων; ρώτησε ξαφνικά ο Ροβέρτος.

— Ω! Είναι ήλικιωμένος και πολ-λύ άσχημος... (Φτωχέ σεσιόρ Τια-ζουάνα, πως σε κατήντησα!). Κα-τά βάθος, δεν μ' άρσσει καθόλου... Και να σοφ πώ όλη την αλήθεια: αν δεν ήρθε άποψε, είναι έπειδή έ-γώ δεν το θέλησα. Το μήνυμα για την ματαίωση της βραδυάς αυτής, έγώ του το έστειλα, έπειδή... είχα το προαίσθημα ότι θά έρχόσουν έ-σύ...

Το ρόδινο φως είναι πολύ πρα-κτικό όταν θέλετε να κρύψετε την ταραχή σας. "Οπως έπίσης είναι πο-λύ βολικά τα πολύ μικρά τραπέζα-κια, για να συναντιώνται τα χέρια τυχαίως τάχα...

ΕΙΣΑΙ Η ΜΝΗΣΤΗ ΜΟΥ

ΤΙ άλλο να σάς πώ; Το τέλος της Ιστορίας αυτής το μαν-τεύετε. "Επαναλάβαμε την «παρεκτροπή» μας, βγήκαμε πάλι μαζί πολλές φορές, πολύ συ-γνά... Μία μέρα έτσι ξαφνικά, ο Ρο-βέρτος άρχισε να με λήη. Σολάνς βέβαιος άρχισε να με λήη. Σολάνς βέβαιος άρχισε να με λήη. Σολάνς βέβαιος άρχισε να με λήη.

— Σας συγγαίρω άγαπητέ μου! "Η φιλενάδα σου είναι χαριτωμέ-νη!

«Εκείνη την στιγμή, έγώ τακτο-

ποιούσα σ' ένα βάζο τά λουλούδια που μου είχε φέρει ο Ροβέρτος, άλ-λά τα λουλούδια έτρεμαν στα χέρια μου.

— Βλέπω πως ο φίλος σου έχει μεγάλη ιδέα για την αντίληψή του "Ελπίζω να τον διέψευδες!...

— Ναι, τον διέψευσα. Το είπα...

Στό σημείο αυτό αισθάνθηκα να με άδράχνω από τα μπράτσα. Μ' ά-νάγκασε έτσι να κάνω μεταβολή, με τα χέρια γεμάτα τριαντάφυλ-λα, για να βρεθώ με τα μάγουλα ξανααμμένα και με μάτια γεμάτα ι-κεσία άπέναντι σ' αυτόν τον νέο που με άτένιζε...

— Το είπα, συνεπλήρωσε ο Ρο-βέρτος: «Κάνεις λάθος άγαπητέ μου! Δεν είναι ή φιλενάδα σου, είναι ή μηνητή μου!».

Τα λουλούδια ζουλήθηκαν άπάνω στο στήθος μας καθώς με μία παρά-φορη κίνηση, άγκαλιαστήκαμε. Το βράδυ εκείνο, ο Ροβέρτος με φίλη-σε, αλλά στα χείλη...

ΑΝ σάς διηγήθηκα την θαυμα-σία αυτή Ιστορία—θαυμάσια για μένα—τό έκανα με την έλ-πίδα ότι θά δώση θάρρος και θά χρησιμεύσει ως παράδειγμα σε πολλές άπο σάς. "Εχω την πεποίθη-ση ότι στη ζωή κάθε γυναίκα, ύ-πάρχει μία εύκαιρία ευτυχίας, μία στιγμή τύχης. "Αν όμως, δεν είστε έτοιμες να την συγκρατήσετε καθώς διαβαίνει προσέξτε μήπως δεν πε-ράσει πια ποτέ μπροστά σας. Παρ' όλίγον να μού συμβη αυτό. Δίχως την ανέλπιστη τύχη δίχως το «"Ονει-ρο μιας βραδυάς» που μού άποκά-λυψε τον έαυτό μου και μετέτρεψε την «υποψηφία γεροντοκόρη» που ήμουν τότε σε μία «νεαρή και ήλευ-τή γυναίκα» όπως έγινε, δύο άτο-μα, ο Ροβέρτος και έγώ, θά είχαμε καταστρέψει την ζωή μας. Και ο Ροβέρτος ναι, ο Ροβέρτος γιατί εί-μαι ή γυναίκα που του ταιριάζει. "Οσο γι' αυτό δεν άμφιβάλλω ούτε έγώ ούτε εκείνος.

Μη βασίζετε πολύ στην τύχη, ή μάλλον βοηθήστε την διακριτικά. Μελετήστε τον έαυτό σας, την γοη-τεία σας, γιατί είστε όλες χαριτω-μένες — μάλιστα, δεσποινίδες, και αυτές ακόμα από σάς που νομίζουν τον έαυτό τους γρηασμένο. άσχη-μο και άδέξιο... «"Ελευθερώστε την δυναμικότητά σας!» όπως θά έλε-γε ο άλλοτε διευθυντής του προσω-πικού μας.

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ

“ΕΒΔΟΜΑΔΑ,”

Το άδάνατο άριστούρ-γιο του

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΣΕΡΓΙΟΣ

ΠΑΝΙΝ

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

(Συνέχεια στο επόμενο)

πάρξε το βασίλειον των Φράγκων εις την Γαλατίαν. Ο βασιλεύς των Φράν-κων, Κάρολος ο Μέγας, όστις συνήνωσε υπό το σκήπτρον του πολλές χώρας της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, υπήρξεν ο πρώ-τος μέγας βασιλεύς της Δύσεως. "Εκα-τόν έτη βραδύτερον, περί τα 900 μ. Χ., ο Γερμανός βασιλεύς "Οθων ο Α' συνε-κρότησεν έπίσης μέγα βασίλειον, το όνο-μασθεν «"Αγιον ρωμαϊκόν κράτος του γερμανικού έθνους». Γενικώς όμως ή με-σαιωνική φεουδαλική Εϋρώπη δεν είχε ακόμη συγκροτηθή εις πολλές έθνικά κρά-τη, αλλά ήτο διεσπασμένη εις πολυάρι-θμα μικρά, ήμιανεξάρτητα κρατίδια. Διά τούτο ή δύναμις της κεντρικής δασυλικής εξουσίας ήτο έξησθενημένη. Πάντως και τα κρατίδια ταύτα, δυνάμει, κομνηταί, βαρώνται, εκυθερνώοντο από τους εϋγε-νείς ήγεμόνας των άπολυταρχικώς, καθώς και αί ισχυρά Ιταλικά πόλεις Βενετία, Φλωρεντία, Γένοβα, και άλλαι.

Η ΒΑΘΕΙΑ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Τόνέονκράτοςώςπολιτικον καίκοινωνικόνσύστημα

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

ή «κοινά». "Η σπουδαιότερα αυτών,, ή "Αχαϊκή, κυβερνάται όλιγαρχικώς. "Ε-πακολουθεί ή ρωμαϊκή κατάκτησις της άρχαίας "Ελλάδος, κατά την διάσσειαν της οποίας ή "Ελλάς δεν είναι παρά μία ρωμαϊκή επαρχία, χωρίς αυτόνομον πολι-τειακήν συγκρότησιν. "Αλλά φθάνομεν εις τους χρόνους της βυζαντινής αυτο-κρατορίας και διαπιστώνομεν ότι καθ' όλην την υπερχιλιετή λαμπράν περίοδον αυτήν πολιτεία των βυζαντινών "Ελλή-νων ήτο ή άπόλυτος και συνεκκεντρωτική μοναρχία μέχρις ότου ή "Ελλάς έχασε και πάλιν την ανεξαρτησίαν της, διά δευτέραν φοράν έν έτει 1453. Μελετώντες μετά ταύτα την Ιστορίαν των ευρωπαϊκών κρα-τών, παρατηρούμεν ότι όλοι οι λαοί της Εϋρώπης, μετά την διάλυσιν της ρωμαϊ-κής αυτοκρατορίας, συνεκροτήθησαν εις διάφορα κρατίδια, υπό βασιλικών καθε-στώς. Το σημαντικότερον εξ αυτών ή-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Συνομιλία φθινοπωρινή

—Τις πρώτες φθινοπωρινές βροχές ή Νύχτα τρέμει και στο μικρό καλυδι μας ζητάει καταφυγή... (Πήραν τον άστροκέντητο χιτώνα της οι άνέμοι Και τώρα κύττα πως αναρριγεί!).

"Ασε να γείρη ανάλαφρα σε μία γλυκειά γωνιά των μαγικών παραμυθιών ή τρυφερή μητέρα. Κιόσει την πόρτα, φίλε μου, μὴν έρθ ή Παγωνιά και άπότομα τη διώξει άποδωπέρα.

Σβύσε τη λάμπα θά μάς πη τά παραμύθια έκείνα που την ψυχή μας λίκνιζαν παλιά: «Σε τούφες κέδρων άνθιζαν κυκλάμινα και κρίνα, και μία παιδούλα τάπλεκε γυρλάντα στα μαλλιά...».

Θά ρίξη φέγγη άνέσπερα στις σκοτεινές μας νημέρες, θά φέρη φέγγη άπό χλωμά φεγγάρια άλλοτινά... «...Θέ μου! Πώς έλαμπαν, γυμνές, οι φτερωμένες νημέρες... Πώς έπαίξαν τα χέρια της, γυμνά!».

Θά κάνη άβρο νανούρισμα του άνέμου τη φοβέρα, θά μου άναστήση την άπλή παιδιάτικη ψυχή...

— Παραμιλούσες. "Αρχισε ή βροχή!

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

(Συνέχεια στο επόμενο)

«Από του 12ου αιώνας γίνεται βαθεία μεταβολή εις την κοινωνίαν της Δύσεως με την ανάπτυξιν του έμπορίου, της δι-ομηχανίας, των γραμμάτων και των τε-χνών. Με την άπολυθείσαν «"Αναγέννη-σιν» έτέθη τέμα εις την μεσαιωνικήν διάσπασιν της κεντρικής εξουσίας. Τότε με την ανάπτυξιν της άρχις των έθνο-τήτων έδμηουργήθησαν τα νεότερα έ-θνικά κράτη, ως ή Γαλλία, ή "Αγγλία, ή "Ισπανία. Τούτο και επέφερε την ενί-σχυσιν της κεντρικής δασυλικής εξουσί-ας. Τιοιουτοτρόπως κατά τους πρώτους αιώνας των νεωτέρων χρόνων επεκρα-τήσε εις την Εϋρώπην ή άπόλυτος μοναρ-χία. Εις την Γαλλίαν ιδίως οι βασιλείς όπως ο Φίλιππος Α΄, ο "Ανρίος Α΄, ο "Ανρίος Β΄, ο Φίλιππος Β΄, ο "Ανρίος Γ΄, επεδόσαν την άπόλυτον μοναρχί-αν και ή Γαλλία έφθασεν εις το άπόγειον της Ισχύος και της λαμπρότητος αυτής επί Λουδοβίκου ΙΑ΄.

Εις την "Αγγλίαν αντίθετως ανεπτύχθη ή συνταγματική μοναρχία, ιδία από του βασιλέως "Ιωάννου του άντήμονος. Εις την άκμην έφθασεν ή "Αγγλία επί της βασιλείας της "Ελισάβετ κατά το έτος 1600. Τον 17ον όμως αιώνα διήλθε πε-ρίοδον άναστατώσεως με την επανάστα-σιν του Κρόμυελ. Τέλος το πολιτεμά της επαγνώθη εις τον γνωστόν τύπον της κοινοβουλευτικής μοναρχίας, ο όποιος δι-ατηρείται μέχρι σήμερα.

Εις την "Ισπανίαν ο Φερδινάνδος και ή "Ισαβέλλα ήλευθέρωσαν την χώραν των από τους "Αραβας κατά το 1500. Μετά ταύτα συνεκροτήσαντες όλην την έξου-σίαν εις χείρας των ώδήγησαν την πατρί-δα των εις άκμην και πρόοδον. Ο έγ-γονός των Κάρολος ο Ε΄ έγινεν όνομα-στός αυτοκράτωρ "Ισπανίας και Γερμανί-ας και μετεχειρίσθη την μεγάλην του δύ-ναμιν διά να καταστήση την "Ισπανίαν κοσμοκράτειραν. "Η μοναρχία έν "Ισπα-νία διετηρήθη μέχρι των ημερών μας. Εί-ναι γνωστή δε ή κατάσταση ήτις επη-κολούθησε την εγκαθίδρυσιν της Δυνα-στεας έν "Ισπανία.

Σε μια «τριαντάρα»

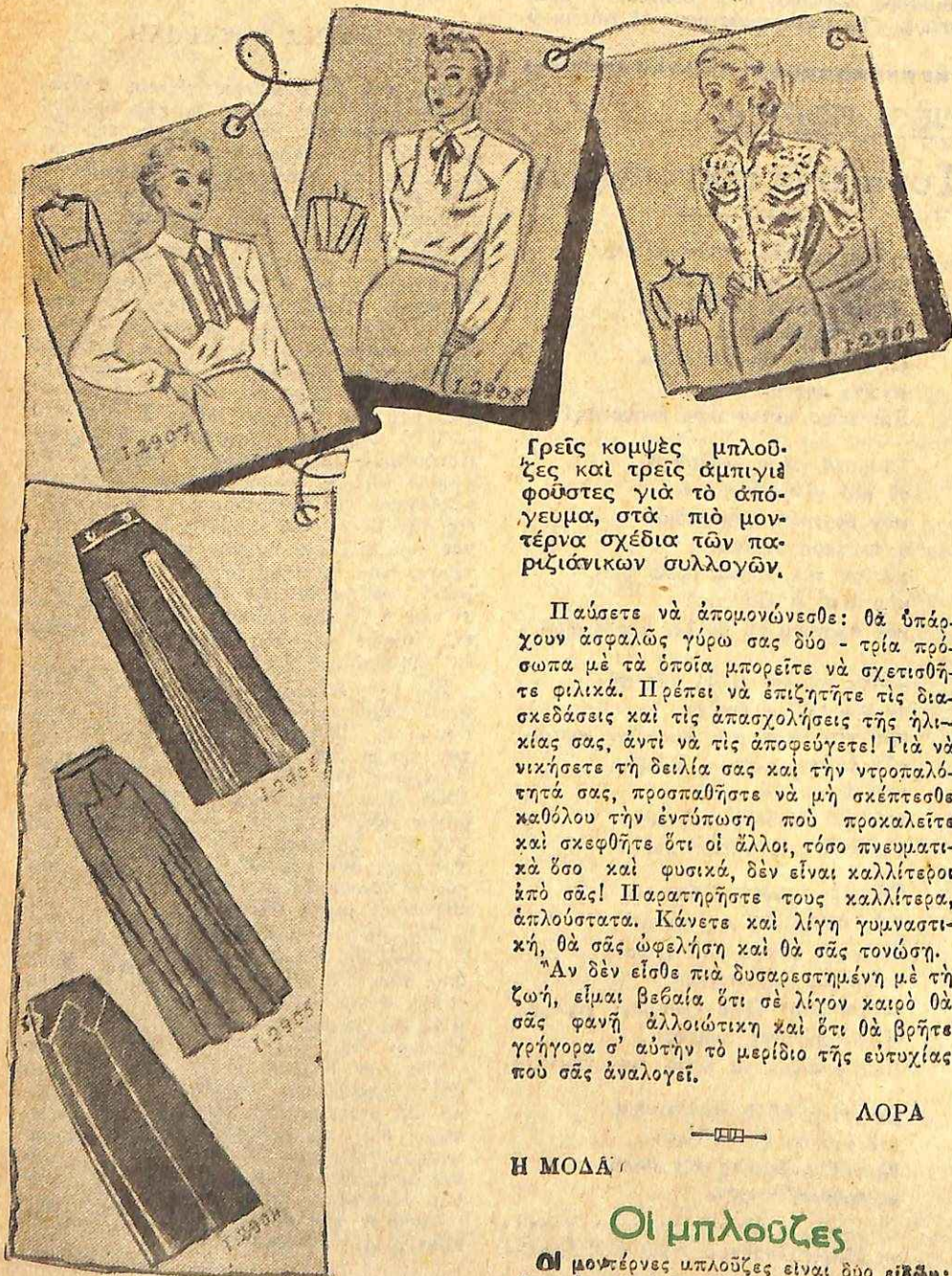
ΠΑΡΑΘΕΤΩ εδώ την περίληψη μιας επιστολής που μου στέλλει μια αναγνώστριά μου υπογραφομένη «Τριαντάρα»:

«Είχα αρραβωνιασθή σε ηλικία είκοσι χρόνων. Ύστερα από μια απροσδόκητη οικονομική καταστροφή του πατέρα μου, οι αρραβώνες μου διελύθησαν: δεν μπορούσε να φαντασθώτε πόσο φριχτά υπέφερα! Πέρασαν δέκα χρόνια από τότε. Τώρα, εργαζομαι και κερδίζω αρκετά καλά τη ζωή μου...

«Δεν είμαι ανόητη, δεν είμαι άσχημη, αλλά είμαι φοβερά δειλή και ντροπαλή και γι' αυτό δεν παίρνω ποτέ μέρος σε διασκεδάσεις και συναναστροφές, όπως κάνουν όλες οι συνομήλικές μου. 'Απότομα, άρχισα να νοιώθω ότι γερνώ και ότι μια τρομακτική μοναξιά με βασανίζει...»

«Περνάτε» σε ηλικία τριάντα χρόνων! Μά ξεχνάτε, λοιπόν, αγαπητή φίλη, ότι στην εποχή μας οι γυναίκες ξέρουν να κρατούν την νεότητά τους πελόν καιρό και έσείς βοίσκεσθε ακόμη πολύ μακριά από το ακαθόριστο αυτό όριο...

Είχατε απολύτως άδικο να πονέσετε τόσο πολύ για έναν άνδρα που δεν ήταν καθόλου άξιος της αγάπης σας, όπως απέδειξε η διαγωγή του. Πρέπει εξάπαντος να σβύσετε από τη μνήμη σας την παληά αυτή ιστορία. Τό παρελθόν είναι παρελθόν. Σκεφθείτε το μέλλον, που στην ηλικία σας επιφυλάσσει ακόμη πολλές χαρές.

Γρείς κομψές μπλουζές και τρεις άμυγιγί φούστες για το απόγευμα, στά πιο μοντέρνα σχέδια των παριζιάνικων συλλογών.

Παύσετε να απομονώνεσθε: θά υπάρχουν ασφαλώς γύρω σας δύο - τρία πρόσωπα με τα οποία μπορείτε να σχετισθώτε φιλικά. Πρέπει να επιζητήτε τις διασκέδασεις και τις απασχολήσεις της ηλικίας σας, αντί να τις αποφεύγετε! Για να νικήσετε τη δειλία σας και την ντροπαλότητά σας, προσπαθήστε να μη σκέπτεσθε καθόλου την εντύπωση που προκαλείτε και σκεφθείτε ότι οι άλλοι, τόσο πνευματικά όσο και φυσικά, δεν είναι καλλίτεροι από σας! Παρατηρήστε τους καλλίτερα, απλούστατα. Κάνετε και λίγη γυμναστική, θά σάς ωφελήσει και θά σάς τονώσει.

«Αν δεν είσθε πιά δυσχερестημένη με τη ζωή, είμαι βεβαία ότι σε λίγον καιρό θά σάς φανή άλλοιότιμη και ότι θά βρήτε γρήγορα σ' αυτήν το μερίδιο της εύτυχίας που σάς αναλογεί.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Οι μπλουζες

Οι μοντέρνες μπλουζές είναι δύο ειδών: είτε είναι από ύφασμα σχετικά κοντό, δ-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

πως λ. χ. βελούδο, σιρά, λαινάξ, λαμέ, όποτε όλη τους η κομψότης έγκειται στην άφογη κούπ των. Είτε είναι από λεπτότατο ύφασμα, όπως μουσελίνα, ζωρζέττα, κρέπ ντε σίν, λινό, δαντέλλα, όποτε η επιτυχία των έγκειται στην λεπτότητα της εργασίας των και στις λεπτομέρειες της γαρνιτούρας των.

Τό σπουδαιότερο σημείο όλων αυτών των μπλουζών είναι η φασόν του γιακά που είναι συνήθως κλειστός ψηλά στον λαιμό. Πολυάριθμα είναι τα γιακαδάκια σαν των αξιωματικών, οι γιακαδες με τσακισμένες άκρες σαν των κολλάρων, οι τραπεζιακάδες που καταλήγουν σ' ένα μικρό δέσιμο εμπρός σε στέλ Ντιρεκτουάρ.

Συνήθίζονται οι φιδόχοι και οι γραβάτες όλων των ειδών: παπιγιόν, μακρουλές γραβάτες, μεγάλοι φιδόχοι Λαβαλλιέρ, ζαμπό που αντικαθιστούν κάποτε τον γιακά, γιατί πρέπει να ληφθώ υπ' όψιν ότι έσσειδη ή γιακάς ή ο φιδόχος είναι ή σημαντικότερη κοκεταρία της μοντέρνας μπλουζας, πρέπει να είναι πολύ περιποιημένη.

Η γραμμή της μπλουζας ακολουθεί τη γραμμή των κορσάξ των φορεμάτων και πολύ συχνά χώνεται μέσα από τη φούστα. Υπάρχουν όμως επίσης και χαριτωμένες μπάσκες που σταματούν εμπρός και δίνουν, πίσω, μία πολύ νεανική φόρμα στη μπλούζα.

Για να διαφέρουν τα μοντέλα αυτά τδ ένα από τδ άλλο, υπάρχουν οι σούρες και τα ντραπέ που υπογραμμίζουν τδ στήθος, καθώς και διάφορες ενкруστασιόν από ύφασμα, που σχεδιάζουν βολάν, λουλούδια κ.λ.π. Νερόβι, βελονιές, ματελασέ, κορντελιέρ, ενкруστασιόν δαντελλένιες, κουμπιά φανταζι, θεωρούνται επίσης οι κυριώτερες γαρνιτούρες που χρησιμοποιούνται στις μπλουζές.

Τα μανίκια είναι δύο ειδών: Άλλα είναι μακριά και στενά, κολλητά στο χέρι, και άλλα σταματούν κάτω από τον άγκώνα και έχουν πολύ επιμελημένη κούπ. Τα κοντά μανίκια είναι εργασιμένα πολύ και συχνά γαρνίζονται με ενкруστασιόν από σατέν ή τούλι.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ο καθαρισμός των κηλίδων

Σε προηγούμενο φύλλο μας, σάς δώσαμε συμβουλές για τον καθαρισμό ώρισμένων κηλίδων. Συμπληρώνουμε σήμερα τον πρόχειρο αυτό οδηγό:

Κ ρ α σ ί. Τρίψτε τις φρέσκες κηλίδες με άλάτι κι' έπειτα πλύνετε τις με σαπουνάδα. Μπορείτε ακόμη να τις μουσκέψετε σε γάλα βραστό.

Όταν τδ ύφασμα είναι λευκό, μπορείτε να τδ καθαρίσετε με άτμους θειαφιού. Τό μέσον όμως αυτό θά κατέστρεφε τδ χρώμα ενός χρωματιστού ύφασματος.

Υ γ ρ α σ ί α. Διαλύετε σε 4-5 κουταλιές νερό, μία κουταλιά άλάτι και μία κου-

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΩΣ

ταλιά άμμωνίας. Βρέζετε τόν λεκέ με τδ μίγμα αυτό και αφήστε τον να στεγνώσει έξω στον άέρα έντελώς. Ύστερα τδ πλύνετε με σαπουνάδα.

Ι ω δ ι ο. Οι λεκέδες του ιδίου καθαρίζονται με άμμωνία.

Γ ά λ α. Σε μία λίτρα σαπουνάδας, ρίξτε μία κουταλιά άμμωνίας και μία κουταλιά νέφτι. Βρέζετε τόν λεκέ σ' αυτή τη διάλυση και ύστερα ξεβγάλετέ τον με νερό ζεστό. Καμιά φορά άρκει και άπλό πλύσιμο με σαπουνάδα.

Λ ι κ έ ρ. Βρέζετε με ζεστό νερό, κι' έπειτα κάνετε ό,τι γράφουμε παραπάνω και για τούς λεκέδες των φρούτων.

Ν ι κ ο τ ί ν η. Χρησιμοποιείτε άλκοόλ 90ο.

Τ σ ά τ ι. Χρησιμοποιείτε νερό και σαπουνι. Άποχρωματίστε τόν λεκέ με χυμό λεμονιού, ή νερό της τζαβέλλας.

Ι δ ρ ώ ς. Σε λευκό ύφασμα, μεταχειρισθήτε όξυζενέ. Σε χρωματιστό, προστιθέστε την άμμωνία.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τό μέτωπο και ο λαιμος

Σήμερα θά σάς γράψω για την ειδική περιποίηση του λαιμού και του μετώπου. χάρη στην όποιαν θά προλάβετε ή τούλάχιστον θά περιορίσετε την τδσον συνησμένη στα μέρη αυτά άντιαισθητική ρυτίδωση. Δυστυχώς οι περισσότερες κυρίες παραμελούν την περιποίηση του λαιμού των. Και όμως ο λαιμός, στον όποιον δίνουν οι γυναίκες τδση λίγη σημασία, έμα μείνει άπεριποίητος και ρυτιδωμένος, προσθέτει πολλά χρόνια και άσχημίζει και τδ ώραιότερο πρόσωπο. Πρέπει λοιπόν, για ν' αποφύγετε τα βαθειά χαράκωματα, —που τδσον εύκολα και πρόωρα γίνονται στον λαιμό—και την άκαλαίσθητη διαγραφή των μυών του, να τδν περιποιήσθε από μικρής ηλικίας έλως ιδιαιτέρως. Τονίζω από μικρής ηλικίας, γιατί ή νεότης είναι ή κυριώτερη περίοδος της ζωής για να σκεφθώ κανείς για την διατήρηση της φυσικής όμορφιάς, ή όποια, παραμελουμένη, περνάει γρήγορα.

Ο λαιμός, λοιπόν, πρέπει να μάθετε, ό,τι έχει πάντοτε ξερό δέρμα. Γι' αυτό όλες, άνεξαρτήτως της ποιότητας του δέρματος του προσώπου (λιπαρό, ξερό ή μέτριο) πρέπει για την καθημερινή περιποίηση του λαιμού να χρησιμοποιήτε λιπαρά κρέμα.

Μία πολύ καλή Κόλτ - κρέμ για την περιποίηση του λαιμού είναι ή κάτωθι:

Huil d' amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12,50 »
Parafine molle	12,50 »
Borax	1 »
Eau de roses	25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Μ' αυτήν αλείφετε σε παχύ στρώμα τόν λαιμό και μετά μία ώρα δίχως να την σκουπίσετε, ραντίζετε με νερό όλον τόν λαιμό, όπου υπάρχει κρέμα. Κατόπιν τόν

σκουπίζετε καλά με μία χνουδωτή πετσέτα.

Αυτός ο εύκολος τρόπος δυναμώνει τούς μύς και δίνει άνθηρότητα και μαλακότητα στο δέρμα του λαιμού. Άν τυχόν έχετε και διπλοσάγωνο (πηγούνη) τότε πρίν σκουπίσετε την κρέμα, κάντε ένα δυνατό κάπως μασάζ τού πηγουνιού με όλη την παλάμη της χειρός και με διεύθυνση από τδ σαγόνι πρds τδ αυτιά, δηλαδή εκ των κάτω πρds τα άνω.

Τρείς έως τέσσερις τέτοιες εφαρμογές, από τδ κάθε μέρος του προσώπου, είναι άρκετές.

Επίσης ή χρήση των υπεριωδών ακτι-

των θά μείνουν άντιαισθητικά σημάδια, σαν της εύλογιάς, στο δέρμα σας.

Όσον άφορά τέλος τδ μασάζ, για τις ρυτίδες τού μετώπου, πρέπει να γίνεται έλαφρά κι' άρχίζοντας πάντοτε από την ρίζα της μύτης, κυκλικώς όλόγυρα από τδ φρύδια και τελειώνοντας στα μηνίγγια δεξιά και άριστερά.

Πρέπει άπαραιτήτως να γίνεται ταδτογρόνως και με τδ δύο χέρια.

Αυτή ή μέθοδος είναι ή πιο συντελεστική, τδσον για την πρόληψη, όσον και για την ελάττωση των ρυτίδων τού μετώπου.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ίατρος

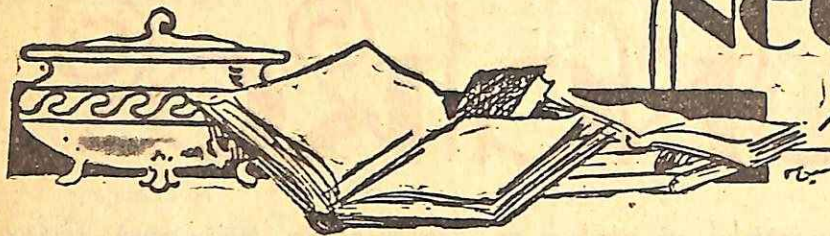
Τρεις χαριτωμένες μπλουζιτσες και τρεις πρακτικές και όμορφες φούστες για τδ πρωί

νων είναι άποτελεσματική, διότι οι ακτίνες, μεθοδικώς εφαρμοζόμενες και όχι ειδικά και ως έτυχε, τονώνουν τούς μύς, δυναμώνουν τδ δέρμα και διεγείρουν την όργανική λειτουργία. Αυτά όμως όλα, ένοείται, θά γίνονται, όταν υπάρχει διπλοσάγωνο άνεπτυγμένο, γιατί άλλως, αν δεν υπάρχει και κάνετε μασάζ, τότε με τούς άδεύους ή υπερβολικούς χειρισμούς μάλλον θά προκαλέσετε τοιούτον.

Και τώρα, έσ πούμε μερικά και για τδ μέτωπο. Πολλές φορές στο μέτωπο παρουσιάζονται κάτω πολύ μικρά σπιθουράκια, ένψ τδ υπόλοιπο πρόσωπο είναι τελείως καθαρό. Στην περίπτωση αυτή, πολύ άποτελεσματικές είναι χλιαρές κομπρέσες από διάλυση βορικού και κατόπιν πουδράρισμα με σκόνη φισάν.

Άν δήτε όμως ότι τα σπυριά αυτά μεγαλώνουν, πληθαίνουν και έχουν πύο, τότε χωρίς να μετακινήσετε να κάνετε μερικές άντισταφυλοκοκκικές ενέσεις, οι όποιες θά σάς απαλλάξουν ριζικά από αυτά.

Ιδιαιτέρως σάς συνιστώ ν' αποφεύγετε να τδ πιέζετε ή να τδ σπάτε με τδ νύχια, γιατί ασφαλώς μ' αυτόν τόν τρόπο θά τδ μολύνετε και θ' άπλωθούν σ' όλο σας τδ πρόσωπο, όποτε και μετά την θεραπεία

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Απάντηση

Μή σου φανή παράξενο πού φεύγω, δε-
(σποινίς...)
Αν στην καρδιά μου απήχρησε δέν βρήκε
(ό έρωτάς σου)
κι' άρνήθηκα τὰ δώρα του, δέν φταίει άλλ-
(λος κανείς)
άπ' τὰ πεζά όνειρά σου.

Κι' αν στ' αγάπης τὸ βωμόν έπρόσφε-
(ρες σπονδή)
μ' άπόλυτη αὐταπάρνηση, τ' άμόλυτο
(κορμί σου,
φάνηκες άπερίσκεπτη!! Είσαι μικρό παιδί
κι' άνώριμοι οί καύμοι σου...

Αλήθεια, ήταν άχαρη κι' άνοστη προσ-
(φορά)
για μένα, άφου την κέρδιζα χωρίς καμιά
(προσπάθεια)
φαντάστηκα τὸ δρόμο σου πρὸς την τρα-
(νή χαρά)
στρωμένον μ' άγκάθια).

Δέν πίστευα πὼς κρύβονταν με πόθους τα-
(πεινούς)
τῆς άμαρτίας ή ήδονή στ' άμάλαγά σου
(στηθία).
Ζητούσα κάτι άνωτερο: Κόσμους άλλου-
(νοῦς)
πού ζουν στὰ παραμύθια.

Μ' άλλόμονο, γελάστηκα!! Καί τώρα
(στην καρδιά)
εὔτε καν μια άνάμνησις δέν έμειν' άπὶ
(σένα).
Σάν νά μὴν ήρθες, έφυγες μέσ' στη λαλή
(βραδυά)
με τ' άστρα τὰ Ολυμμένα.
(Θεσσαλονίκη).

A. B.

Γυρισμός

Από ταξίδι μακρυνό οδού πίσω,
εις τὸ νησί μου, με καρδιά πλημμυρισμένη
από χαρά, γιατί μια κόρη περιμένει
έμε μ' όλάνοιχτην άγκάλη νά γυρίσω...

Και με προσμένει από καιρό, νά τῆς χα-
(ρίσω)
την εὐτυχία την τρανή... Την πονεμένη,
πλέον εἴωθε νά την κάνω εὐτυχισμένη:
τ' άδρό χεράκι τῆς σάν πάω θά ζητήσω!...

Και έτσι έπως άρμενίζει τὸ καράδι
γοργά άπάνω στὸ γιάλι, ὁ νοῦς δέν παύει
οὔτε στιγμή νά πάη σιμά τῆς άπαλά...

Και σάν τ' άγέρι τις ίτιες έπου χαϊδεύει
τὰ ὀλόγουρά τῆς τὰ μαλλάρια ν' άνα-
(δεύη)
και στὰ δὺ χεῖλη τρυφερά νά την φιλά...
(Μαρούσι).

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΠΑΡΙΤΣΗΣ

Δέν κλαίω...

Δέν κλαίω τὰ λούλουδα, 'Ακριδή, τ' άδρά
(και μυρωμένα)
π' άσπλαγχνα ή άγρια χειμωνιά τὰ σκόρ-
(πισε ένα-ένα)
νεκρά στην κρύα γῆ,
κι' οὔτε καθόλου θλίβομαι όταν τὰ μπλά-
(βα βράδυα)
γροικῶ τῇ μπόρα νά βογγᾷ στ' άφύλλα
(δεντροκλάδια)
σάν κάποια θεία όργῃ...

Δέν κλαίω την κόρη την ξωθιά πού άπ'
(τὸ μαράζι λιώνει)
για τὸν καλό τῆς, πού άρπαξε μια νύχτα
(άπ' τὸ τιμόνι)
τὸ κύμα τὸ θολό,
με κρύφια — ένῳ τὸν πρόσμενε — λαχτά-
(ρα νά γυρίση)
στοῦ φτωχικοῦ τους σπιτικοῦ την ήρεμη
(τῇ ζήση)
ξάφνου με τὸ καλό...

Ω! δέν μ' άγγίζουν την ψυχὴν αύγες οο-
(δοξαμμένες)
πλάνα κροκάτα δειλινά, νυχτιές όνειρμέ-
(νες)
— Πόσες ξυπνοὺν πληγές!... —
κι' οὔτε τὰ θεία τριλλίσματα πού άπ' τὰ
(πυκνά τὰ κλώνια)
εσχύνουν σά μια μουσικὴν άπόκοσμη τ' ά-
(ηρόνια)

στις βραδυές σιγές...
Μονάχα κλαίω τῇ σφαλιστῇ τῇ βίλλα μας,
(καλή μου)
πού ή δῆψ τῆς ή πένθιμη γιομίζει την ψυ-
(χή μου)
με θλίψη και καυμό...
Τῇ βίλλα μας πού σάν στοιχειό κι' έρμιό
(τώρα φωλιάζει)
και πού βουδῇ και σφαλιστῇ με ρημαγμέ-
(νο νοιάζει)
έρωτικό βωμό...
(Κέρκυρα).

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Ο ζητιάνος

"Ενας λυγρός πνιγμένος άπ' τὰ βύθη
τοῦ γέρο - διακονιάρη ξεπηδάει:
δὲ νοιάζεται αν άγέρας τοῦ μαδάη
τὸ άτριο κεφάλι και τὰ στήθη.
Πεσμένος χάμω σ' ένα κουφολίθι
— κάτι ζεστό στὰ μάγουλα κυλάει —
τὸ θάνατο με θέρμη άποζητάει
και την άθάνατην αἰώνια λήθη.

Γοργοπερνοῦν διαβάτες μέσ' στὸ χιόνι
— οὔτ' ένα μάτι άπάνω του δὲ στρέφει —
ὅμως μ' αὐτοὺς έκείνος δέν κακιώνει.
Κλαίει τῇ Μοῖρα τῇ σκληρῇ πού τώρα
άφου τόσο τὸν παίδεψε τοῦ γνέφει
νά μείνη έρμη κι' ή στερνή του ὥρα.
(Θεσσαλονίκη).

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Πὼς δάδελα

Πὼς θάθελα-στερνῇ φορὰ-κοντά σου νά
(δρεθῶ)
κι' ὠρες πού ζήσαμε μαζί ξανά νά σου θυ-
(μήσω)
στην άγκαλιά σου τῇ θερμῇ — και πάλε
(πὼς ποθῶ —
λίγες στιγμές νά ζήσω.

Πὼς θάθελα νά ξαναδῶ τὸν έρωτα νά ζῇ
(τὸ κοιτῶνα,
στὸ ντιθανάκι τ' άπαλὸ πού γέραμε μαζί
τις νύχτες τοῦ χειμῶνα.

Πὼς θάθελα νά ξαναρθοῦν τὰ χρόνια τὰ
(παλὰ)
— τώρα πού βρίσκομαι μακριά σὲ κάποια
(ξένη χώρα —
τὰ χρόνια αὐτὰ πού ζούσαμε σάν ξένοι...
(στα πουλιὰ
θάθελα νάταν τώρα.

Πὼς θάθελα — στερνῇ φορὰ — κοντά σου
(νά δρεθῶ)
στὸ σπῖτι μου τὸ πατρικὸ μέσ' στὸν πλα-
(τὸ κοιτῶνα,
στὸ ντιθανάκι τ' άπαλὸ γλυκὰ νά κοιμηθῶ,
μια νύχτα τοῦ χειμῶνα.
(Κέρκυρα).

ΤΑΣΟΥΛΗΣ Χ. ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

— — —

Νά μπορούσα...

Ω: νά μπορούσα νά στὸ πῶ, μικρή μου
(άγαπημένη,
πὼς σ' άγαπῶ, πόσο πονῶ για σένα αὐτὸ
(τὸ δέιλι
πού τῇ μορφῇ σου άναπολῶ την τόσο λυ-
(πημένη)
τὰ ὀλόμαυρα τὰ μάτια σου, τὰ δροσερά
(σου χεῖλη).

Και νά μπορούσα, σκέφτομαι, νά πέταγα
(κοντά σου)
την ὥρα πού πεθαίνουνε στὸν κήπο τὰ
(λουλούδια)
κι' ὡς ταξιδιάρικο πουλι νάρθῶ στην άγ-
(καλιὰ σου)
τὰ πιὸ παλιάρικα νά πῶ για σένας τρα-
(γούδια).

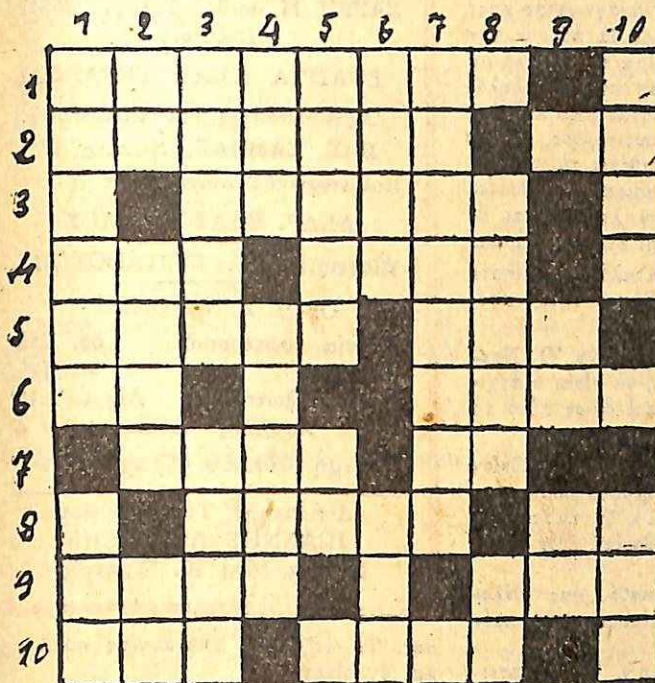
Μὰ ὡς εἶμαι μόνος κι' έρμητος μέσα στῇ
(κάμαρά μου)
τὸ δέιλι αὐτὸ τὸ μαγικὸ πού άργά, θλιδᾷ
(διαδύει)
άκόμα πληχτικώτερη νοιώθω τῇ μοναξιά
(μου)
κι' ένα παράπονο βουδῶ στὰ χεῖλη μου α-
(νεδαίνει).

(Κέρκυρα).

ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΠΑΟΛΙΝΕΛΛΗΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. — Αρχαῖος σοφός.
2. — Σαρακοστιανὸς μεζές. — Αἰγύπτι-
ος θεός.
3. — Καταφύγιο.
4. — Ὅργανον αἰσθήσεως. — Τὸ λέει ή
μητέρα σὰ μαρά.
5. — Ὄνομα θηλυκόν. — Χρῶμα πού-
λας (ξενονγλ.).
6. — Ἐπιτάσεται συνήθως τῶν έμπορι-
κῶν έπανουμιών. — Ὁχι ζυγά.
7. — Ἀθῶα. — Κλωστή.
8. — Ὁχι τίμια. — Νότα.
9. — Τρελλή. — Πόταμος τῆς Εὐρώπης.
10. — Ὁχι τὰ μισά. — Ὑποζύγιον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. — Ἀποθήκη νεροῦ. — Τ' άκούμε συ-
χνά από την Γαλαρία.
2. — Θεραπευτικὴ τροφή (πληθ.). — Δέν-
δρον. — Τὸ ήμισυ συνηθεστάτης άγγλικῆς
έκφράσεως.
3. — Εὐφραίνει τὰς καρδίας. — Ἀπα-
ραίτητον για τὰ μαρά.
4. — Τίτλος Αἰθίοπος άρχηγού. — Γαλ-
λική πόλις.
5. — Εἶναι άπαραίτητη για κάθε χώρα.
— Ἀρθρον (πληθ.).
6. — Ὁχι αὐτά... άνορθ. — Ὑποδιαίρε-
σις τοῦ έτους.
7. — Ἰσότης ένῳπιον τοῦ νόμου (έλα-
φρώς άνορθῶν).
8. — Ὄνομα άρσενικόν. — Παρακελευ-
σματικόν μόριον (δημοτ.).
9. — Νότα. — Πρασινάδια. — Σύνδεσμος
συμπερασματικός.

(Ἀποστολεὺς ή δις ΡΙΤΑ ΣΟΦΟΠΟΥ-
ΛΟΥ — Πειραιεύς)

ΟΙ ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ

Θά βρῆτε παρακάτω έξ ὀνόματα συλ-
λεκτῶν και πέντε ὀνόματα άντικειμένων
για συλλογὰς. Μπορεῖτε νά βρῆτε τὸν

συλλέκτην τοῦ ὁποῖου
ή συλλογὴ δέν φαίνε-
ται παρακάτω; Πρέ-
πει νά τὸ βρῆτε μέσα
σ' ένα λεπτό: βota-
νολόγος, γραμματοση-
μοσυλλέκτης, νομισμα-
τοσυλλέκτης, βιβλιο-
φίλος, γεωλόγος, κογ-
χυλολόγος.

Βότανα, γραμματό-
σημα, βιβλία, μέταλ-
λα, κογχύλια.

— — —

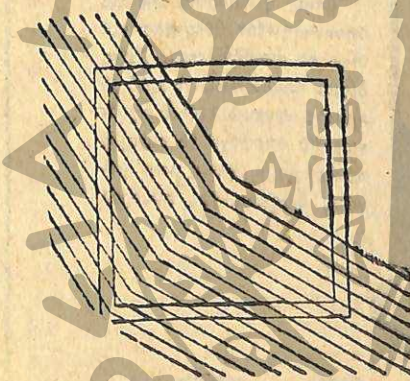
ΠΟΙΟΙ ΉΞΑΝ ΟΙ ΔΡΟΜΕΙΣ;

"Ενας παρισινὸς ά-
θλητικὸς συλλογος,
διοργάνωσε μεγάλους
αγῶνας δρόμου, στοὺς
ὁποίους έκάλεσε νά
συμμετάσχουν και
πρωταθλητὴ από διά-
φορα κράτη. Δηλαδή,
έστειλε, εν ὅλη 45
προσκήσεις. Οἱ τρεῖς
έγιναν προφορικῶς
και οἱ άλλες έστάλη-
σαν ταχυδρομικῶς.
Δύο από τις τελευ-
ταίες αὐτές έπεστρά-
φησαν με την σημείω-
ση «άγνωστος» και τὰ 85% τῶν αθλητῶν
πού έλαβαν τις δικές των προσκήσεις
άπήντησαν καταφατικῶς.

Τὴν ὥρα όμως τῶν αγῶνων ὁ πρωτα-
θλητῆς τῆς Ἑλβετίας έδέησε νά επιστρέ-
ψη πίσω, γιατί είχε ξεχάσει τὸ διαβα-
τήριό του, ὁ Σουηδὸς δέν ήλθε, αλλά έ-
στειλε άντικαταστάτη τὸν Νορβηγό, οἱ
δύο Βέλγοι και ὁ Ἀγγλος δέν παρου-
σιάσθηκαν και αὐτοὶ στην έκκίνηση γιατί
δέν ήσαν σὲ φόρμα. Οἱ άλλοι, συμπερι-
λαμβανομένων και τῶν τριῶν πού είχαν
προσκληθῇ προφορικῶς πήραν μέρος στὸν
αγῶνα. Πόσοι ήσαν εν ὅλη οἱ δρομεῖς;

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

Μπορεῖτε νά βρῆτε ποιες είναι οἱ γραμ-
μές τῶν παρακάτω σχεδίων, τις ὁποιες

πρέπει νά διορθώσετε εἰς τρόπον ὥστε
τὸ σχέδιο νά ξαναγίνῃ τετράγωνο;
Αὐτὸ θά τὸ κάνετε χωρὶς χάρακα ή
άλλο μέσον, αλλά μόνον με τὸ μάτι.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Ὁ προϊστάμενος μιὰς επιχείρησης ά-

κάλεσε μια μέρα ὅλους τοὺς υπαλλήλους
του και τις γυναῖκες των σὲ γεῦμα. Ἐ-
κτός τοῦ προϊσταμένου και τῆς συζύγου
υπάρχουν στὸ τραπέζι ὁ γραμματεὺς και
ή γυναῖκα του, ὁ λογιστῆς και ή γυναῖ-
κα του, ὁ περιφεύων υπάλληλος και ή
γυναῖκα του.

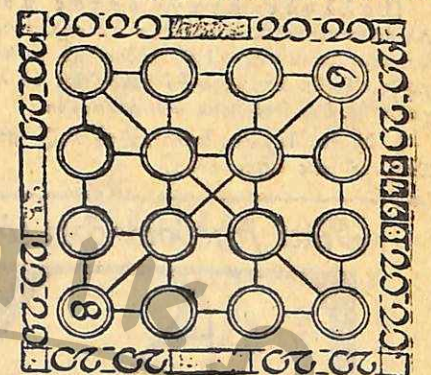
Κάθισαν γύρω σ' ένα στρογγυλὸ τραπέ-
ζι, και κάθε άνδρας κάθισε άνάμεσα στην
γυναῖκα του και σὲ μια άλλη γυναῖκα.
Ἡ σύζυγος τοῦ προϊσταμένου τοποθε-
τήθηκε οὕτως ὥστε νά μὴ βρίσκεται κον-
τὰ στὸν λογιστῇ και ή σύζυγος τοῦ γραμ-
ματέως έκάθισε στὰ δεξιά τοῦ προϊστα-
μένου, αλλά χωρισμένη άπ' αὐτὸν από
δὺ πρόσωπα.

"Αν ή σύζυγος τοῦ γραμματέως δέν ή-
ταν στὰ δεξιά τοῦ συζύγου τῆς, πὰ τότε
ήταν ή γυναῖκα πού είχε διπλά του ὁ
γραμματεὺς;

— — —

ΑΘΡΟΙΣΜΑ 20

Μπορεῖτε νά τοποθετήσετε μέσα στοὺς
κενούς κύκλους τοὺς αριθμοὺς 2, 4, 6,
και 8 κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά διδουν

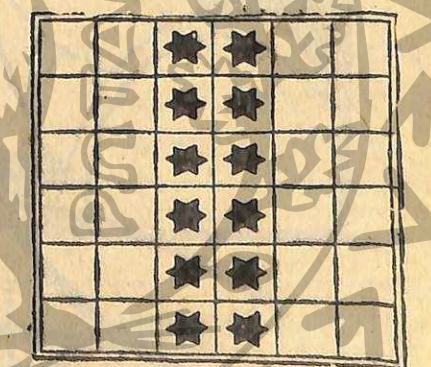

ὁριζοντίως, καθεῶς και διαγωνίως τὸ
άθροισμα 20;

— — —

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Στὸ παρακάτω τετράγωνον υπάρχουν
12 άστέρια. Μπορεῖτε νά τοποθετήσετε
τ' άστέρια αὐτὰ μέσα στὸ τετράγωνο κατὰ

τέτοιο τρόπο ὥστε νά υπάρχουν πάντα
δύο στην ίδια γραμμῇ, ὁριζοντίως, καθε-
ῶς και διαγωνίως. Προσέξτε όμως, δέν
πρέπει νά υπάρχουν παραπάνω από δύο.
Ἐπὶ πλέον, τὰ άστέρια πρέπει νά τακτο-
ποιηθοῦν συμμετρικῶς.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κ' από τη μιά μεριά του χαρτιού.
Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.
Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μας γράφετε.
Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.
Όσοι στείλουν περισσότερα από δέκα όριζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.
Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθεί υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.
Σημ. Ός γνωστόν η «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκρινόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.
Πολλοί αναγνώστες μας Αι απαντήσεις μας επί των αποσταλέντων αποκομμάτων της «Εβδομάδας» με το παιχνίδι «Τί θα κάνατε αν κερδίζατε το λαχείο» θα δημοσιευθούν στο προσεχές.
Ι. Ν. Κ. Πολύ άπλοϊκό το πεζό σας. Στείλτε μας κάτι άλλο.

Γιατί ζηλεύουν όλες το χρώμα του αρσένου μου;

Είναι τόσο απλό να αποκτήσει κάθε μία το ίδιο. Αρκεί να μεταχειρισθεί πούδρα REA διαλέγοντας μέσα στο πλούσιο με έννεα σταθερούς χρωματισμούς χρωματόλογό της εκείνον που ταιριάζει στο χρώμα του δέρματός της.

Έτσι η ομορφιά της θα αποκτήσει νέον θέλητρον και ίσως το σπουδαιότερο: Ένα δέρμα απαλό, στιλπνό και πρό παντός φυσικό ενώ συγχρόως θα αποφυγή το συνεχές πουδράρισμα χάρις στην μεγάλη διάρκεια της πούδρας

«ΑΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ

ΝΑ ΜΙΛΗΣΗ»

Είναι ο τίτλος του νέου εξαιρετικού ταγκό - ρομάν των κ.κ. Χρ. Πύρρα - Τ. Κόκα που ετοιμάζουν ή γνωστή και συμπαθή ντιζέ μας δ. Λούλα Λερούση εις δίσκους «Οντέον».

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 αριθ. Τηλεφ. 28517
Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17
Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Έτησία έσωτερικού δρ. 250
Έξάμηνης » » 125
Ετησία έξωτερικού Λίρας 1.10
» Αμερικ. Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητος

σας. Το πεζό σας απεναντίας πολύ καλό και εγκρίνεται.

Νικηφόρον Φωκᾶν. Ιστορικές σελίδες αναγνωστών δυστυχώς δεν δημοσιεύει η «Εβδομάς». Έχει τους ειδικούς συνεργάτες της.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ»

Έκυκλοφόρησε το δεύτερο βιβλίο της «Παγκοσμίου Λογοτεχνίας» υπό τον τίτλο «Ερωτική Σκλαδιά». Είναι ένα θαυμάσιο έργο του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Μαξιμ Γκόρκυ, μεταφρασμένο από τον ποιητή Γ. Σημηριώτη. Έκδοσις Α. Καραβία, Ακαδημίας 50. Πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία και τα περίπτερα, δραχ. 10.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Η γνωστή και χαριτωμένη ντιζέ μας δις Λένα Μαβή σημειώνει κάθε βράδυ εξαιρετική επιτυχία εις το κοσμικό κέντρο «Νυχτερίδα», όπου καταχειροκροτείται. Η δις Μαβή είναι ένα από τα καινούργια άστέρια του ελαφρού τραγουδιού.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(186 σελίδα 59 του προηγουμένου φύλλου).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1.—Κίνα.— 2.— Άσία. 3.— ρεϊ-ρεω. 4.— Άπαξ.— 5.— Ιρις. 6.— Έλος.— 7.— Σέω.— 8.— Οία. 9.— Έρως. 10.— Ήπια. 11.— ΑΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

3.— Ράκος. 4.— Έξ.— 5.— Καί. 6.— Κενή. 7.— Ις.— 8.— Πά. 9.— Νί.— 10.— Άαρ.— 11.— Όσσα. 12.— Εί.— 13.— Ολ. 14.—

Η ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΔΑ

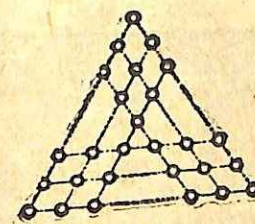
Εκλήρωσε ο Παύλος.

ΠΟΣΑ ΚΑΡΦΙΑ ΕΧΡΗΣΙΜΟ-
ΠΟΙΗΘΗΚΑΝ;

Εχρησιμοποιήθηκαν για το θαύμα Β. κατά την τελευταία εβδομάδα 61.126 καρφιά.

ΤΑ ΠΙΟΝΙΑ

Ίδου πώς θα τοποθετηθούν τα πόνια.

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

Είχε 10 πρόβατα. Πραγματικά: 10+10
+5+7=32.

Η ΛΕΞΙΣ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Η απόδειξις είναι ότι υπήρχε ένα ορογραφικό λάθος στο όνομα, λάθος το οποίο δεν θάκανε το θύμα. Είχε γράψει το «Φιλία» το λ. ι. α. μέ η.

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΕΙΝΕ ΓΕΜΑΤΟ ΑΠΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελ. 13)

στη σκιά ενός δέντρου. Αιέσως έτοιμάστηκε να τραβήξει φωτογραφία. Αλλά πόσο έμεινε έκπληκτος όταν είδε την εικόνα να εξαφανίζεται, σαν να διαλύθηκε στην ατμοσφαίρα. Αμα έγινε ή εμφάνισις του φίλμ, είδε ότι το δέντρο καθώς και όλο το περιβάλλον, είχαν βγει περίφημα, αλλά χωρίς να υπάρχει ούτε ίχνος της Γκρέτας Γκάρμπο.

Δεν είναι παράξενο, ότι κυκλοφορεί ή φήμη πως το σπύτι όπου έζησε ο Ροδόλφος Βαλεντίνος είναι στοιχειωμένο απ' το φάντασμα του ίδιου του αξέχαστου «σείχη» της θόνης. Την επομένη του θανάτου του, δυο θαυμάστριές του, που άγνοούσαν το τραγικό συμβάν και πήγαν να το ζητήσουν δυο φωτογραφίες του, τον είδαν στο θερμο-

ΤΟ ΦΛΕΡΤ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

έμως πρέπει να σάς πη και για ποιόν λόγο προτιμάει τον Τολστόι π. χ. από τον Θεοφαντές.

Τώρα τί σχέσις μπορούν να έχουν τα μανταρίνια, ή συμπάθεια προς τον Τζέι Λούις και ή κρεοφαγία της μελλούσης συζύγου, είναι από τα μυστήρια που αναλύονται επιστημονικώς από τις 252 έδρες των ισαριθμών Αμερικανικών Πανεπιστημίων.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Οι φοιτηταί και οι φοιτήτριες που παρακολουθούν τα μαθήματα των φροντιστηρίων του έρωτος, δίνουν τις πιο αυστηρές εξετάσεις από όλους τους φοιτητάς του κόσμου. Οι εξετάσεις τους αυτές είναι ο γάμος. Αν ήταν καλοί μαθηταί, τότε ή επιτυχία τους θα είναι εξηραλισμένη και θα εύτυχίσουν στον συζυγικό τους βίο. Αν όμως τα μαθήματα τους πήχαν από το ένα αυτό για να τους βγούν από το άλλο, θα αποτύχουν παταγωδώς στις εξετάσεις τους και θα αναγκασθούν να τρέχουν για διαζύγιο.

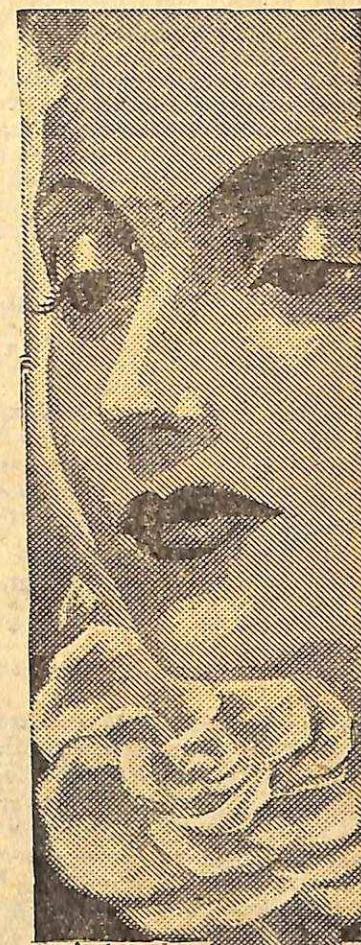
Θέλετε τώρα να μάθετε και τα πρώτα αποτελέσματα των εξετάσεων αυτών; Κανέναν από τους φοιτητάς ή τις φοιτήτριες του Πανεπιστημίου του Ούνιουκονσάιν που παντρεύθηκαν δεν πήραν διαζύγιο. Και το Πανεπιστήμιο του Ούνιουκονσάιν έχει εισαγάγει τα φροντιστήρια του έρωτος πρό δεκατ έτών ως υποχρεωτικά. Αν λάβουμε υπ' όψιν μας ότι οι Αμερικανοί χωρίζουν συνήθως μέσα στα δυο ή τρία πρώτα χρόνια του γάμου τους, πρέπει να παραδεχθούμε ότι τα φροντιστήρια του έρωτος είναι πράγματι θαυματουργά.

ΠΑΟΥΛΑ ΖΑΚΟ

κήπιο, όπου συνήθιζε συχνά να κάθεται και να συνθέτει στίχους. Παρ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν κατόρθωσαν να προσελκύσουν — και δικαιοδοχημένα, άλλωστε — την προσοχή του Ινδάλματός τους. Και μόνον αργότερα πολύ, αφού πρώτα έκαναν όλες τις δυνατές υποθέσεις, έμαθαν, γυρίζοντας στη πόλη, τον θάνατό του.

Ένα σπύτι, που για χρόνια είχε κατοικήσει ή Μαίρη Πίκοφντ, είχε την ιδιότητα τη νύχτα να άνηχη από το κόσμου τους παράξενους κρότους. Σ' ένα άλλο, οι τοίχοι άρχιζαν να τρέιουν συχνά, σαν να γινόταν σεισμός και οι κάτοικοι έυπνούσαν τρομαγμένοι τη νύχτα, από κάτι φωνές και βογγητά που άκουγαν. Και σ' ένα τρίτο σπύτι, οι ευκάλυπτοι του περιβολιού έλύγιζαν συχνά κάτω απ' το βάρος κάποιας φοβερής καταγίδος, χωρίς να φουά ούτε το πιο ελαφρό άεράκι...

Ν. Π. ΜΠΑΡΟΥ

Μόνον ΕΙΣ ΤΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΡΑΒΙ
ΟΦΕΙΛΩ ΤΗΝ
ΩΜΟΡΦΙΑ ΜΟΥ

Δοσί ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3-ΑΘΗΝΑΙ
ΜΗΝΥΤΩ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
Τατρὸς Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Ειδικευθεὶς ἐν Παρίσι
Εξέτασις δι' ἀκτίνων Ραίντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Σωκράτους 63 γ. Τηλ. 5329

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Μαρία Ρόζα. Για το πρόσωπο να ξεκολλήσετε την εξής τακτική: "Αν ή επιδερμίδα σας είναι λιπαρή, να πλένεσθε πάντα με κρύο νερό και μετά το πρωινό πλύσιμο, όσο και το βράδυ προτού κοιμηθείτε, να περνάτε στο πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Alcool pur camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	90 "

Επίσης δύο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήσετε το κτυπημένο άσπράδι αυγού. Να το ξεβγάξετε με χλιαρό νερό, μετά δέκα λεπτά. Σαπούνι να μη βάζετε στο πρόσωπό σας. Πρώ της πούδρας θα βάζετε την εξής λοσιόν:

Eau de roses	100 gr.
Glycerine	25 "
Borax	5 "

Μετά δέμητον θεραπεία ξαναγράφτε μου.

Όσον αφορά το παλτό, θα προτιμούσα κι' εγώ να μη το κάνετε κλός, αφού είσθε κοντή, εκτός αν του κάνετε ένα πολύ ελαφρύ κλοσάρισμα που δεν βλέπεται.

Ευούλαν, Πειραιά. Για τα μαλλιά σας να μεταχειρισθείτε το φάρμακο που γράφω παραπάνω προς «Α. Σ., Ένταυθα». Σεις όμως θα λούζεσθε μία φορά την εβδομάδα με τον κρόκο και άλλη μία με καλό κατσαρόσάπουνο. Στο πρόσωπο να βάζετε τις εβδομάδες σκέτο κτυπημένο άσπράδι του αυγού, το οποίο να ξεκαθαρίζετε μετά 10 λεπτά με άφθονο χλιαρό νερό. Κρέμες να μη μεταχειρίζεσθε, ούτε σαπούνι, εφ' όσον έχετε χνούδι. Πρώ της πούδρας και το βράδυ, προτού κοιμηθείτε, να περνάτε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 "
Borax	10 "

Για την ειδική περιποίηση του λαιμού, σάς παραπέμπω στο άρθρο που θα γράψω ο κ. Λαδάς στο επόμενο φύλλο. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και είμεθα πάντοτε στην διάθεσή σας.

Ερωτηματική η, Θεσσαλονίκη. Μου ζητάτε πλατινέ χρώμα των μαλλιών. Αυτό δεν μπορεί να το πετύχει η άγνη συνταγή που σάς εγγράψαμε να μεταχειρίζεσθε. Μ' αυτήν θα ανοίγουν και θα διατηρούν το ξανθό χρώμα των. Σας συμβουλεύω να μη τα κάνετε πλατινέ, διότι η μόδα περνάει και διότι θα τα καταστρέψετε. Έξ' άλλου η αλλαγή του χρώματος των μαλλιών, αναλόγως της μόδας, δεν είναι για σοβαρά κορίτσια, αλλά μόνον για τις αρτίστες που να υποχρεωμένες να το κάνουν αυτό, λόγω του επαγγέλματός τους. "Ωστε...

Τα φρύδια να τ' αλείψετε κάθε βράδυ με το εξής φάρμακο:

Glycerine	7 gr.
Alcool de roses	10 "
Eau de roses	10 "
Pilocarpine	2 "

Κορυδαλόν. Πειραιά. Άγαπη-

τέ μου, το συμπέρασμα των ματιών είναι μια από τις εκδηλώσεις διαφόρων και ελαφρών, αλλά πολλές φορές και σοβαρών οφθαλμικών παθήσεων. Συνεπώς, έχετε ανάγκη μιας προσωπικής εξέτασής από ένα ειδικό οφθαλμολόγο. Την όποια σάς συνιστώ να μη παραμελήσετε, προκειμένου για τα μάτια σας. Δυστυχώς δεν μπορώ να σάς εξυπηρετήσω περισσότερο.

Μιράντα. Σας ευχαριστούμε για τα τόσα κολακευτικά λόγια σας και για την εμπιστοσύνη σας επί των συμβουλών μας. Βλέπετε ότι με λίγα απλά πράγματα επιτυγχάνουν τόσα, όσα χαλούν αντίθετως με τα ακριβοπληρωμένα μασάζ και τα καλλυντικά. Πολύ ευχαρίστως να μās επισκεφθείτε όταν έλθετε στας Αθήνας. Κάθε γάλα στοιχίζει δρχ. 75, και παρασκευάζεται ανάλογα με την ποιότητα και την αντοχή της επιδερμίδος σας.

Χ. Φ., Ένταυθα. Περάστε από τον κ. Λαδά, ο οποίος μετά προσωπική εξέταση θα σάς συμβουλευθεί, τι πρέπει αποτελεσματικώτερο για την πάθησή σας. Να του πείτε το ψευδώνυμό σας για να σάς

εξετάσει δωρεάν. Δέχεται Σόλωνος 40. Α' από 10 1)2—1 και 5 1)2—8 μ. μ.

Πτωχή η κόρη η, Ένταυθα. Το εμύλημα προσωπικώς. Περάστε ή ίδια και πείτε του το ψευδώνυμό σας και θα σάς κάνει κάθε δυνατή εύκολια.

Τακτική η, Αναγνώστριά η, Κηφισιά. Το μίγμα που μου γράφετε, εκτός του ότι δεν μαυρίζει καθόλου τα μαλλιά, ερεθίζει επί πλέον και προκαλεί δερμτίτιδα σοβαράν. Επίσης λεκιάζει βαθιά το δέρμα του προσώπου και εξ' απορροφήσεως και αν στάζει επάνω του. "Ωστε αποφεύγετε αυτά τα γιατροσόφια της κακής ώρας. Να κάνετε την συνταγή του κ. Λαδά που γράφω τακτικά στη στήλη αυτή, και την όποια γνωρίζετε, καθώς κατ'απαίτηση, από την πληροφωρία που μου ζητάτε για το πλόμπ. Είναι τελείως άδολα και μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε επί μακρόν.

Νίκη η. Σας έχω απαντήσει προ καιρού. Δυστυχώς δεν μπορώ να επαναλάβω τις απαντήσεις, γιατί μ' αυτό τον τρόπο καθυστερούν άλλες απαντήσεις. "Ο

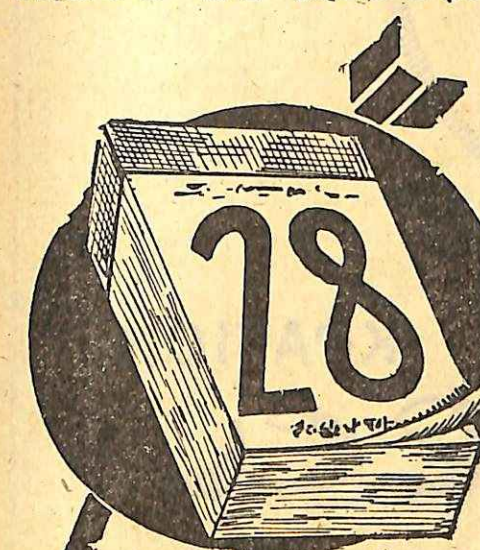
ταν ζητάτε κάποια συμβουλή να περιμένετε, παρακολουθώντας τακτικά στην στήλη μου. Κάνω ό,τι μπορώ για να απαντώ ταχύτερα. Η φίλη σας δεν πρέπει να σπάει τα σπυριά, γιατί μ' αυτό τον τρόπο πληθαίνουν και μολύνονται. Πρώ και βράδυ προτού κοιμηθεί μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν να περνά στο πρόσωπό της:

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	100 gr.

Επάνω δε στο κάθε σπυρί να βάζει κάθε βράδυ, αφού στεγνώσει ή λοσιόν, στην κάτωθι πομάδα:

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 cent.

Κάθε 28 μέρες...

ή φύσις υποχρεώνει την γυναίκα να κάμει ιδιαίτερη, εσωτερική τουαλέτα. Στην Ευρώπη και στην Αμερική από πολλά χρόνια ή γυναίκες κατήργησαν πιά τους αηδεϊς πανένιδους επιδέσμούς και τα βαμβάκια και χρησιμοποιούν αποκλειστικώς τις σερβιέτες υγείας "SANITEX". Κατ'έναν έχουν άδικο. Διότι ή σερβιέτες "SANITEX" είναι πρακτικές και υγιεινές. Μπορείτε να τις αλλάξετε όπουδήποτε και αν βρεθείτε, πετώντας τη μία και βάζοντας άλλη καθαρή. Δεν είναι ογκώδεις και συνεπώς δεν σάς προξίζουν, ότι είσθε «αδιάδετη», ούτε σάς κάμουν να φαίνεσθε χονδρή και να αλλοιώνεται ή γραμμή του σώματος και του φορέματός σας. Δεν σάς εμποδίζουν στο βάδισμα, ούτε στο καθισμα και δεν προκαλούν τοπικόν έρεθισμόν. Είναι καιρός να καταργήσετε πιά κι' έσοεις τα αντιαισθητικά και άνθυγιεινά μέσα, τα βαμβάκια και τους αηδεϊς επιδέσμούς και να χρησιμοποιείτε τις σερβιέτες υγείας:

Sanitex

Αυτό απαιτεί ή υγιεινή ή εξέλιξις και το κομψόν.

Η σερβιέτες υγείας "SANITEX", πωλούνται εις τα Κεντρικά Φαρμακεία, Μυροπωλεία και Καταστήματα ειδών πολυτελείας. Προσέχετε όμως να σάς δίνουν τη μάρκα "SANITEX", διότι σεοβιέτες σόν την ποιότητα της "SANITEX" άλλες δεν υπάρχουν.

Oxyde de zine
Vaseline
Lanoline

Μετά 1 μήνα ξαναγράφτε μου.

Δώρα η, Βοσπορίτισσα η. Δυστυχώς ή περιγραφή που τόσο λεπτομερώς κάνετε, με πείθει ότι πρόκειται περί κασίδας. Οι διάφορες ονομασίες υπό τας οποίας σάς ανέφεραν την πάθησή σας οι γιατροί, δηλαδή πελάδα, φάβους κ.τ.λ. είναι κασίδα. Μόνον ή ψευδοπελάδα του Μπρόκ, έτσι λέγεται και όχι ψοπελάτ, δεν οφείλεται εις το μικρόβιο της κασίδας. Και τώρα που βρέθηκε παρ' ειδικού μικροβιολόγου το μικρόβιον, δεν πρέπει να παραμελήσετε την θεραπεία της παθήσεώς σας, γιατί πρέπει να ξέρετε ότι υπάρχει κίνδυνος να μεταδοθή και στο σώμα σας. Μία και μόνη θεραπεία υπάρχει: Η αποτοξίνωσις της κεφαλής με ακτίνες Χ. Ηλεκτροισμοί και υπεριώδεις δεν συντελούν σε τίποτε. Η πτώσις των τριχών επέρχεται μετά 15 έως 30 μέρες από της εφαρμο-

1 gr.
4 "
4 "

γής των ακτίνων, οι τριχες δι' ξαναδυναμούν και πάλιν, δέκα περίπου εβδομάδες μετά την πτώσιν των, εκτός αν ή δόσις των ακτίνων υπήρξε μεγάλη, όποτε ή αλωπεκία, δηλαδή ή φαλάκρα, παραμένει οριστική και σχεδόν τελεία. Γι' αυτό να πάτε σε πολύ ειδικό και πεπειραμένο ακτινοθεραπευτή και μη βασανίζεσθε ασκόπως με βότανα και αλοιφές, γιατί, δυστυχώς, μόνο χειροτερεύει την πάθησή σας. Την απάντησιν σάς την γράφει ο ίδιος ο κ. Λαδάς.

Ρίτα, Ένταυθα. Για να σάς εξυπηρετήσω καλλίτερα, μιλάει εις εδω, σάς παρακαλώ να περάσετε από τον κ. Λαδά, ο οποίος, αφού σάς εξετάσει, θα σάς συμβουλευθεί, τι πρέπει. Γιατί στο γράμμα σας μου μιλάτε μόνο περί μπιμπικιών, και δεν μου γράφετε την ποιότητά της επιδερμίδος, πράγμα που είναι αναγκαίον για τα φάρμακα και την τακτική που πρέπει αναλόγως να ακολουθήσετε; Η εξέτασις θα γίνει δωρεάν. Πείτε του μόνον το ψευδώνυμό σας. Δέχεται Σόλωνος 40 από 10 1)2—1 και 5—8.

ΛΟΡΑ

ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ
ΤΟΝ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΝ
ΣΑΣ

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες Ιατροί ανά τον κόσμο συνιστούν την ΚΟΛΥΝΟΣ, διότι έχει αποδειχθεί ή αντισηπτική και καθαριστική της ιδιότης. Έκατομμύρια μικρόβια, απ' τα οποία προκαλούν την καταστροφή των οδόντων, φονεύονται από τις δοντια πλύνονται με την ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ενεργητικός, αναζωογονικός άφρος της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και εξαλείφει τα κίτρινα κηλιδώματα και εκδιώκει τα υπό σήψιν ενσπομένα φαγητά. Συντόμως οι οδόντες σας αποκτούν το στόμα σας γίνεται καθαρό και δροσιστικό. Αρχίσατε από σήμερα την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ, θα μείνετε ένθουσιασμένοι με τα επί των οδόντων σας αποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΙΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".
KOLYNOS
DENTAL CREAM
ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Μίαν πονεμένην σύζυγον, Μυτιλήνην. Ασφαλώς πρόκειται περί εσωτερικών αιμορροϊδών. Η ριζική θεραπεία έγκειται εις την εγχειρητικήν αφαίρεσιν αὐτῶν. Καλὸν θὰ εἶναι νὰ ὑποστῇ διαίταν χορταρικήν, νὰ ἀποφεύγῃ τὴν χρῆσιν οἴνου καὶ οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ ἀλμυρῶν φαγητῶν καὶ νὰ μετρήσῃ τὴν πίεσίν του.

Κ. Π. ΤΡ. Ε. Γ. Η μόνη συμβουλή πού σας δίδω εἶναι νὰ πάψετε νὰ σκέπτεσθε αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ φροντίζετε νὰ ἀπασχολῆτε τὸ πνεῦμα σας σὲ κάτι καλλίτερον καὶ ἐπωφελέστερον γιὰ σᾶς. Ἐάν ἦτο τόσο εὐκόλον νὰ μολυνθῇ κανεὶς, σᾶς διαβεβαιῶ πῶς δὲν θὰ ζοῦσε οὐδεὶς.

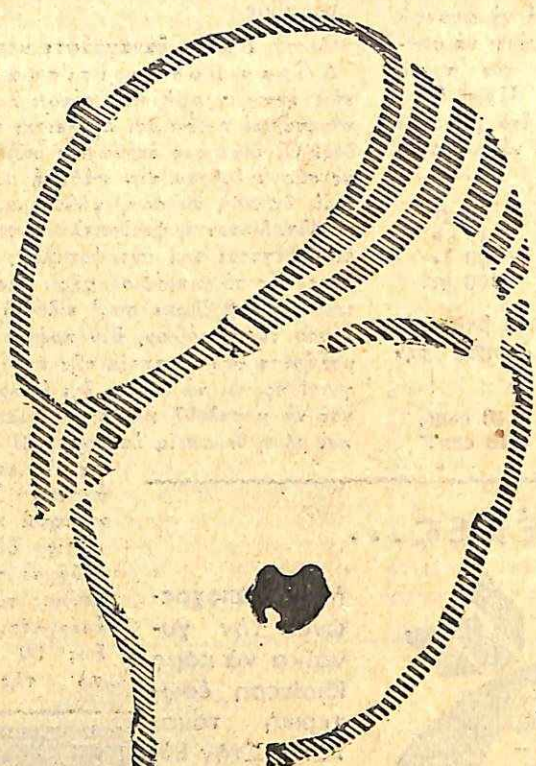
Ζ. Ζ. Ζ. Ἐνταῦθα. Ἡ θεραπεία τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖτε εἶναι θαυμασία, ἡ ἐργασία δὲν βλάπτει, οὔτε ὁ κινηματογράφος 4-8. Μπορεῖτε νὰ ἐκτελῆτε τὴν ἀνάγκη σας ἀνὰ 150 ἡμέρας. Σφίξεις φυσιολογικαὶ 60-80. Θερμοκρασία 36-36.5. 2-3 τσιγάρα τὴν ἡμέραν δὲν βλάπτουν. Καλὸν εἶναι νὰ κάνετε ἐνδοφλεβίους ἐνέσεις Κάλτσουμ Γκλυκονάτ τῶν 10 C. C. θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολὺ.

**"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."**

Οὔτε μιά ρυτίδα, οὔτε μιά γραμμή σὲ ἡλικία 65 χρόνων. Μιά ἐπιδερμὶς καθαρὰ βελουτῆ, ἀμειπτος νέας κόρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ' ὑπάρχει μιά ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία.

Αὐτὰ εἶναι τὸ μαγικὰ ἀποτελέσματὰ τοῦ «Biocel» ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ «Dr Stejsalk» τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Biocel» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα βελουτῆ καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ κρέμα Tokalon χρώματος ροζ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ ξανανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ ξυπνᾶτε νεωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Tokalon Τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρά) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη, καὶ καθαρὰ, νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ξανανεώσατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ γαῖωδες χρῶμα. Ξαναβρῆτε τὰ φρέσκα σας μάγουλα καὶ τὴν λεπτὴ χάριν τοῦ νεοῦ σας. Θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὸν μαγικὰ ἀποτελέσματὰ τοῦ «Biocel» καὶ τοῦ κρεμῶν Tokalon τροφοῦν τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐάν οὐκ ἐνθαρρυνθῆτε θὰ σᾶς ἐπιστρέψωμὲν τὰ χρήματά σας.

ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ ΚΑΝΑ

Μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ἄλλων κραγιόν, θὰ διαπιστώσετε, σχεδὸν ἀμέσως, ὅτι ὅλα τὰ σκάζουν τὰ χεῖλη καὶ προκαλοῦν κῆκ-κῆκινὰ λέπια.

Μόνον τὸ κραγιὸν REA δὲν σκάζει τὰ χεῖλη γιατί ἡ σύνθεσις του εἶναι ἀπολύτως ὁμοιογενὴς καὶ ἰσχυματίζει στὰ χεῖλη ἕνα στρώμα ἐλαστικόν.

τὰ
μοστούμια
ΣΤΑΡΡ
εἶναι
ἄριστα

Νεανιές ημέρες

1-8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Όπως κάθε χρόνο και φέτος
αί ΕΠΤΑ ΛΕΥΚΕΣ ΗΜΕ-
ΡΕΣ τών Καταστημάτων μας
δίδουν μιά σπάνια εύκαιρία
σέ κάθε νοικοκυρά νά συμ-
πληρώση μέ πραγματικά
φθηνές τιμές τās ανάγκες
τού σπιτιού της σέ ΛΕΥΚΑ
ΕΙΔΗ και σέ κάθε νέα νά
καταρτίση μιά από πάσης
απόψεως έκλεκτή προίκα...

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ
ΕΡΜΟΥ 49